

ΠΑΝΟΡΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΕΤΟΣ Β!
ΑΡΙΘ. 103

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΛΕΞΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΕΒΔΟΜΙΑΔΙΑΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

ΠΑΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΤΗΣΙΑ 200, ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑ

ΚΡΑΤΙΟΝ ΠΙΜΜΕΛ

ΠΟΥΔΡΑ ΜΠΡΥΝΕΤ

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 31 ΑΝΩ ΠΑΤΩΜΑ ΤΗΛ. 27-722

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ίατρος

Μεταδοτικών και δερματικών

Νοσημάτων

Οδός Μάγερ 23α—Τηλ. 25-532

Παιότερον διαμέρισμα δι' ἑκα-
στον ἀσθενή

ΤΗΝ ΠΕΡΙ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ
ἐπιτυχάνετε ἂν βαφετε μόνον
σας τὰ φορέματά σας με
τὰς Γερμανικὰς Βαφὰς
Θὰ γίνουν κοινούργια καὶ μο-
δέρνα. Πωλονται ἐντα ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
καὶ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ARTI

Νοσήματα

Δερματικά

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Δ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ίατρος

Σωκράτους 30 ΑΘΗΝΑΙ

10-1 καὶ 5-8

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΩΝ

τοῦ περιοδικοῦ

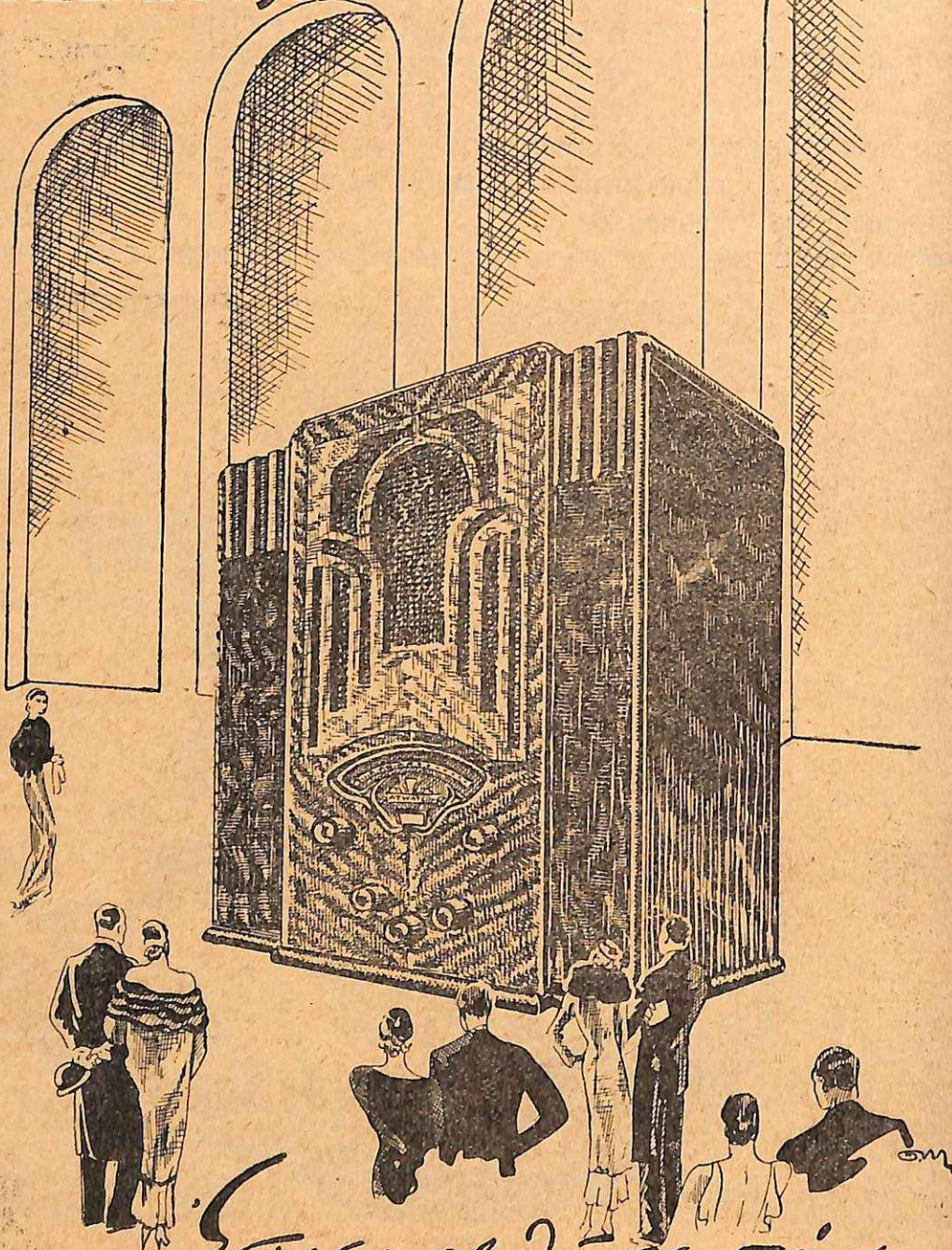
ΠΑΝΘΕΟΝ

Αριθ. 28

Νοεμβρίου 1935

ΜΟΔΕΛΑ 1936

ΓΚΡΕΚΑ

Επισκεφθήτε την
ἐκδοσὶν μας

ΑΤΓΩΤΕΡ ΚΕΝΤ

Παπασταυρούζου 9

Α ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Με πόδι νευρικό ή Ζισλέν έβαλε σὲ κίνηση τὴ μηχανή. Κάτω ἀπὸ τὴ φωτεινὴ δέσμη τῶν φάρων, δυὸ δρόμοι ξανοί-
ταν μπροστά της. Ὁ ἕνας κατ' εὐθείαν
ἐξοχή, καὶ ὁ ἄλλος πρὸς τοὺς
σειμνοὺς τῆς ἀκτῆς.
Ἡ Ζισλέν, πῆρε τὸ δρόμο πρὸς τὴ
θάλασσα, χωρὶς σκοπὸ καὶ κατεύθυνση,
ἐνα μονάχα πόθο. Νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ σπίτι της,
ἐξέχασε.

Ὡδηγοῦσε τὸ ἀμάξι τῆς σὰν ὑπνωτισμένη,
ὄντας μπρὸς στὰ μάτια της, τὴν εἰ-
σα τοῦ ἀντρα τῆς ποὺ φρακοφορε-
τος μὲ τὸ ψηλὸ καπέλλο στὸ κεφάλι
καὶ τὸ μπαστουνάκι σὲ ὁ χέρι ἐξω-
λογοῖτο τὴν ἀγάπη του στὴν ὁμορ-
ἐκείνη ἀγνωστὴ ποὺ ἀγκάλιαζε. Δὲν μποροῦσε νὰ
ἐχθῇ ἕτα τέτοιο πρᾶγμα. Δὲν μποροῦσε νὰ τὸ σκεφθῇ...
Τρελλὲς σκέψεις στριφογύριζαν στὸ κεφάλι της. Σκη-
νὰ ἀπὸ τὴν περασμένη τῆς εὐτυχία καὶ τὸ χθονινὸ ἐπει-
διο, προβάλλαν στὰ μάτια της, ἐπιτείνοντας τὴν ταραχή
ἐν μεγάλωνοντας τὸν πόνο της...

Ἀλλοίμονο! Ἡ εὐτυχία φαίνεται πάντα ἀκλόνητη καὶ
καὶ δύσκολο νὰ πιστέψῃ κανεὶς πὼς μιὰ μέρα θὰ τελειώ-
σῃ. Καὶ ὅμως, πὼς νὰ μὴ καμφθῇ κανεὶς μπρὸς στὴν πραγ-
ματικότητα;... Κάθε ἐξήγησι τώρα πιά εἶναι περιττή. Εἶχε
εἶχε καταλάβει...

Ὁ ἀντρας τῆς ἀγαποῦσε μιὰν ἄλλη... Τὶ ἐσήμαινε ἂν
ἀγαποῦσε ἀπὸ καιρὸ ἢ ἂν τὴ γνῶσε τελευτοῖα.
Τὸ ζήτημα ἦταν ὅτι τώρα πιά δὲν μποροῦσε νὰ ζήσῃ
ἐν μὲ τὸν ἀντρα ποὺ τὴν ἐπρόδινε... Ἐπρεπε νὰ φύγῃ.
Δύσκολο γιὰ ποῦ. Κι' ὅλο δυνάμωσε τὴν ταῦτητα τοῦ
τοκινήτου. Σὲ μιὰ καμπὴ τοῦ δρόμου, παρὰ λίγο ν' ἀ-
τραπή καὶ νὰ κυλήσῃ σ' ἕνα βράθρο... Ἄν τὸ ἀπέφυγε
ὄντας μιὰν ἀπτόμη στροφή τοῦ βολάν, ἦταν ἀπλῶς
ἕνα τύχη, παρὰ σκόπιμος προσπάθειά της. Ἐκείνη τὴ
στιγμὴ ἕνα ἀτύχημα θὰ τῆς φαινόταν σὰν κάτι πολὺ εὖ-
δοσέκτο. Θὰ ἦσαν ὁ λυτρωμός.

Ὁ δρόμος σκορφάλωνε στὸ βουνὸ σὰν τεράστιο φίδι
πρὸς τὸ πέρας, κάτω ἀπ' τὸν κρημνὸ, θορυβώδης ἀπλυνό-
ν ἢ τρικυμισμένη θάλασσα, ἔτοιμη νὰ τὴ δεχθῇ συντριμ-
νὴ καθὼς ἔτρεχε τρελλά... Ἡ Ζισλέν ὅμως δὲν σκεφτό-
ν τὸν κίνδυνο, ἕνας μόνον πόθος τὴν κυβερνοῦσε... Νὰ
φύγῃ! Νὰ φύγῃ! μακριὰ ἀπ' τὸν ἀντρα τῆς, ποὺ ὅσο ἐξῶ
ἐλγες ὥρες ἀκόμη τὸν ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴ θερμὴ τῶν

κοσίων τῆς χρόνων, τόσο τώρα δὲν ἤθε-
λε νὰ τὸν ἐναθῇ στὰ μάτια της.

Ἀναφὰ ἀνατινάχτηκε. Σὲ μιὰ τροφὴ
καὶ ψηλὰ εἶδε πρὸς χαμηλὰ μιὰ δυνάτη

ἐπίδα ποὺ πλημμύριζε μὲ φῶς
ἐγγύρῳ τοποθεσίες. Χωρὶς ἀμ-
βολία ὁ Ζερὰρ τὴν κυνηγοῦ-

σε. Ἄνισος ἀγῶνας, γιὰ τὸ
πρὸς τοῦ «Γρπέντ» ἦταν πο-

ταχύτερο ἀπὸ τὸ μικρὸ τῆς
μαξάκι ποὺ ἔκανε ἀιακτοὺς
ναγμούς.

Ἡ σκέψῃ πὼς ὁ ἀντρας τῆς
ἐκεῖ, πρὸς τὴν, βέβαιος,
ὅς θὰ τὴν ἐπείανε. ἔδιπλοσά-

ν τὴν λύσσα τῆς. Ἐπρεπε νὰ
ἐξέφυγῃ!... Καὶ ἄρχισε μιὰ σιωπηλὴ καὶ ἄ-

να καταδίωξη στὴ σκοτεινὴ νύχτα. Ὅχι, δὲν
ἔλεγε νὰ τὸν ἐναθῇ, ν' ἀκούσῃ κι' ἄλλες ψευ-

δὲς νὰ δεχθῇ τίς δικαιολογίες, τίς ὑποσχέ-
σεις του!...

Πράγματι ἡ Ζισλέν δὲν εἶχε γελαστῇ. Ὁ ἀνδρας τῆς ἄμα
ἐκεῖ τὸ ἔρημο σπίτι. τὸ ἀναστατωμένο δωμάτιο τῆς Ζισλέν
ἐκατάλαβε ὅλα, μάντεψε διὰ θάφεινε ἀπὸ κοντὰ του...
καὶ δὲν ἄφησε νὰ περάσῃ ἡ ὥρα ἄσκοπα. Κατέβη στὸ γκα-
ράζ, ἔτοιμασε τὸ γερὸ αὐτοκίνητό του κι' ἄρχισε ἢ κατα-
δίωξι. Σὲ λίγο θὰ τὴν ἔφτανε... Ἡ Ζισλέν ἦταν νὰ σκάσῃ,
ἀνοίξε ὅλη τὴν ταχύτητα τῆς μικρῆς κουρσίτσας τῆς.

Ὁ δρόμος, ἐκείνος πρὸς τὰ δεξιὰ ἔφερεν κάτω στοὺς
πότους τῆς θάλασσας, ὅπου κοβόταν ἀπὸτομα. Στὸ βά-

θος τοῦ γκρεμοῦ, μιὰ ἀμυρφή μᾶζα ἀπὸ βράχια μὲ χίλια

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΖΑΚ ΚΩΣΤΑΝ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

φανταστικά σχήματα μεγάλωνε τὴ φρίκη τῆς
τυχὸν πτώσεως. Ὡρμησε πρὸς τὰ κεῖ...

Μέσα στὸ συγκεχυμένο θόρυβο τῶν δύο, μὲ
τέρ διέκρινε κανεὶς ξέφρενο τόκορνα-
ρισμά τοῦ ἄλλου αὐτοκινήτου ποὺ ἀ-
κολουθοῦσε, κερδίζοντας ἀπόσταση.
Θᾶγε ἄραγε τὸ κουράγιο νὰ ἐξακο-
λουθῇ ὡς τὸ τέλος; Ὅχι σκοτώνό-
ταν; Τὰ λουλούδια τῶν εἰκοσι ἐνὸς χρόνων
θὰ μαροίνονταν γιὰ πάντα; Ἡ θάλασσα θὰ
περὶ ἐστὶ μαύρα βάθη τῆς τοῦ μυστικὸ σπαραγ-
μοῦ τῆς καρδιάς τῆς.

Μόλις ἐκατομῆτρα τὴ χωρίζαν ἀπ'
τὸ βράθρο τοῦ θανάτου. Συντρυμένη
ἀπὸ συγκίνηση, ἡ Ζισλέν, ἔκλεισε τὰ
μάτια... *

Ὅταν συνήλθε, ὁ Ζερὰρ τὴν κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά,
του. Θέλησε νὰ ἐξέφυγῃ, μὰ ἐκεῖνος τὴν ἔσφιξε ἀκόμη πε-
ρισσότερο.

Κάτω στὰ πόδια τους ἡ θάλασσα ἄφινε τὸν πένθιμο
ρόγχο τῆς. Μιὰ ἀναιριχίλα τὴν συνεπῆρε. Λίγα μέτρα πρὸ
κάτω ἦταν ὁ θάνατος! Σὲ μιὰ στιγμὴ τὸν ἀποζήτησε. Ὡ-
ταν ὁ ἀγνωστος σωτήρας, μὰ ὁ γκρεμὸς δὲν θέλησε νὰ
τὴν πάρῃ. Δὲν θέλησε ν' ἀνοίξῃ καινούργιες πληγὲς στὸ
πνεῦμα τῆς κορμῆς...

Εἶχε δίκαιο ὁ Ζερὰρ. Ἀργότερα θαρρόταν ἐκεῖνο ποὺ
ἀναπαύει κάθε ζωντανὴ ὑπαρξὴ ἀπὸ τὰ βάσανα τῆς ζωῆς.
Τώρα δὲν ἦταν ἀκόμη καρὸς. Ἰσως στὰ βάθη τῆς καρδιάς
τῆς νὰ ἀπόμεινε ἀκόμη λίγη ἀγάπη, λίγη συγγνώμη... Ἰ-
σως μιὰ μέρα μπορέσουν νὰ ξαναφτιάξουν τὴ ζωὴ τους
ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῆς παλῆς εὐτυχίας τους!...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Ζερὰρ τῆς ψιθύρισε λόγια γλυκὰ
Τρελλὸ παιδί ποὺ δὲν σκέφτηκε ποὺ πῆγαινε!... Ποῦ ἔτρε-
χε ἔτσι ἀσυνλόγιστα. Ὁ θάνατος ἦταν ἐκεῖ κοντὸ καὶ πα-
ραμόνευε τὴ λεία του. Μὰ ἐκεῖνος τὴν ἀγαποῦσε. Στὸ βά-
θος τῆς καρδιάς του ἦταν μονάχα αὐτὴ. Γλυκεῖα ἐλπίδα,
γλυκὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς του. Τὰ ἐρωτικά του λόγια πηγὴ
ἀστείρευτη ἀπὸ ἐλπίδες, τὴ γιάτρευαν σιγά-σιγά. Σὲ λίγα
βήματα ἀπὸ κεῖ βρισκόταν τὰ δύο αὐτοκίνητα, καὶ διέεργα
φαν στὸν ὁρίζοντα τοὺς μαύρους τοὺς ὄγκους. Τὸ ἕνα κον-
τὰ στὸ ἄλλο. Τὸ δικὸ τῆς εἶχε γείρει καὶ εἶχε σταματήσει-

μπρὸς σ' ἕνα λάκκο. Μὰ πὼς σταμάτησε λοι-
πὸν; Ποιὸ γιγάντιο χέρι τὸ ἀναχαλίσσε τὴν
ἐλευτοῖα στιγμὴ... ἐκεῖ ὁλομόναχο... κοντὰ
στὸ κενὸ... στὸ βράθρο;...

Ὅταν ὁ Ζερὰρ τῆς εἶπε τὶ ἦταν αὐτὸ ποὺ
τὸ συνεκράτησε, ἡ Ζισλέν, ἔμ-
πηξε μιὰ κραυγὴ φρίκης καὶ
τόρμου... Στὸ ρεζερβουάρ δὲν
εἶχε μὲνιν οὔτε μιὰ στολα βεν-
ζίνης... *

Καθισμένοι τώρα κοντὰ στὸ
παράθυρο τῆς βίλλας τους, ποὺ
ἔβλεπε στὸ μεγάλο τοὺς κή-
πο, ὅπου οἱ λεμονιὰ καὶ τὰ λου-
λούδια ἔχυναν τὸ ἀνάλαφρο ἄ-
ρωμά τους, τώρα ποὺ ὁ Ζερὰρ,
τὴν κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ
τὴν κύτταζε μὲ ἀγάπη στὰ μά-
τια, νὰ σκέψῃ τὴν τυραννοῦ-
σε...

Ποιὰ ἦταν ἐκείνη ἡ ἀγνω-
στὴ ποὺ καθόταν μαζί του στὸ
θεωρεῖο; Θέλησε νὰ ρωτήσῃ
νὰ μάθῃ... Ἦταν μιὰ περιερ-
γεια φυσικὴ, ὅπως διόλου γυ-
ναικεῖα. Μὰ σκέφτηκε: Γιατί...
Μήπως ἡ εὐτυχία, καὶ ἡ τρυφερό-

τῆς τοῦ Ζερὰρ δὲν ἦταν ἀρκετὴ ἐγγύηση τοῦ ἐρωτᾶ
του;... Καὶ ἡ μεγάλη χαρὰ ποὺ πλημμύριζε τὸ εἶναι σφρά-
γιζε τὰ χεῖλιά της.

Ἐκρίνε περιττὸ πιά νὰ τοῦ κάνει νύξι, γιὰ ἕνα ἐπεισό-
διο, ποὺ πρῶτος αὐτὸς ζήτοῦσε νὰ ἐξέχασῃ... Τὴν ἀρκοῦσε,
τώρα νὰ μακαρίσῃ τὴν τύχη, ποὺ τὴν ἔσωσε ἀπὸ ἕνα τρα-
γικὸ θάνατο, στὸν ὁποῖο τὴν ὤθησε ἡ ζηλοτυπία.

ΖΑΚ ΚΩΣΤΑΝ

ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΩΤΕΡΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΚΑΠΕΛΛΟ....

ΥΠΟ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΚΕΣΣΕΛΜΠΑΧ

Ο Κέσσελμπαχ έσταμάτησεν αποτόμως στο κατώφλι του σαλονιού, άρπαξε από το μπράτσο τον γραμματέα του και ανήσυχος έψιθύρισε :

— Κάρολε, έδω μέσα κάποιος μπήκε.
— Όχι δά, κύριε, απήντησεν ο γραμματεύς, μόνος σας άνοιξατε την πόρτα του χώλ, και ένω έτρώγαμε στο ρε-
τωράν, το κλειδί ήταν διαρκώς στην τσέπη σας.

— Καί όμως, Κάρολε, κάποιος έμπήκε έδω μέσα.
Καί έδειξε μία μικρή βαλίτσα, που ήταν στο τζάκι.
— Νά, ή απόδειξις υπάρχει. Αυτό το σάκ-βουαγιαζ ήτο κλειστό, ένω τώρα δέν είνε πιά.

Ο Κάρολος έσκυψε και το έζήτησε.
— Είσαθε βέβαιος, κύριε, ότι το είχατε κλείσει ; ρώτη-
σε : "Άλλως τε αυτό το σάκ-βουαγιαζ περιέχει αντικείμενα τουαλέτις, άσημάντου αξίας.

— Περιέχει αυτά μόνον, γιατί έπήρα το πορτοφόλι μου προτού βγώ. Όχι, το επαναλαμβάνω, Κάρολε, κάποιος έμ-
πήκε έδω όταν έλείπαμε.

Έπροχώρησε προς το τηλέφωνον, έσήμανε και άρπαξε το άκουστικό.

— Κέντρον ; Έδω ο κύριος Κέσσελμπαχ. Διαμέρισμα 115... Δεσποινίς, λάβετε την καλωσύνη νά μου δώσετε δι-
εύθυνσιν Άστυνομίας, τμήμα Άσφαλείας... μία στιγμή... ά-
ριθμός 22. Περιμένω

Υστερ' από μία στιγμή επανέλαβε.

— Αριθμός 22 ; Ήθελα νά είπω λίγας λέξεις στον κ.
Λενορμάν, άρχηγόν της Άσφαλείας. Ο κύριος Κέσσελμπαχ

Έμπρός ! Άλλά βέβαια, ο κύριος άρχηγός της Άστυνομίας ξέρει πε-
ρί τίνος πρόκειται. "Α, δέν είν' έ-
καί ; Ποιός στο τηλέφωνο ; Ο κύ-
ριος Γκουρέλ, άστυνομικός έπιθεω-
ρητής ; Άλλά νομίζω, κύριε Γκου-
ρέλ, ότι ήσαστε μπροστά χθές κατά
την συνέντευξίν μου με τον κύριον
Λενορμάν. Λοιπόν, κύριε, τά ίδια
είχαμε και σήμερα. Κάποιος έμπήκε
στο διαμέρισμά μου. "Αν έρχόσασ-
ταν άμέσως, τώρα, θά μπορούσατε
ίσως κάτι ν' ανακαλύψετε. Δέν μπο-
ρείτε νά ρηήτε πρό της παρελεύ-
σεως μιάς ώρας ; Έστω ! Ζήτησε
το διαμέρισμα 115. Σας ευχαριστώ.

Περαστικές απότο Παρίσι, ο Ρο-
δόλφος Κέσσελμπαχ, ο Βασιλεύς
των Άδαμάντων, όπως τον έλεγαν,
ο πολυεκατομμυριοχός Ροδόλφος
Κέσσελμπαχ, του όποιου ή περιου-
σία υπελογιζέτο μεγαλύτερη από
έκατόν έκατομμύρια, έκρατούσε
από μιάς εβδομάδος εις το τέταρ-
τον πάτωμα του Παλλάς. Ότέλ, το
διαμέρισμα 115, που άποτελείτο ά-
πό τρία δωμάτια έκ των όποιων τά
δύο μεγαλύτερα δεξιά, το σαλόνι
και ο κύριος θάλαμος, έβλεπαν
προς την λεωφόρον, το δέ τρίτον
άριστερά, που χρησίμευε ως γρα-
φείον του, έβλεπε στην όδον Ίου-
δαίας.

Τά συναχόμενα με το τελευταίον αυ-
τό πέντε άλλα δωμάτια, είχαν κρατηθή
διά την κυρίαν Κέσσελμπαχ, ή όποία θά
έρχόταν από το Μόντε Κάρλο, όπου διέ-
μενε, μόλις ειδοποιείτο από τον σύ-
γόν της.

Μερικές στιγμές, ο Ροδόλφος Κέσσελ-
μπαχ έμεινε σκεπτικός και διστάζων. Τέ-
λος έπροχώρησε προς το παρόθυρον και
το έξείασε. Ήταν κλειστό, άλλ' ούτε και
μπορούσε νά σκαρφαλώση κανείς, έως
αυτό.

Έπέρασε στην κρεβατοκάμαρά του
που δέν συγκοινωνούσε με τά γειτονικά

δωμάτια. Έπειτα μπήκε στο δωμάτιο του γραμματέως
του. Ή πόρτα, που ένωνε αυτό με τά πέντε δωμάτια της
κυρίας Κέσσελμπαχ, ήτο κλειστή και ο σύρτης στη
θέση του.

— Δέν έννοώ τίποτε, Κάρολε ! είπε. Τόσες φορές τώρα
παρητηρώ έδω πράγματα πολύ παράξενα, θά το όμολο-
γήσης και σύ. Χθές έχαθη το μπαστούνι μου. Προχθές μου
ανακάτωσαν τά έγγρατά μου. Καί όμως πώς είναι δυνα-
τόν νά γίνονται αυτά, ένω όλα είναι κλειστά ;

— Είναι αδύνατον, κύριε, απήντησεν άτάραχος ο Κάρο-
λος. Υποπτεύεσθε άπλως και δέν έχετε καμμίαν απόδει-
ξιν. Άφοϋ όλα είναι κλειστά και κρατείτε τά κλειδιά, μό-
νον δέ ο Έδουάρδος κρατεί όμοια... Έχετε έμπιστοσύνη
σ' αυτόν ;

— Διάβολε ! Δέκα χρόνια βρίσκεται στην ύπηρεσία
μου ! Άλλ' ο Έδουάρδος τρώγει την ίδια ώρα με μάς και
αυτό είναι σφάλμα. Είς το μέλλον δέν θά φύγη προτού γυ-
ρίσωμε μείς.

Ο Κάρολος σήκωσε έλαφρά τους ώμους. Άσφαλώς, ο
βασιλεύς των άδαμάντων ήτο πολύ παράξενος άνθρωπος,
γιατί ποίος κίνδυνος μπορούσε νά υπάρχη μέσα στο ξενο-
δοχείο, άφοϋ μάλιστα δέν είχε μαζί του ούτε μεγάλης ά-
ξίας πράγματα, ούτε σημαντική ποσότητα χρημάτων ;

Άκουσαν ν' άνοίγεται ή πόρτα του χώλ. Ήτο ο Έδου-
άρδος. Ο κύριος Κέσσελμπαχ τον εκάλεσε.

— Είσαι με τη στολή σου, Έδουάρδε ; Δέν περιμένω έ-
πισκέψεις σήμερα, ή μάλλον μόνον του κυρίου Γκουρέλ.
Έν τώ μεταξύ μείνει στον διάδρομο και έχει το νοϋ σου
στην πόρτα. Έγώ και ο Κάρολος έχομε σοβαράν έρ-
γασίαν.

Η «σοβρής εργασία» διήρκεσε πολύ λίγες στιγμές, κα-
τά τις όποιες ο Κέσσελμπαχ έδιάβασε τρείς έπιστολές,

και ύπαγόρευσε τις άπαντήσεις
των.

Άλλ' έξαφνα, ο Κάρολος, ο ο-
ποίος έπερίμενε με την πέννα στο
χέρι, παρετήρησεν, ότι ο Κέσσελμ-
παχ είχε πείσει νά προσέχη στην
άλληλογραφίαν του. Κρατούσε
στά δάκτυλά του και παρατηρού-
σε προσεκτικά μία καρφίτσα μαύ-
ρη, άγκιστρωτή.

— Κάρολε, είπε, κύτταξε τι
βρήκα, άπάνω στο τραπέζι. Είπε
φανερó ότι κάτι σημαίνει, ή άγκι-
στρωτή αυτή κορφίτσα, που βέβαια
δέν ήλθε μόνη της έδω !

— Βεβαίως όχι, απάντησεν ο
γραμματεύς, την έφερα έγώ.

— Πώς ;

— Ναι, καρφώνω μ' αυτήν την
γραβάτα μου. Την έβγαλα χθές
το βράδυ, ένω σεις διαβάζατε και
μηχανικώς την άγκιστρώσατε.

Ο κύριος Κέσσελμπαχ σηκώθη-
κε, έκανε μερικά βήματα και άφοϋ
έσταμάτησε είπε νευρικά :

— Γελάς βέβαια, Κορολε, και
έχεις δίκην. Δέν τό άρνούμαι, έγι-
νά πολύ νευρικός από τότε που
γύρισα από το Άκρωτήριο. Άλλά
δέν ξέρεις τί κολοσσιαίο σχέδιον
έχω μέσα στο κεφάλι μου. "Α, Κά-
ρολε, ούτε νά το φαντασθής δέν
μπορείς. Χρήμα έχω, έχω πολύ

άστα. Άλλ' αυτό που επιδιώκω και σχεδιάζω, είναι κά-
ταράπαν, είναι ή δύναμις, ή δόξα, ή έξουσία, ο θρίαμ-
φος ! Είναι κάτι-γigάντιο, καταπληκτικό. "Αν δέ ή πραγμα-
τική είναι όμοια με το όνειρόν μου, δέν θά είμαι ο
άρχων του Άκρωτηρίου, όπως με λένε, άλλ' ο πανίσχυ-
ος θριαμβευτής, ο άρχων των βασιλείων, ο κυρίαρχος και
έναν άκόμη, που θεωρούν τον έαυτόν τους άνώτερον
... Έννοείς τώρα, Κάρολε, γιατί άνησυχώ ; Υπάρχει έδω
α σ' αυτό το κεφάλι, μία ιδέα που στοιχίζει άκριβή
την ιδέαν αυτήν ύποπτευομένη, και με κατασκοπεύ-
ει με παρακολουθούν. Έχω γι' αυτό σοβαρές ένδείξεις.
Άκούστηκε ένα κουδούνισμα.

— Τό τηλέφωνον ! είπεν ο Κάρολος.

— Μήπως τάχα, έμυρμούρισεν ο Κέσσελμπαχ,

πως...

Έπήρε το άκουστικό.

— Έμπρός ! Έκ μέρους τίνος ; Ο συνταγματάρχης ; "Α,
άστα, έγώ είμαι. Υπάρχουν νέα ; Ωραία ! Σας περιμέ-
λοιπόν. Θά ρηήτε μαζί με τον άνθρωπόν σας ; Πολύ
εία ! Έμπρός ! Όχι, δέν μάς άνησυχήτε καθόλου. Θά
σας τας αναγκαίας διαταγάς. Είναι τόσον σοβαρόν λοι-
... Σας επαναλαμβάνω, ότι δέν θά μάς άκούση κανείς,
ολύτως και έ, ο γραμματεύς και ο ύπηρετής μου θά φυ-
γίσουν στην πόρτα και δέν θ' αφήσουν νά μπη κανείς. Ξέρετε

... θρόνον, δέν είν' έτσι ; Μη χάνετε,
πόν, ούτε στιγμήν.

Εκρέμασε και πάλιν το άκουστικό
πρόσθεσε :

— Κάρολε, θά μάς έλθουν δυό κύ-
... Ο Έδουάρδος θά τους μπάση.

— Άλλά ο κύριος Γκουρέλ ;

— Θά έλθη άργότερα... ύστερ' από
ώρα. Καί έπειτα, καλύτερα νά συ-
τηθούν. Πές λοιπόν στον Έδουάρ-
... ότι δέν θά δεχθής κανέναν έκτός ά-
τόν συνταγματάρχην, τον φίλον του
τον κ. Γκουρέλ. Άς γραφούν τά
... άστα.

Ο Κάρολος έσπευσε νά έκτελέση
... διαταγήν. Όταν έγύρισε βρήκε τον
... Κέσσελμπαχ νά κρατή, μία μικρή θήκη
... ένα φάκελλο, από μαροκινό μαύ-
... προφανώς άδεια. Φαινότανε ότι έδι-
... αζε και δέν ήξερε τί νά κάμη. Τέλος
... έρριξε στο σάκ-βουαγιαζ.

— "Ας τελειώσωμε την άλληλογρα-
... μας, Κάρολε ! είπε. Έχομεν δέκα
... πιά. "Α ! μία έπιστολή της κυρίας
... Κέσσελμπαχ. Πώς έγινε νά μη μου τό
... ής ; Δέν άνεγνώρισες λοιπόν το
... όψιμό της.

Δέν έκρυβε την συγκίνησιν πουνοι-
... σφίγγοντας το κομμάτι εκείνο του
... ατιού που είχε κρατήσει στα δάκτυ-
... της ή σύζυγός του και έπάνω στο
... ατιού είχε αφήσει νά πληνηθούν τά
... άματά της, είχαν αφήσει κάτι τι ά-
... το άρωμα και τις μυστικές της
... φρεϊς.

Δέν έπερίμενε ειδήσεις της. Χθές άκόμη του έτηλεφώ-
... σε, άκουσε την γλυκειά της φωνή, τό γέλιο της, τά λό-
... της, την ψυχή της. Καί τώρα τηλεγραφοϋσε.

Εισέπνευσε το άρωμα, την άνοιξε κι' έδιάβασε άργά.

— Άδιαθετώ έλαφρώς Δέν άφήνω το δωμάτιόν μου, άνω.
... τε θά μπορέσω νά σέ ξαναδώ ; Καλώς νά έλθη τρ τηλε-
... άφημά σου.

— Έτηλεγράφησες το πρωί Κάρολε ; "Ωστε ή κυρία
... Κέσσελμπαχ θά είνε έδω αύριο...

Φαινόταν γεμάτος χαρά σάν νά είχαν έξαφνα άπαλλα-
... από όλες του τις άσכולις και τις άνησυχίες. Έτριξε
... δόντια του, άνάνευσε βαθεία, σάν άνθρωπος δυνατός,
... βαιός, ότι θά έπετύχαινε. Θυμήθηκε τις εύτυχισμένες
... γιμές που περνούσε κοντά της, τις διασκεδάσεις των,
... άνησυχία και ταραχή της, τότε που τον άποχαιρετού-
... στή σκάλα του ξενοδοχείου.

Έκτύπησε το κουδούνι. Την ίδιαν στιγμήν μπήκε ο Έ-
... δούαρδος.

— Δυό κύριοι, είπε, σας ζητούν. Είναι τά πρόσωπα...

— Ξέρω. Κλείσε την πόρτα και μην άνοίξης πιά, παρά
... τάχα στον κύριο Γκουρέλ, έπιθεωρητήν της Δημοσίας

Άσφαλείας. Σϋ, Κάρολε, πήγαινε νά δεχθής τους επισκέ-
... πτας και πές τους, ότι θά ήθελα νά μιλήσω πρώτα στον
... συνταγματάρχην, μόνον στον συνταγματάρχην.

Ο Έδουάρδος και ο Κάρολος βγήκαν κι' έκλεισαν πί-
... σω τους την πόρτα. Ο Κέσσελμπαχ διηυθύνθη προς το πα-
... ράθυρο και έστήριξε το μέτωπό του στο τζάκι. Έξω στο
... δρόμο τ' άμάξια και τά αυτοκίνητα περνούσαν σέ γραμμές
... παράλληλες.

— Τι διάβολο κάνει ο Κάρολος ! έψιθύρισε τέλος ο
... Κέσσελμπαχ. Τι συζητεί τόση ώρα.

Γύρισε άλλ' άφησε έλαφρή κραυγή. "Ορθος, εύθυτενης,
... άκίνητος, σκετόταν μπροστά ένας άνθρωπος, τον όποιον
... έβλεπε για πρώτη φνρ. Έκαμε ένα βήμα πίσω.

— Ποιός είσαθε ;

Ο άγνωστος, ένας άνθρωπος ντυμένος κομψά, με μαύ-
... ρα μαλλιά και μουστάκια, με βλέμμα ταχύ και διαπεραστι-
... κό, απάντησε :

— Ποιός είμαι ; Ο συνταγματάρχης !

— Κάθε άλλο, κάθε άλλο ! Εκείνος, που τον λέω έτσι,
... έκείνος, που μου γράφει με την ύπογραφήν αυτήν, κατά ι-
... διαιτέραν συμφωνίαν, δέν είσαθε σεις.

— Ναι, ναι, αυτό είναι αλήθεια, αλλά τί σημαίνει ; Το
... ούσιωδες είναι, ότι έγώ είμαι έγώ. Καί σας όρκίζομαι ότι
... θά είμαι πάντοτε ο ίδιος.

— Άλλ' επί τέλους, κύριε, το όνο-
... μά σας...

— Συνταγματάρχης μέχρι νεωτέ-
... ρας διαταγής.

— Φόβος, που μεγάλωνε διαρκώς,
... είχε πιάσει το κ. Κέσσελμπαχ. Ποίος
... ήτο ο άνθρωπος εκείνος και τί ζη-
... τοϋσε ; Έφώναξε :

— Κάρολε !

— Τι άστεία ιδέα νά φωνάζετε !

Η συντροφία μου δέν σας άρκει ;

— Κάρολε ! Έδουάρδε ! ξανάειπε
... ο Κέσσελμπαχ.

— Κάρολε ! Έδουάρδε ! έφώναξε
... τώρα και ο άγνωστος. Τι κάνετε λοι-
... πόν, φίλοι μου ; Σας φωνάζουν.

— Κύριε, σας παρακαλώ, σας δι-
... ατάσσω νά με άφήσετε νά περάσω.

— Άλλό, αγαπητέ, κύριε, ποιός
... σας έμποδίζει ;

Ο άγνωστος ταυτόχρονως παρα-
... μέρισε εύγενώς. Ο Κέσσελμπαχ
... έπροχώρησε προς την πόρτα, την ά-
... νοίξε, και έξαφνα επήδησε προς τά
... πίσω. Μπροστά του με το πιστόλι στο
... χέρι, στεκόταν ένας άλλος άγνωστος
... Έψιθύρισε :

— Έδουάρδε ! Κάρολε...

Δέν έτελειώσε την φράσιν του.

Σε μία γωνιά του χώλ, διέκρινε έξα-
... πλωμένους τον έναν κοντά στον άλ-
... λον, φιμωμένους, σφικτοδεμένους,
... τον γραμματέα και τον ύπηρετήν του
... Ο Κέσσελμπαχ ήτο φιλόποτος, άλλ'

... όμως ήτο και γενναίος.

Ήσυχά, λοιπόν, κρύβοντας την φρίκη, που αισθανό-
... ταν και την κατάπληξιν, που τον έκυρίευσε, άπισθοχώ-
... ρησε έως το τζάκι και έστηρίχθη στον τοίχον. Με το δά-
... κτυλό του άνεξήτησε το ηλεκτρικό κουμπί και το έπίεσε
... δυνατά.

— Καί ύστερα ; ρώτησε ο άγνωστος.

Χωρίς ν' άπαντήση ο Κέσσελμπαχ εξακολουθούσε νά
... το πιέζει.

— Καί ύστερα ; επανέλαβε ο άγνωστος. Έλπίζετε ότι
... θά τρέξουν, ότι όλόκληρο το ξενοδοχείο βρίσκεται στο
... πόδι, γιτί πιέζετε αυτό το κουμπί ; Άλλά κύριε, γυ-
... ρίστε λοιπόν και ίδίητε, ότι το σύμα είναι κομμένο !

Ο Κέσσελμπαχ γύρισε απότομα, σάν νά ήθελε νά βε-
... βαιωθής, αλλά με γρήγορη κίνηση άρπαξε τη βαλίτσα του,
... έβύθισε μέσα σ' αυτήν το χέρι του, έχούφτισε ένα ρε-
... βόλβερ, το χαμήλωσε προς τον άγνωστον και έσυρε την
... σκανδάλη. Δέν ήκούσθη τίποτε.

— Διάβολε ! είπεν εκείνος. Τά όπλα σας, λοιπόν, τά γε-
... μίζετε με αέρα και με σιωπή !...

Έτράβηξε για δεύτερη φορά. Καμμία έκπυρσοκρότηση

2883

ΟΙ ΔΥΟ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΕΣ

Η κυρία Στέφαν ήταν όρθια μπροστά στον καθρέφτη της κρεββατοκάμαρής της και γδυνόταν σιγά-σιγά, ενώ συγχρόνως σκεφτόταν το γεγονός της ημέρας που διάβαζε στις εφημερίδες.

Άγνωστοι λωποδύτες, με εξαιρετική ικανότητα κατώρθωσαν να κλέψουν από μία γειτονική της βίλλα κοσμήματα αξίας διακοσίων χιλιάδων φράγκων...

Τη στιγμή εκείνη, διέκοψε την σκέψη της ένας θόρυβος στην πόρτα.

Γύρισε κι' αντίκρισε τον τεχνίτη που φλερτάριζε με την υπηρέτριά της.

—Τί θέλετε; τον ρώτησε.

Ο τεχνίτης μπήκε μέσα στο δωμάτιο και κλείνοντας την πόρτα έφερε το δάκτυλό του στο στόμα, κάνοντάς της σήμα να σωπάσει.

—Ήσυχαστε, κυρία. Θα σας εξηγήσω αμέσως γιατί ήλθα στο δωμάτιό σας. Ήλθα γιατί σας αγαπώ, σας αγαπώ τρελλά!

Η κυρία Στέφαν γέλασε.

—Βεβαίως σας παίρνω για τρελλό, και δεν σας παρεξηγώ, αλλά προσέξτε όμως γιατί η υπομονή μου έχει και όρια!..

Σε λίγη ώρα όμως τα πράγματα άλλαξαν. Ο τεχνίτης, που

άλλως τε ήταν ένας συμπαθητικός νέος, φαινόταν πώς με τα λόγια του είχε κατακτήσει την καρδιά της ωραίας κυρίας Στέφαν. Ξαφνικά τον ρώτησε:

—Τότε, γιατί λέτε πως αγαπάτε την Μπίτσε, την καμαριέρα μου;

—Ήταν το σχέδιό μου για να μπορέσω να σας πλησιάσω...

—Ίσως, ένα στοίχημα;

—Όχι, σας αγαπώ πραγματικά.

Εκλινε το κεφάλι σά να-θελε να όνιμοπολήσει περασμένα γεγονότα, ωραίες στιγμές, αλλά δεν άργησε να το σηκώσει και να κυττάξει στα μάτια την ωραία κυρία.

—Λοιπόν;

Η κυρία Στέφαν, παρ' όλο που άρχισε πραγματικά να συμπαθή τον τεχνίτη, εν τούτοις συγκρατήθηκε και δεν είπε τίποτα.

Ο νέος τότε σηκώθηκε απότομα όρθιος και σταυρώνοντας επάνω στο στήθος του τα χέρια είπε:

—Λοιπόν, κυρία Στέφαν, τί αποφασίζετε;... Αλλά τώρα πια κάθε προσποίηση τελείωσε, γιατί είδα στο μπράτσο σας το σημάδι που μου επιβεβαίωσε μία μου υποψία. Είμαι ο αστυνομικός Νίγκρα και σεις ή αυτομαγός της κλοπής των κοσμημάτων της γειτονικής βίλλας «Κλάρα». Εν όνόματι του νόμου σας συλλαμβάνω!

Η γυναίκα σάστισε, κι' έκανε ένα βήμα πίσω τρομαγμένη.

—Κύριε!—ξεφώνησε όταν συνήλθε—είσθε αναιδέστατος και θα μου πληρώσετε πολύ ακριβά αυτό το «κόλπο» σας!

—Σας ευχαριστώ για το τίτλο, κυρία. Αλλά για πείτε μου, που έχετε τα κοσμήματα;

—Μά επί τέλους!

—Έμπρός, κυρία Στέφαν, ως αφίσουμε τις υπεκφυγές. Είσθε ή αυτομαγός της κλοπής των κοσμημάτων κι' έχω αποδείξεις.

—Ποιές είναι;—ρώτησε δαγκώνοντας τα χείλη της.

—Βλέπετε λοιπόν πως δεν άπατώμαι; Και θα ήρνευσθε πως έχετε και συνενόχους;

—Αρνούμαι!

—Όπως θέλετε. Αλλά σας είδα πώς οι συνένοχοί σας...

—Συνελήφθησαν;!

—Βλέπετε λοιπόν, ότι πρέπει να είσθε πιο λογική; Που είναι τα κοσμήματα;

—Είσθε πολύ περίεργος, κύριε! απάντησε η κυρία Στέφαν και

κάθησε σε μία πολυθρόνα που βρισκόταν κοντά στο κρεβάτι της.

Σώπασαν κι' οι δύο. Η νύχτα είχε αρκετά προχωρήσει. Για μία στιγμή όμως η κ. Στέφαν είπε:

—Κύριε Νίγκρα, όμολογώ πως μ' ενέκησατε, αλλά σας παρακαλώ να μου πείτε, πως ένας άνθρωπος σαν και σας, με τέτοιο ταλέντο, δεν βρισκατε κατ' το καλύτερο από τη δουλειά του ντετέκτιβ... τί κερδίζετε;

—Εί! του παρόντος όλίγα πράγματα, αλλά κι' αυτό δεν σας ενδιαφέρει.

—Απεναντίας, μ' ενδιαφέρει αφού ενδιαφέρομαι άτομικώς για σας...

Ο αστυνομικός την εκύτταξε με κάποια δυσπιστία κι' άναψε ένα τσιγάρο.

—Κυρία, είπε για μία στιγμή, θέλετε να με ακολουθήσετε;

—Κι' όμως...—εξηκολούθησε εκείνη με ειρωνία—μπροστά μας ξανοίγεται ένα μέλλον γεμάτο πλούτη και αγάπη!.. Δεν φαντάζεσθε τί μπορεί να αποφέρει μία συνεργασία μας; Θα μπορέσουμε να ζήσουμε ευτυχισμένοι, κυρίαρχοι του κόσμου!..

—Απατάσθε κυρία. Κι' ο νόμος... το καθήκον!

Η κ. Στέφαν αν στέναξε με πικρία και είπε:

—Όστε, λοιπόν, δεν μ' αγαπάτε;

Κι' ενώ ο αστυνομικός την κυττούσε στα μάτια, εκείνη έάπλωσε καλύτερα, προκλητικώτερα στην πολυθρόνα που καθόταν κι' εξακολούθησε:

—Κύριε, Νίγκρα, είσθε ένας όρατος νέος... μου άρέσετε. Αν στην αρχή σας άρνήθηκα την αγάπη μου, ήταν γιατί δεν σας γνώριζα. Τώρα όμως που σας έχω κοντά μου, σας θαυμάζω...

Ο Νίγκρα έσκυψε κοντά της και της πήρε ένα φιλί. Την στιγμή όμως εκείνη ένα σφύριγμα ακούστηκε στο δρόμο.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε με τρόμο η κ. Στέφαν.

—Είναι οι βοηθοί μου. Ως φαίνεται άργησα κοντά σας και άνησχύσαν.

—Είδοποιήστε τους λοιπόν πως δεν διατρέχετε κανένα κίνδυνο και πήτε τους ν' απομακρυνθούν.

—Ναί, αλλά πρέπει να κατέβω...

—Ναί, πηγαίνετε. Να το κλειδί της εξώθυρας.

—Πηγαίνω λοιπόν και θα ξαναγυρίσω αμέσως.

Μόλις έμεινε μόνη η ωραία κ. Στέφαν έκλεισε τα μάτια κατακουρασμένη από την άγρυπνη νύχτα που πέρα ε. Σε μία στιγμή όμως άκουσε το βήμα της καμαριέρας της να πλησιάζει την πόρτα, να ανοίγει και να λέη:

—Κυρία! Κυρία!... Κλέφτες! Κλέφτες!

Η κ. Στέφαν κλονίστηκε συγκοιμή.

—Τί; τί συμβαίνει;... Μίλησε;

—Όλα τα έπιπλα του γραφείου και το χρηματοκιβώτιο βρέθηκαν σπασμένα!

—Και σ' τι έκανες;

Μ' είχαν δεμένη και φεμωμένη όλη τη νύχτα. Τώρα μόλις μ' ελευθέρωσαν.

Η κ. Στέφαν έκανε να τρέξει προς το γραφείο αλλά σταμάτησε απότομα μπροστά στο κατώφλι της πόρτας, γιατί βρήκε ένα σημάδι, το πήρε και διάβασε: «Ευγενική κυρία, σας ευχαριστώ που μ' έφιλοξενήσατε τη νύχτα, επιτρέποντάς στους φίλους μου να «ξαλαφρώσουν» το διαμέρισμά σας από τα κοσμήματα που κλέψατε από τη γειτονική βίλλα. Διερωτώμαι όμως, πως σεις ή τ' όσον έξυπνη με νομίζατε ως αστυνομικό Γι' αυτό άλλοτε να είσθε πιο προσεκτική.

Y.P.— Η σιωπή σας θα εξασφαλίστη την σιωπή μου επί της υποθέσεως της βίλλας «Κλάρα».

POMEQ

ΟΣΟ ΑΚΟΜΗ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙΡΟΣ...

Ο φίλος μας Ζάκ Ποτιγιακ ήταν το βράδυ κείνο άγ' όριστος. Κάπνιζε διτρκώς αναστέναζε συχνά κι' δεν έλεγε λέξη, αυτός ποδταν πιδ φλύαρος κι' από πουργ' τη. Το πράγμα έκανε έντύπωση κι' ο Πάωλ Καντε-έν, ποδχε περισσότερο θ' όρρος μ' ό του, τον ρώτησε.

—Αν δέ σοι βούλίσξαν τ'α καράβια που δέν έχεις, τί καλύτερο μπορεί ν'άπαθες άπόψε, για ν'άχης τ'ό ύψος άνω του που πρόκειται ν' άπαχονισθ' το πρωί;

—Τί άλλο άπ' τ'ό δι χάνω τη Μαντλαίν, που ή αγάπη της ήταν ή χαρά της ζωής μου;

—Αρρώστητε λοιπόν τόσο βχυρά, ώστε νά μην ύπαρχη έλπίδα σωτηρίας; τόν διέκοψε κάποιος άπ' την παρέα.

—Μακάρι νάίαν αυτό! ψιθύρισε πονεμένα ο Ζάκ... Δέ

έξ μπορούσα νάχω παράπονο, ά-ποδ θάίαν τ'ό θέλημα τ'ού θεοδ...

—Σέ άφησε λ' όπ'όν για ν' άκο-λουθήσ' κανένα άλλον;

—Και πάλι τ'ό πράγμα δέ θά μου ήταν τόσο άδυστηρό... Δέν της άρε-σα πιά, μ' άφησε, τί νά γίνη θάλε-γα και θά προσπαθούσα νά παρηγορηθ' όπως—όπως... Τώρα όμως τ'ό κακό είναι τόσο διαφορετικό, κι' ίσως άνεπανόρθωτο.

Τά βλέμματά μας στηλώθηκαν περιέργα πάνω στο θλιμμένο πρό-σωπο τ'ού Ζάκ.

—Θά μάς εξηγήσης τί επί τέλους συμβαίνει; Τόν ρωτήσαμε σ'άν μ' ένα στόμα όλοι μας.

—Αν δέν την άπαγάω άπόψε τη νύκτα, είπε, την χάνω διά παντός. Αύριο τ'ό πρωί άναχωρεί με τούς γονείς της για τ'ό Βερολίνο, όπου σκοπεύουν νά την παντρεύουν με κάποιον μακρινό συγγενή τους, πλούσιον όσο κι' οί γονείς της φι-λής άγαπούλης μου...

Ξέραμε τ'ό μέγεθος της άνάπης τών δύο νέων και μαντεύαμε τη θλίψη που θά βαραινει τις ψυχές τους στο χωρισμό, τρέμαμε για τ'ό τραγικό τέλος που μπορεί νάπερνε τ'ό τρυφερό ειδύλλιο του, όταν έ

χαναν όριστικά κάθε έλπίδα νά ένωθόυν. Τί μπορούσαμε όμως νά κάνουμε για νά τ'ό ματαιώσουμε; Η Μαντλαίν, ήταν κόρη άριστοκρα-τικής οικογενείας που δέν ήθελε ν' άκούση ούτε λέξη για τήν ένωσή της

με τ'ό Ζάκ, άπλό κατώτερο υπάλληλο ένός ύπουργείου. Κι' όσο για τήν άπαγωγή, δέν θά μπορούσε ούτε σκέψ'ς νά γίνη άφ'ού άπό τ'ό Ζάκ, έως τόν τελευταίο άπό μ'ας της πα-ρέας ήταν νά ζητημα άν, ένώνοντας τ'α κεφαλαία μας, μπο-ρούσαμε ν' άσφαλίσουμε τη στέγη τριών ήμερών για τ'ό έρωτευμένο ζευγάρι.

—Ετσι, είμαστε έτοιμοι νά συστήσουμε στο φίλο μας ύπομονη και νά τόν πάρουμε νά πάμε γ'ά ύπνο, όταν ένας γηραιός κύριος, που καθόταν παραπλεύρως μας και που φαινόταν νά παρακολουθ' με συγκίνηση τη συζήτησή μας επενέβη απότομα και δείχνοντας στο Ζάκ τ'ό μεγάλο τ'ού τοίχου ρολόι, είπε:

—Αί, νεαρέ μου, τ'α μεσάνυχτα πλησιάζουνε, ή καλή σου έχει άρχίσει ν' άδημονή, κι' αν περάση ή ώρα και δέ φθάσης, έξερεις τί μπορεί νά συμβή;

Η φωνή του ήταν βαρειά, ύποβλητική, πονεμένη. Γυρί-σαμε και τόν κυττάξαμε με περιέργεια κι' ένας μας είπε:

—Νά κάνη τί πηγαίνοντας, κύριε, χωρίς πεντάρα στην τσέπη, χωρίς τήν έλπίδα της σταθερής αντιμετωπίσεως της αύριον;

—Ο έρωτας δέν τ'α σκέπτεται αυτό, φίλε μου. Η κόρη που δέν μπορεί νά μαντέψ' την πραγματική αίτια, που έμ-ποδίζει τόν άγαπημένο της νά τολμήσ' σκέπτεται: Ο Ζάκ

δέν μ' αγα-πά, δέ μ' άγάπησε ποτέ... Με πρόδωσε... Κι' αντί νά τόν μισήσ'ς, νά τόν περιφρονήσ'ς, ό

πως θάταν φυσικό, αυτοκτονεί...

Ρ. γήσμε σ' αυτή τήν ύπόδειξη, που όστόσο λίγο προ-τήτερα είχε περάσει άπ' τ'ό νοι μας.

Ο Ζάκ κύτταξε τόν άγνωστο, που τ'α μεγάλα καστονά μάτια του εξέφραζαν ένα βαθύ, αγιότρευτο πό-ο και ψέλλισε.

—Μά τί νά κάνω κύριέ μου, που δέν έχω ούτε στέγη καν μοναχική, που δέν ξέρω που νά οδηγήσω αυτό τ'ό ά-γαπημένο πλάσμα, που ή ιδέα τ'ού χωρισμού του, ένός τρελλού του ίσως διαβήματος, μου σπλεύει τ'ό νοι;

Ο άγνωστος κύριος άνοιξε τ'ό πορτοφόλι του, έβγαλε

μία κάρτα κι' ένα κλειδί και τείνονε τ'ας τ'α στο Ζάκ είπε:

—Σας παραχωρώ την κατοικία μου και δι,τι σας χρειασθ' ως ότου τ'α οικονομικά σας διορθωθόυνε...

Εγώ θ' ακολουθήσω τ'ους φίλους σας, πέρνοντας τη θέση σου στο δωμάτιό σας ως ότου νά εύτυχής...

—Κύριε... θέλησε νά π'ή ο Ζάκ σαστισμένος, μ'ά ό άγνωστος τόν έ-κοψε, δείχνοντας τ'ό ρολόι.

—Τόλη ε όσο είναι καιρός... Η έλλειψ'ς λίγης τόλης, μ' έκαμε νά ζητώ λίγη χαρά έξυχνώντας στα μ'όρ σ' αυτή τήν ηλικία.

Κι'ένω ό Ζάκ πέρνοντας τ'ό μιλ-λιέτο με τη διεύθυνση έτρεχε ν' άπαγάγ' την καλή του γεμάτος χαρά ό, άγνωστος μάς εξήγησε:

—Ημουν κι' εγώ κάποτε στην ηλικία σας και στην οικονομική κα-τάστασή σας. Κι' όπως όλοι οί νέοι, άγάπησα κι' εγώ μ'άν όμοιφη γα-λανομάτα ξανθούλα, ωραία σ'άν ά-νοξ άτικο λούλουδο.Μ' άγάπησεκι' έκείνη θερμά, τρελλά, μέχρι θανά-του. Όμως οί γονείς της δέν θέ-λησαν ν' άκούσουν για τήν αγάπη

μας, δέν θέλησαν νά μάς ένώσουν. Τήν κλειδωσαν στο σπίτι τους, τήν περιώρισαν τόσο, που μούηταν άδύ-νατο και νά τήν δώ. Πέρασαν έτσι μήνες και μήνες κι' είχα χ'σει τήν έλπίδα πως θά τήν αντίμανα, όταν ένα βραδάκι, βρεθήκαμε αντιμετω-π'όν σε μία χορευτική συγκέντρωση.

Με τρόπο τότε, έπωφελομένη του συνωστισμού, με παρέσυρε στη γωνία ένός άπόμερου χώλ και πέρνοντας τ'ό χέρι μου στα δικά της, μου είπε.

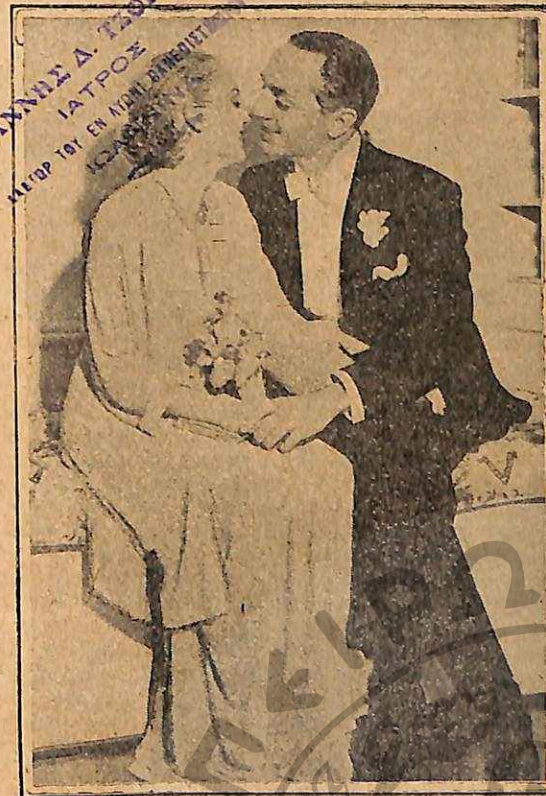
—Αύριο πρόκειται νά με παντρεύουν μ' έναν άνθρωπο που σ'αχάνουμαι. Αν, όπως λές, μ' αγαπάς, φρόντισε νά μ' άπαγάγ'ς άπόψε. Πηγαίνε νά έτοιμάσης τ'α σχετικά και γύρισε τ'ό ταχύτερο... Έχεις δύο ώρες καιρό...

Ο άγνωστος σώπασε, αναστέναξε και συνέχισε:

—Αναστ'ωμένος, σαστισμένος, τρισευτυχής, βγήκα με τήν άποψη νά έτοιμάσω τ'ό δωμάτιό μου και νά γυ-ρίσω μ' ένα αυτοκίνη ο νά τήν πάρω. Μά μόλις βγήκα στο ύπαιθρο και μ' έφύσησε ο καθαρός άέρας, τ'ό έγγχείρημα που έπρόκειτο ν' άνα άβω με τρώαζε. Ο μισθός μου ήταν έλαχιστος, κι' έκείνη τόσο καλομαθημένη. Θ' άντεχε στη στέρηση ή όχι; Θα τήν έκανα εύτυχισμένη όπως ποδούσα ή θά γινόμαστε κι' οί δύο δυστυχείς; Και ή δεύτερη ιδέα έπεκράτησε. Έτσι δέν π'ήγα...

—Ενα όγκρ' κύλησε άπ' τ'α μάτια του ένας λυγμός όγ-κωσ'ε τ'ό στήθος του... Τέλος ψιθύρισε με φωνή ραγισμένη.

—Τό άλλο άπόγευμα άγαπητοί μου διαβάζοντας τήν έ-φημερίδα πληροφορηθηκα πως ή άγαπημένη μου αυτοκτό-νησε με ισχυρά όδοση βερονάλης... Τήν σκότωσε ο ίδιος μου δισταγμός... Ν'α γιατί όθησα τ'ό φίλο σας νά τολμήσ'ς, όσο ήταν ακόμη καιρός.

—Τόλη ε όσο είναι καιρός... Η έλλειψ'ς λίγης τόλης, μ' έκαμε νά ζητώ λίγη χαρά έξυχνώντας στα μ'όρ σ' αυτή τήν ηλικία.

Κι'ένω ό Ζάκ πέρνοντας τ'ό μιλ-λιέτο με τη διεύθυνση έτρεχε ν' άπαγάγ' την καλή του γεμάτος χαρά ό, άγνωστος μάς εξήγησε:

—Ημουν κι' εγώ κάποτε στην ηλικία σας και στην οικονομική κα-τάστασή σας. Κι' όπως όλοι οί νέοι, άγάπησα κι' εγώ μ'άν όμοιφη γα-λανομάτα ξανθούλα, ωραία σ'άν ά-νοξ άτικο λούλουδο.Μ' άγάπησεκι' έκείνη θερμά, τρελλά, μέχρι θανά-του. Όμως οί γονείς της δέν θέ-λησαν ν' άκούσουν για τήν αγάπη

μας, δέν θέλησαν νά μάς ένώσουν. Τήν κλειδωσαν στο σπίτι τους, τήν περιώρισαν τόσο, που μούηταν άδύ-νατο και νά τήν δώ. Πέρασαν έτσι μήνες και μήνες κι' είχα χ'σει τήν έλπίδα πως θά τήν αντίμανα, όταν ένα βραδάκι, βρεθήκαμε αντιμετω-π'όν σε μία χορευτική συγκέντρωση.

Με τρόπο τότε, έπωφελομένη του συνωστισμού, με παρέσυρε στη γωνία ένός άπόμερου χώλ και πέρνοντας τ'ό χέρι μου στα δικά της, μου είπε.

—Αύριο πρόκειται νά με παντρεύουν μ' έναν άνθρωπο που σ'αχάνουμαι. Αν, όπως λές, μ' αγαπάς, φρόντισε νά μ' άπαγάγ'ς άπόψε. Πηγαίνε νά έτοιμάσης τ'α σχετικά και γύρισε τ'ό ταχύτερο... Έχεις δύο ώρες καιρό...

Ο άγνωστος σώπασε, αναστέναξε και συνέχισε:

—Αναστ'ωμένος, σαστισμένος, τρισευτυχής, βγήκα με τήν άποψη νά έτοιμάσω τ'ό δωμάτιό μου και νά γυ-ρίσω μ' ένα αυτοκίνη ο νά τήν πάρω. Μά μόλις βγήκα στο ύπαιθρο και μ' έφύσησε ο καθαρός άέρας, τ'ό έγγχείρημα που έπρόκειτο ν' άνα άβω με τρώαζε. Ο μισθός μου ήταν έλαχιστος, κι' έκείνη τόσο καλομαθημένη. Θ' άντεχε στη στέρηση ή όχι; Θα τήν έκανα εύτυχισμένη όπως ποδούσα ή θά γινόμαστε κι' οί δύο δυστυχείς; Και ή δεύτερη ιδέα έπεκράτησε. Έτσι δέν π'ήγα...

—Ενα όγκρ' κύλησε άπ' τ'α μάτια του ένας λυγμός όγ-κωσ'ε τ'ό στήθος του... Τέλος ψιθύρισε με φωνή ραγισμένη.

—Τό άλλο άπόγευμα άγαπητοί μου διαβάζοντας τήν έ-φημερίδα πληροφορηθηκα πως ή άγαπημένη μου αυτοκτό-νησε με ισχυρά όδοση βερονάλης... Τήν σκότωσε ο ίδιος μου δισταγμός... Ν'α γιατί όθησα τ'ό φίλο σας νά τολμήσ'ς, όσο ήταν ακόμη καιρός.

—Τόλη ε όσο είναι καιρός... Η έλλειψ'ς λίγης τόλης, μ' έκαμε νά ζητώ λίγη χαρά έξυχνώντας στα μ'όρ σ' αυτή τήν ηλικία.

Κι'ένω ό Ζάκ πέρνοντας τ'ό μιλ-λιέτο με τη διεύθυνση έτρεχε ν' άπαγάγ' την καλή του γεμάτος χαρά ό, άγνωστος μάς εξήγησε:

—Ημουν κι' εγώ κάποτε στην ηλικία σας και στην οικονομική κα-τάστασή σας. Κι' όπως όλοι οί νέοι, άγάπησα κι' εγώ μ'άν όμοιφη γα-λανομάτα ξανθούλα, ωραία σ'άν ά-νοξ άτικο λούλουδο.Μ' άγάπησεκι' έκείνη θερμά, τρελλά, μέχρι θανά-του. Όμως οί γονείς της δέν θέ-λησαν ν' άκούσουν για τήν αγάπη

μας, δέν θέλησαν νά μάς ένώσουν. Τήν κλειδωσαν στο σπίτι τους, τήν περιώρισαν τόσο, που μούηταν άδύ-νατο και νά τήν δώ. Πέρασαν έτσι μήνες και μήνες κι' είχα χ'σει τήν έλπίδα πως θά τήν αντίμανα, όταν ένα βραδάκι, βρεθήκαμε αντιμετω-π'όν σε μία χορευτική συγκέντρωση.

Με τρόπο τότε, έπωφελομένη του συνωστισμού, με παρέσυρε στη γωνία ένός άπόμερου χώλ και πέρνοντας τ'ό χέρι μου στα δικά της, μου είπε.

—Αύριο πρόκειται νά με παντρεύουν μ' έναν άνθρωπο που σ'αχάνουμαι. Αν, όπως λές, μ' αγαπάς, φρόντισε νά μ' άπαγάγ'ς άπόψε. Πηγαίνε νά έτοιμάσης τ'α σχετικά και γύρισε τ'ό ταχύτερο... Έχεις δύο ώρες καιρό...

Ο άγνωστος σώπασε, αναστέναξε και συνέχισε:

—Αναστ'ωμένος, σαστισμένος, τρισευτυχής, βγήκα με τήν άποψη νά έτοιμάσω τ'ό δωμάτιό μου και νά γυ-ρίσω μ' ένα αυτοκίνη ο νά τήν πάρω. Μά μόλις βγήκα στο ύπαιθρο και μ' έφύσησε ο καθαρός άέρας, τ'ό έγγχείρημα που έπρόκειτο ν' άνα άβω με τρώαζε. Ο μισθός μου ήταν έλαχιστος, κι' έκείνη τόσο καλομαθημένη. Θ' άντεχε στη στέρηση ή όχι; Θα τήν έκανα εύτυχισμένη όπως ποδούσα ή θά γινόμαστε κι' οί δύο δυστυχείς; Και ή δεύτερη ιδέα έπεκράτησε. Έτσι δέν π'ήγα...

—Ενα όγκρ' κύλησε άπ' τ'α μάτια του ένας λυγμός όγ-κωσ'ε τ'ό στήθος του... Τέλος ψιθύρισε με φωνή ραγισμένη.

—Τό άλλο άπόγευμα άγαπητοί μου διαβάζοντας τήν έ-φημερίδα πληροφορηθηκα πως ή άγαπημένη μου αυτοκτό-νησε με ισχυρά όδοση βερονάλης... Τήν σκότωσε ο ίδιος μου δισταγμός... Ν'α γιατί όθησα τ'ό φίλο σας νά τολμήσ'ς, όσο ήταν ακόμη καιρός.

—Τόλη ε όσο είναι καιρός... Η έλλειψ'ς λίγης τόλης, μ' έκαμε νά ζητώ λίγη χαρά έξυχνώντας στα μ'όρ σ' αυτή τήν ηλικία.

Κι'ένω ό Ζάκ πέρνοντας τ'ό μιλ-λιέτο με τη διεύθυνση έτρεχε ν' άπαγάγ' την καλή του γεμάτος χαρά ό, άγνωστος μάς εξήγησε:

—Ημουν κι' εγώ κάποτε στην ηλικία σας και στην οικονομική κα-τάστασή σας. Κι' όπως όλοι οί νέοι, άγάπησα κι' εγώ μ'άν όμοιφη γα-λανομάτα ξανθούλα, ωραία σ'άν ά-νοξ άτικο λούλουδο.Μ' άγάπησεκι' έκείνη θερμά, τρελλά, μέχρι θανά-του. Όμως οί γονείς της δέν θέ-λησαν ν' άκούσουν για τήν αγάπη

μας, δέν θέλησαν νά μάς ένώσουν. Τήν κλειδωσαν στο σπίτι τους, τήν περιώρισαν τόσο, που μούηταν άδύ-νατο και νά τήν δώ. Πέρασαν έτσι μήνες και μήνες κι' είχα χ'σει τήν έλπίδα πως θά τήν αντίμανα, όταν ένα βραδάκι, βρεθήκαμε αντιμετω-π'όν σε μία χορευτική συγκέντρωση.

Με τρόπο τότε, έπωφελομένη του συνωστισμού, με παρέσυρε στη γωνία ένός άπόμερου χώλ και πέρνοντας τ'ό χέρι μου στα δικά της, μου είπε.

—Αύριο πρόκειται νά με παντρεύουν μ' έναν άνθρωπο που σ'αχάνουμαι. Αν, όπως λές, μ' αγαπάς, φρόντισε νά μ' άπαγάγ'ς άπόψε. Πηγαίνε νά έτοιμάσης τ'α σχετικά και γύρισε τ'ό ταχύτερο... Έχεις δύο ώρες καιρό...

Ο άγνωστος σώπασε, αναστέναξε και συνέχισε:

—Αναστ'ωμένος, σαστισμένος, τρισευτυχής, βγήκα με τήν άποψη νά έτοιμάσω τ'ό δωμάτιό μου και νά γυ-ρίσω μ' ένα αυτοκίνη ο νά τήν πάρω. Μά μόλις βγήκα στο ύπαιθρο και μ' έφύσησε ο καθαρός άέρας, τ'ό έγγχείρημα που έπρόκειτο ν' άνα άβω με τρώαζε. Ο μισθός μου ήταν έλαχιστος, κι' έκείνη τόσο καλομαθημένη. Θ' άντεχε στη στέρηση ή όχι; Θα τήν έκανα εύτυχισμένη όπως ποδούσα ή θά γινόμαστε κι' οί δύο δυστυχείς; Και ή δεύτερη ιδέα έπεκράτησε. Έτσι δέν π'ήγα...

—Ενα όγκρ' κύλησε άπ' τ'α μάτια του ένας λυγμός όγ-κωσ'ε τ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Ὑβρεις καὶ ἀπὸ τῶρα διαγράφει τὴν μεγάλην πάλιν πού θάβασε στὸ αἷμα τὸ Παρίσι. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν δοῦκα τῆς Βουργώνης, τρίτον θεῖον τοῦ Καρόλου τοῦ 6 υἱ, αὐτὸς ζῇ παράμερα, μόνος μὲ τὴν χαλκογραφίαν του, τὰ μεταλλία του, τὰ χειρογράφα του, κλεισμένος στὴν ὑπερήφανη εὐθύτητά του.

Ὁ πύργος Σαίν — Πῶλ λοιπὸν ἀρχίζει νὰ σεΐται. Τὰ ἐπτάτου ἀνάκτορα βουτίζουν ἀπὸ συγκεχυμένους ψιθύρους. Οἱ κήποι του πλημμυρίζονται ἀπὸ δεσποινίδες μὲ ὑπέροχα ἐνδύματα, ἀνθη μεταξὺ ἀνθέων, οἱ ἀδελφὲς γεμίζουν ἀπὸ τοὺς ἡχοὺς τῶν ἀρμάτων καὶ τὰ τριζύμια σπληνούν.

Στὸ ἀνάκτορο τῆς Βασίλισσας, ἡ μεγάλη γαλαρία, αἰθουσα τῆς Θυσίας, ἡ αἰθουσα τοῦ Μακεμπρύν, ἀσφυκτοὺν ἀτόκοι μούσκελοι. Ἐκεῖ μειδία α, ἐκδιπλώσεις ἐν λόγια τοιμηρὰ. Ἐδῶ τὰ μυρωδικὰ, τὸ μτάξι, ἡ τρελλή πολυτέλεια, ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔρωτος. Καὶ ὅλοι καὶ ὅλοι μὲ λατρεῖαν προφέρουν τὸ ὄνομα τῆς Βασίλισσας τῶν, τῆς ἀγαπημένης τῶν Βασιλισσῶν τῶν ἐρώτων καὶ τῶν διασκεδάσεων τῶν! Ὁ καθ' ἓνας μὲ τὴ σειρά του εἶναι δεκτὸς ν' ἀποθαυμάσῃ τὸ εἶδωλον πού μισοξαπλωμένον στὰ προσκέφαλα, περιτριγυρισμένον ἀπὸ

τὴν γυναῖκα του, δέχεται τὰ σέβη τῶν στὴν αἰθουσα τὴν σ'ολισμένην μὲ τοὺς τέσσερες πινάκες τῆς Φλάνδρας, τέσσερα ἀριστοτεχνήματα πού διηγούνται τὴν ἐρωτικὴν ἐποποιίαν τῆς Λήδας, τῆς Ἥβης, τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀριάδνης!

Ἐμφανικὰ στὴ γαλαρία μιὰ κίνηση. Ἀποχωρίζονται, ὁποκλίνονται, κάνουν θέση γιὰ κείνον πού ἀπὸ 8 ἡμερῶν πού βρίσκεται στὸ Παρίσι, ἡ βασίλισσα δὲν ἔχει παρὰ μειδιάματα, γιὰ τὸν γιὸ τοῦ δοῦκα τῆς Βουργώνης, τὸν νεαρὸν κόμην τοῦ Νεβέρ.

Ὁ χρόνος ἀπὸ τὴν τρομερὴν τοῦ νύχτα, ὁ χρόνος γιὰ τὰς ἀποφάσεις του, ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος προχωρεῖ διὰ μέσου τοῦ πλήθους ἀφ' ἑνὸς πρὸς τὸν μακρὺ οὐρὰ θαυμασμοῦ καὶ ἐπιθυμίας! Ἡ βασίλισσα τὸν εἶδε νάρχεται καὶ τοῦ δώσε τὸ χέρι. Ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ἐπλησίασε, ἔκλινε τὸ ἑνὰ γόνυ καὶ φιλώντας τὸ χέρι τῆς ἐψύθυσε.

— Δέχομαι.

— Ἀ! Καλὰ. Ἀναχωρήστε! καὶ σκεφθῆτε ἐκεῖνον πού σὰς περιμένει στὴν ἐπιστροφὴ σας! ἔμουρμούρισε ἡ βασίλισσα.

Ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ἐσηκώθη. Ἐτελείωσε! Κάρολος ὁ δὸς ἦταν καταδικασμένος! Καταδικασμένος ὁ φίλιπος τῆς Βουργώνης. Καταδικασμένη ἡ Μαργαρίτα τοῦ Χαίνω! Κανείς δὲν ὑποπτεύθη ὅτι στὸ μειδίωμα τῆς Ἰζαμπὴ καὶ στὸ μετὰ σεβασμοῦ φίλημα τοῦ Νεβέρ ἀπεφασίσθη μιὰ

ἀγῶνιά πού μπορούσε ν' ἀλλάξῃ τὴν ὄψιν τοῦ κόσμου! Τὴν ἴδια ἡμέρα, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ συνομιλίαν μὲ τὸν πατέρα του, ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος, πρὸς μεγάλην χαρὰ μετῶν, καὶ πρὸς κατάπληξιν ἄλλων ἐγκατέλειπε τὸ Παρίσι.

Ἄλλοι ὑπεστήριξαν ὅτι ἔπεσε στὴ δυσμένειαν τῆς βασι-
σεως! Ἄλλοι ἐβεβαίωσαν ὅτι οἱ ἀστοὶ τῆς Ντιγιὸν ἐπω-
λήθησαν τῆς ἀπουσίας τοῦ δοῦκα καὶ τοῦ κόμητος τῆς
εβέρ, γιὰ νὰ ἐπαναστατήσουν καὶ ν' ἀρνηθοῦν νὰ πληρώ-
ν τοὺς φόρους.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν βασίλισσαν, δὲν οἱ εὐνοοῦμενοί της
νῶρτησαν σάν τί ἐσκέπτετο γι' αὐτὴ τὴ βίαια ἀνα-
στροφή πού ἐμοιάζε σάν μιὰ ἀχαριστία, περιωρίσθη νὰ ἀ-
ντήσῃ μὲ ἕνα παράξενο ὕφος:

— Σακουρσθῆτε καὶ νὰ τὴν βέβαιον ὅτι θὰ ξαναδῆτε
τὸν Νεβέρ στὴν αὐλὴ τῆς Γαλλίας.

Ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος συνοδευόμενος ἀπὸ ἐξήντα
γενεὶς καλὰ ὀπλισμένους ἐπῆρε τὸν δρόμον τῆς Ντιγιὸν
καὶ τὸν διέτρεξε μὲ ἀδιάκοπες καὶ γρήγορες πορείας. Ἀλ-
λὰ ὅσο κι' ἂν βιαζόταν, κάποιοι ἄλλοι πῆγε ποὶ γρήγο-
ρα. Αὐτὸς ἐταξίδευε μόνος χωρὶς συνοδείαν. Ἀναμφιβό-
λως δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ τίποτε ἀπὸ τοὺς ληστές, καὶ τοὺς
ἐκούργουσε πρὸ ἐνῆδρουσαν καθ' ὁμάδας στοὺς δρόμους τῆς
Γαλλίας καὶ τῆς Βουργώνης.

Πέντε ἢ ἕξι φορὲς εἶτε κατὰ τὴν αὐγὴν, σὲ ὥραν ὅπου
ἐγγραμμές τῶν ἀντικειμένων δὲν ξεκαθαρίζαν καλὰ ἀκόμη
ἐπὶ κατὰ τὸ λυκόφως, ὅταν ἡ σκιά τῆς νύχτας ρίχνει τὸ
πᾶν πάλιν στὰ ὄντα πού κινούνται καὶ στὰ δένδρα ποῦ
ἐπὶ τοὺς βράχους, ὁ Νεβέρ ἐνόμιζε ὅτι διέκρινε ἀπὸ μα-
κρὰ ἐμπρὸς τοῦ ἑνὸς ὑψηλοῦ καὶ κάτισχνον ἱππέα νὰ καλ-
εῖται μὲ τὸ λυγρόσκαρον ἄλογό του.

Ἀλλὰ κάθε φορὰ ὅταν κυττοῦσε μὲ μεγαλειότητα προ-
σέχῃ, παρατηροῦσε ὅτι ἐκεῖνον πού ἐνόμιζε γιὰ τὴν κάτι-
νη σιλουέταν ἐνὸς ἱππέως, δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ψευδοαἰ-
σθησὴ πού τὴν δημιουργοῦσε κάποια προεξοχή τοῦ ἐδά-
φους, δένδρα ἢ θάμνοι.

Ἐφθασε στὴ Ντιγιὸν! Οἱ κομπάνες ἐσήμειναν. Διη-
γήθη στὸ δουκικὸν ἀνάκτορον, ὅπου ἐδόθη γύμνα γιὰ νὰ
ἀποστῇ τὴν ἐπιστροφὴν του! Ἡ γυναῖκα του ἡ Μαργα-
ρίτα τοῦ Χαίνω δὲν παρουσιάσθη. Τὸ βράδυ ὁ Γιάννης ὁ
Ἀτρόμητος ἀπεσύρθη στὸ δωμάτιόν του ὅπου συνωμίλησε
ἀρούμενα μὲ τοὺς περιστερότερους ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς του,
καὶ κυνήγια καὶ γιὰ πολέμους! Κατὰ τὰς ἔνδεκα ἢ ὡρα
ἐβόηκε μόνος καὶ ξανάπεσε τότε εἰς τὴν βαθεῖάν του οκέ-
νη! Μουρμούριζε.

— Βρίσκομαι ἐδῶ γιὰ νὰ σκοτώσω τὴν Μαργαρίτα.

Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνη ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἀνοιξε καὶ
ἐνῶ ἡ γυναῖκα παρουσιάσθη. Ἦταν ὑψηλὴ μελαχροινὴ δύνα-
μι μὲ ἕνα στόμα αὐστηρὸ καὶ μάτια ὡραία, ἐκφραστικὰ, ὑ-
περήφανα. Ὁ Νεβέρ σηκώθηκε σάν ἕνα νευρόσπαστο μὲ
τὴν καρδιὰ σφιγμένη! Ἦταν ἡ Μαργαρίτα! Ἐκεῖνη ἐπρο-
χώρησε μέχρι τοῦ συζύγου της, τοῦ ἔβαλε τὸ ἕνα χέρι στὸν
ὄμο καὶ μὲ μιὰ φωνὴ πού τὸν ἐ-
κείνε νὰ κλονίζεται ὅπως τὸ φύ-
σμα θυέλλης κάνει νὰ τρέμουν
τὰ φύλλα, τοῦεπε καθαρά.

— Ἐ! λοιπὸν Γιάννη τῆς Βουρ-
γώνης ἀφ' οὗ ἤλθατε ἐδῶ γιὰ νὰ
σκοτώσετε τὴν γυναῖκα σας σκο-
τώστε τὴν λοιπὸν!

Τὴν στιγμὴν πού ἡ θλιβερὴ
καὶ ἀδοξὴ ἱστορία τοῦ Γαλλικοῦ
λαοῦ ἦταν ἀκόμη ἀδιαμόρφωτη,
ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ἦταν μιὰ
συνάρα φιλόδοξος φυσιογνωμία.
Ἡ Μαργαρίτα τοῦ Χαίνω ἦταν
μιὰ ἄλλη φιλόδοξος φυσιογνωμία,
ἀλλ' ἐπίσης ἕνα εὐρὺ πνεῦμα ἀνοι-
κτὸ σὲ μερικὰ γενναῖα συναισθή-
ματα. Σ' ἄλλη περιπίτωση θάηταν
μιὰ νοικοκυρά, ἡ ἴσως μιὰ Σπαρ-
τιάτις, πούλεγε ἢ τὸν ἢ ἐπὶ τὰς.
Ἦταν ὑπερήφανη καὶ ἡ ὑπερηφά-
νειά της αὐτὴ τῆς ἔδινε μιὰ δύνα-
μὴ ὁμορφιά καὶ μεγαλειώδη. Ὁ
νευρόσπαστος νὰ εἶναι ἡ σύντροφος
τοῦ ἀνδρός της, σύντροφος τῆς
χαρᾶς καὶ τῆς λύπης τοῦ τῶν ἄ-

γῶνων καὶ τῶν νικῶν του.

Μερικὰ δευτερόλεπτα ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος καὶ ἡ
Μαργαρίτα Χαίνω εἶναι σιωπηλοὶ, πρόσωπο μὲ πρόσω-
πο, ἐκεῖνος πελιδνός γι' αὐτὸ πού ἄκουσε, ἡ γυναῖκα ἐπι-
βλητικὴ, ἥρεμη, ἀγέρωχη, καὶ λυπημένη!

— Τί σημαίνει αὐτό; ἐψιθύρισε τέλος ὁ Νεβέρ. Ποιὰ
τρομερὰ λόγια προφέρατε πρὸ ὀλίγου;

Ἡ Μαργαρίτα ὄρθη, ἀπτόνη, ἡ Κατηγορία ζωντανε-
μένη, ἐξανέπε.

— Πῶς λογαριάζετε νὰ μὲ σκοτώσετε; μὲ τὸ μαχαίρι;
μὲ τὸ δηλητήριον; Ὅ! μεταχειρισθῆτε τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο,
ὅπως γιὰ τὴν Λωρὰνς ντ' Ἀμπρέμ, τὴν ἐρωμένη σας;

— Ἐνας τρομερὸς ἀναστεναγμὸς φούσκωσε τὸ στήθος
τοῦ Νεβέρ. Τὰ μάτια του σκοτεινίσαν! Ἐνὰ ὑπόκωφο πα-
ράπονο βγήκε ἀπὸ τὰ κατάξερα χεῖλιά του! Ἡ ματιά του
ἐστηρίχθη στὴ Μαργαρίτα καὶ ἐαφνικὰ ἔβγαλε τὸ μαχαίρι
τοῦ χωρὶς λέξιν ἔβαλε τὸ ἀριστερὸν τοῦ χέρι στὸν αὐχένα
τῆς γυναίκας του καὶ ἐσήκωσε τὸ δεξιόν. Τὸ στιλέττο διεγρά-
ψε ἕνα τόξο! Ἡ Μαργαρίτα δὲν ἔκανε τὴν παραμικρότε-
ρη κίνηση! Μὲ τὴν ἀφοβὴ τῆς ματιὰ ἐψύθυσε.

— Βασθῆτε σκοτώστε με προτοῦ ὁ δοῦξ τῆς Βουργώ-
νης πού ἔχει προειδοποιηθῇ γιὰ τὸν θάνατό μου, λάβη και-
ρὸ νὰ μὲ ἐκδικηθῇ.

Τὸ μαχαίρι δὲν ἔπεσε!

Ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ὑπεχώρησε! Ὁ δοῦξ εἶ-
δοποιήθη. Ἐνόησε ὅτι ἦτο πλέον στὸ δυνατό χέρι τοῦ
μοιραίου καὶ δὲν ἀνεξήγητο δῖχτο εἶχαν ἀπλωθῇ γύρω του!
ὑπεχώρησε στὸν ἱλιγγόν τοῦ τρόμου καὶ ἐμουρμούρισε.

— Εἰμαι χαμένος!..

— Καθῆστε ἐξοχώτατε, εἶπε ἡ Μαργαρίτα! Ἐχομεν νὰ
δῶσωμε ἐξηγήσεις, νὰ συνεννοηθῶμεν ἴσως! Αὐτὸ θὰ γίνῃ
γρήγορα.

Ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ἀφέθη μᾶλλον νὰ πῆσῃ σὲ μιὰ
πολυθρόνη, γιὰ τὴν πόδιαν τοῦ ἔτρεμαν. Ἡ Μαργαρίτα ἔ-
μεινε ὀρθή, ἐπιβλητικὴ σάν τὴν ἀρχαίαν Νέμεση.

— Ἐξοχώτατε εἶπεν ἐκεῖνη, ἕνας πιστὸς ἀνθρώπος μου,
παραμένει ἐδῶ κάπου στὴν Ντιγιὸν! Ἀν δὲν πεθάνω μέ-
νει, ἂν σκοτωθῶ φεύγει σάν ἀστραπὴ νὰ πάη στὸν δοῦκα
μιὰ εἰδοποίησίν μου..

Ὁ Νεβέρ ἄκουγε! Σὲ μιὰ στιγμὴ μὲ χειρονομία μηχα-
νικὴ ἐσκούπισε τὸ μέτωπό του.

— Στὸ ἔγγραφο αὐτὸ ἐξηγῶ στὸν εὐγενὴ σας πατέρα
ἐξηκολούθησε ἡ Μαργαρίτα, ὅτι πεθαίνω δολοφονημένη
ἀπὸ σὰς ὁποῖος ἔχετε ἀναλάβει τὴν ὑποχρέωση νὰ σκο-
τώτετε ἔπειτα καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον. Ὅτι ταυτοχρόνως ἡ
βασιλικὴ μου ἐξαδέλφη Ἰζαμπὴ ὀφείλει νὰ σκοτώσῃ τὸν
βασιλέα τῆς Γαλλίας! Ὅτι σ' αὐτὸν τὸν τριπλοῦν φόνον
καὶ οἱ δύο σας μαζί, σεις καὶ ἐκεῖνη οἰκοδομήσατε τὰ ἐ-
ρωτικά σας ὄνειρα, τὰ ὄνειρα μεγαλείου σας.

Ἄς ἀποδώσωμεν δικαιοσύνην στὸν Γιάννη τὸν Ἀτρόμη-
τον! Δὲν καταδέχθη ν' ἀρνηθῇ! Καὶ πῶς θὰ μπορούσε!
Πόσον γρήγορα καὶ πόσον τέλεια ἡ Μαργαρίτα ἔμαθε τὸ
τρομερὸ σχέδιον, πού μόνος αὐτὸς μὲ τὴν Ἰζαμπὴ ἡ-

ξεραν.

— Εἰμαι χαμένος! ἐπανελά-
βε καταπονημένος.

— Λοιπὸν ὀφείλατε νὰ μὲ
σκοτώσετε, ὡφείλατε νὰ γινήτε
πατροκτόνος! φιλόδοξε χωρὶς
ἀξίαν, ἐραστή χωρὶς θάρρος,
στὰ πλέον ποταπὰ ἐγκλήματα
ζητεῖτε νὰ ἱκανοποιήσετε τὴν
διπλὴν ὀρεξὴν σας! Γιάννη τῆς
Βουργώνης ἴδου ἡ ἀκριβὴ θέ-
ση σας. Ἀν σκοτώσετε τὸν
πατέρα σας πρῶτον τότε ἐγώ
θὰ ἐπαναστατήσω τοὺς εὐγε-
νεῖς τῆς Βουργώνης καὶ τῆς
Γαλλίας, θὰ κάνω νὰ σὰς κό-
ψουν τὸ δεξιόν χέρι, νὰ σὰς βγά-
λουν τὴν γλῶσσαν καὶ νὰ δέ-
σουν τὰ μέλη σας σὲ τέσσερα
ἀλόγα. Ἀν σκοτώσετε ἐμένα
πρῶτον, ὁ δοῦξ τῆς Βουργώνης
πού εἶναι εἰδοποιημένος ἔρχε-
ται ἐδῶ, σὰς συλλαμβάνει μὲ
τὰ ἴδια του τὰ χεῖρα καὶ σὰς
παραδίδει στὸν δῆμιον! Κύριε
τοῦ Νεβέρ ἐσχεδιάσατε ἄσχη-

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

μα το έγκλημά σας! Έπρεπε νά μάς σκοτώσετε και τους δυό μαζί, τόν πατέρα σας και μένα, μαζί, στο ίδιο δευτερόλεπτο.

—Είμαι χαμένος! επανέλαβε για τρίτη φορά ο Γιάννης ο Ατρόμητος.

Περίεργον φυσικόν φαινόμενον! Χωρίς περιφρόνηση χωρίς ίσως, χωρίς θυμόν, ή Μαργαρίττα απέβαυμαζε τόν άνθρωπον που συνετριβή κατ' αὐτόν τόν τρόπο! Τόν αγαπούσε; Ποιός ξέρει; "Η ήτο ίκονή νά λησμονήση τὸ έγκλημα για νά σώση τὸ δνομα τοῦ σπιτιοῦ; Ποιός ξέρει;

—Όταν εἶδε ὅτι ὁ Νεβέρ ήτο νικημένος ἐκμηδενισμένος ἔνα κουρέλλι πού μέ μιά χειρονομίμποροῦσε νά τὸ σπρώξῃ στο μὴδέν, τὸν ἐπλησίασε,

ἔνω ἐκεῖνος για μιά φορά ἀκόμη, ἀπελπισμένος ἔλεγε.

—Εἶμαι χαμένος!

—Έσωθήκατε! τοῦ εἶπεν.

Σήκωσε μέ κόπο τὰ μάτια του, τὴν εἶδε χωρίς θυμόν και ἔνωσε τὰ ἐγκληματικά χέρια του σέ μιά χειρονομία σιωπῆς, θερμῆς και τραγικῆς ἰκεσίας! Ἐκεῖνη ἐκούνησε τὸ κεφάλι.

—Κυτᾶχτε με, εἶπε μέ κάποια πικρὴ γλυκύτητα. Κυτᾶχτε με καλὰ Νεβέρ λιγώτερον ἴσως ὥραία ἀπὸ τὴν ἐξαδέλφη μου τῆς Γαλλίας, ρωτάω ἐν τούτοις τὸν ἑαυτό μου ἂν εἶμαι τόσον ἀποκρουστικὴ ὥστε νά μὴ μπορῶ κι' ἐγὼ ν' ἀγαπηθῶ!

Ἦταν ὥραία τὴν στιγμήν ἐκεῖνη! Εἶχε μιά ἄλλη ὁμορφιά ἀπὸ ἐκεῖνη τῆς Ἰζαμπώ, ἀλλὰ πῶς εὐγενική.

—Μάλιστα! Μάλιστα! ἐψέλλισε ὁ Γιάννης ὁ Ατρόμητος. Εἴσατε ἀξία νά ἀγαπηθῆτε! Δέν σᾶς εἶδα ποτὲ ἔτσι! Σᾶς βλέπω για πρώτη φορά.

Ἦταν εἰλικρινής.

—Σωθήκατε! επανέλαβε ἡ Μαργαρίττα. Ὑποθέσατέ με νεκρή. Ὑποθέσατε τὸν δοῦκα τῆς Βουργώνης νεκρόν! Ἐπίσης τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας! Ποιά πίστιν θά δώσετε σέ μ' ὅρη τρελλή για ἔρωτα ἡ ὁποία ὅταν θά κουρασθῇ ἀπὸ σᾶς, τὸν αὐτοκράτορα ἡ βασιλέα, θά σᾶς μαχαίρωσῃ ἡ ἴδια σ' αὐτὸ τὸ βασιλικὸ κρεβάτι, ὅπου θά καλέσῃ κάποιον ὑπηρετήν τοῦ σταύλου νά σέ ἀναπληρώσῃ! Ἀλλὰ καὶ ἂν αὐτὸ δέν γίνῃ, σκεφθῆτε τοὺς θανασίμους ἐχθροὺς τοῦ οἴκου σας! Φαντάζεσθε ὅτι οἱ Ὀρλεανίδες καὶ ὁ Μπερὺ θά σᾶς ἔδιναν χωρίς μάχη τὸ στέμμα; φαντάζεσθε ὅτι δέν θά διατυμπανίζαν τὸ ἐγκλημα δὲν θά σᾶς ἐκήρυτταν ἐκτὸς νόμου, καὶ ἐκτὸς τῆς ἀνθρωπότητος, ἀφοῦ θά ρίχνατε τὴ φρίκη σέ δυὸ χώρες καὶ δέν θά ἐξήκωναν ὀλόκληρο τὸν κόσμον ἐναντίον σου ἀπὸ τὸν μεγαλύτερον φεουδάρχην ἔως τὸν τελευταῖον ἀστὸν; Γιάννη τοῦ Νεβέρ εἰσθε νέος! Μπορεῖτε νά κάνετε μιά ἐνδοξη σταδιοδρομία. Θὰ σᾶς βοηθήσω σ' αὐτό! Τὸ θέλετε; θέλετε νά ἐξαφανισθῇ αὐτὸ τὸ ματωμένο ὄνειρο; Θέλετε νά εἶμαι ὁ πιστὸς ὁδηγός, τέλος ἡ σύζυγος τῆς ὁποίας ὅλη ἡ δόξα ὀφείλεται στὴ δόξα τοῦ ἀνδρός της;

Ἦτο σκυθρωπὸς! Ἦτο σκυθρωπὸς! Ἦτα ταπείνωση τὸν ἔλυναν.

—Λοιπὸν μέ συγχωρεῖτε Μαργαρίττα; Ἐνῶ μπορεῖτε νά μέ συντριψετε σπεύετε νά μέ ἀνυψώσετε καὶ μοῦ δίνετε τὸ χέρι;

Ἐκεῖνη τὸν κύτταξε μιά στιγμή! Ἀντελήφθη τί γινότανε μέσα του.

—Δέν συγχωρῶ σβύνω! εἶπε. Ἄν εἶναι ἓνα ἐγκλημα τὸ νά σώσω τὸ σύζυγο πού μοῦ ἔδωκε ὁ Θεός, τότε τὸ ἐγκλημα ἂς πέσῃ ἐπάνω μου!

—Μαργαρίττα!

—Φιλοδοξία! θέλετε τὴν δύναμη, τὴν τιμὴ! Ὁ δρόμος πού σᾶς δείχνω θά σᾶς ὁδηγήσῃ ἀσφαλῶς ἐκεῖ! Ἀκούστε...

—Μιλήστε. ὦ, μιλήστε μου ἀκόμη! Σῶστε με! Πέστε μου τί πρέπει νά κάνω.

—Ἐ! λοιπὸν μιλοῦσατε για συγχώρηση! Πρέπει νά

ζητήσατε τὴν συγχώρησιν! Ἀλλὰ πρέπει νά τὴν ζητήσατε ἀπὸ τὸν Θεό! Μιά σταυροφορία ἐτοιμάζεται. Ὁ δούξ τῆς Βουργώνης θά μοῦ κάνῃ τὴν χάρη ἂν τὸ θέλετε, νά σᾶς δώσῃ τὴν ἀρχηγίαν τῶν χριστιανικῶν δυνάμεων! Ἐκεῖ Νεβέρ, ἐκεῖ στὶς πεδιάδες ὅπου ὁ Χριστὸς ὑπέφερε, ἐκεῖ γύρω ἀπὸ τὸν τάφον του, ἐκεῖ ἀποκιδάται ἡ δόξα πού μπορεῖ ὀργότερα νά ἐπιτρέψῃ σέ μιά φιλοδοξία νά τὰ ἐλπίξῃ ὅλα, νά τὰ τολμήσῃ ὅλα Ἐκεῖνος πού ἔρχεται νικητὴς ἀπὸ τὶς μυθικὲς ἀνατολικὲς πεδιάδες εἶναι δυνατότερος ἀπὸ τὸν βασιλῆα! Σκεφθῆτε τὸ γόητρον πού ἀπέκτησε, ὀνειρευθῆτε τὸν φωτιστέφανον μέ τὸν ὁποῖον περιβάλλεται μπρὸς σὰ μάτια

τῆς χριστιανικῆς Εὐρώπης. Καὶ τότε... ἂν μέ τὴν θέληση τοῦ Θεοῦ, ἓνας θρόνος εἶναι κενός, ἂν ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ἀδυνατισμένος καταβεβλημένος, σκοτωμένος ἀπ' τὴν ἀρρώστεια βρεθῇ νεκρός... Ἄ! ἐνοήσατε ἐπιτέλους δτι στὴν φιλοδοξία ταυριάζουν οἰεῦσεις λεωφόροι τοῦ θριάμβου καὶ ὄχι οἰσκοτεινοὶ δρόμοι τοῦ ἐγκλήματος...

Ἦταν μιά βαθεῖα καὶ καλὴ πολιτικὴ. Ὁ Γιάννης ὁ Ατρόμητος κατάπληκτος, παραφερόμενος ὑπεκλήθη μέ ἓνα θρησκευτικὸν συμβασιμό μπρὸς τὰ στή γυναικα του, πού ἤθελε νά δολοφονήσῃ καὶ ἐμουρμούρισε.

—Δοῦξ, πρίγκιψ ἡ βασιλεὺς ἐνώνομαι μαζί σου ἐφ' ὅρου ζωῆς καὶ σᾶς εὐλογῶ γιατί μ' ἔσωσατε ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτό μου! Ζητήστε, ἐπιτύχετε για μένα τὴν ἀρχηγίαν τῆς σταυροφορίας. Εἶμαι ἐτοιμὸς νά φύγω.

Ἦταν ἓνα λεπτὸ εἰλικρινείας στὸν Νεβέρ ὑπὸ τὴν ἐπηρείαν τοῦ τρόμου. Θὰ ἰδοῦμε ἀργότερα τί ἀπέγεινε ἡ εἰλικρινεία αὐτή. Ἐκεῖνο πού πρέπει νά εἰποῦμε εἶναι δτι ἐπὶ δυὸ μῆνες ἡ Μαργαρίττα τὸν κρατοῦσε στὸ χέρι της! Μὲ λῦπην τοῦ ἴσως ὁ Νεβέρ ὑπέκυψε σ' ὅλους τοὺς δρους πού αὐτὴ τοῦ ἐπέβαλλε. Τέλος ἐδ-χθῇ τὴν ἀρχηγίαν τῆς σταυροφορίας καὶ αὐτοῦ Σουλτάνου Βαγιαζίτ.

Τὴν ἄλλην ἡμέρα τὸ βρ-δυ ἀπὸ τὸ ἐπείσοδιο πού διηγήθηκαμε ἓνας ἱππεὺς ἐβγήκε ἀπὸ τὴν Νιμιογ! Ἦταν βάλλα σ' ἓνα μεγάλο ἄλογο πού παρὰ τὴν ἰσχύνητά του ἔμοιαζε σὰν νᾶταν σιδερένιος. Ὁ καβαλλάρης ἦταν τόσον ἀ-ύνατος, ὥστε κάτω ἀπὸ τὸ μαῦρο παλτό του θά τὸν ἐνόμιζε κανεὶς για τὸν θάνατον. Ἄν ὁ Νεβέρ τὸν ἔβλεπε θά ἀνεγνώριζε χωρὶς ἄλλο τὸν ἱππέα—φάντασμα, πού κατ' ἐπαναλήψῃ εἶχε ἰδεῖ μπρὸς τὰ του ὅταν ἐρχότανε στὸν Ντιγιόν.

Ὑστερ' ἀπὸ δυὸ μῆνες ὁ Γιάννης ὁ Ατρόμητος ἔφυγε νά πάῃ νά τελειώσῃ τὶς προετοιμασίες τῆς Σταυροφορίας. Θὰ τὸν ξαναβροῦμε σέ λίγο.

XIII

Η ΛΩΡΑΝΣ

Τὴν ἴδια ἡμέρα πού ὁ κόμης τοῦ Νεβέρ ἄφηνε τὴν Ντιγιὸν μιά ἄλλη σκηνὴ ἐλάμβανε χώραν στὸ οἶκον Παρσάβαν

Ἦταν κάποιο πρωτὶ. Ἡ Λωράνς ντ' Ἀμπρέμ ἀνοίξε τὰ βαρὰ βλέφαρά της! Τὸ παράθυρο ἦταν ἀνοικτὸ. Εἶδε ἓνα οὐρανὸ μπλε καθαρό, τὴν γνῶμὴς της πραινάδα τῆς αὐλῆς, εἶχε τὴν ἐντύπωση μιᾶς θερμῆς αὐρας καὶ εἶπε μέσα της.—Εἶναι τὸ θέρος. Ἐκαμε ἀργὰ τὸν γύρο τοῦ δωματίου μέ τὸ βλέμμα καὶ ἀνεγνώρισε τὰ ἀντικείμενα πού ἀποτελοῦσαν μέρος τῆς ὑπάρξεώς της καὶ εἶπε—Εἶμαι ὅσο δωματίό μου!.. Πρέπει νά ντυθῶ καὶ νά πάω στο ἀνάκτορο Σαίν-Πώλ.

Ἀνασηκώθη για νά κυττάξῃ τὴν κόρη της κι' ἔπεσε ἀμέσως. Μιά ὀξεία κραυγὴ πόνου τῆς ἔφυγε: ἔφερε τὸ χέρι της ἐκεῖ πού αἰσθάνθητὸν πόνο καὶ ἀνεκάλυψε δτι τὴν ἔχανπεριτυλίξει τὸ στήθος μέ ἐπιδέσμους! Τὴν ἴδιαν στιγμήν τὰ θυμήθηκε ὅλα. Τὴν τρομερὴ σκηνή, τὴν—κούφα μέ τὸ δηλητήριο, Ἐφώναξε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΤΟ ΣΑΝΑΤΟΡΙΟΝ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ἂ κοσμήματα πού κάνουν φτερά. Θηρία μέσα στὴ κλινικὴν. Ἀστυνομία καὶ γκάγκστερς. Ἀπαγωγές κ.λ.π.

Ἡ ἀνία, ὡς εἶναι γνωστὸν ἀποτελεῖ μιά ἀπὸ τὶς μεγάλους δυστυχίες τοῦ ἀνθρώπου. Ἀσφαλῶς εἶναι προτιμότερον νά πεθάνῃ κανεὶς ἀπὸ ἔρωτα παρὰ ἀπὸ ἀνία!

Ἡ ἀσθένεια αὐτὴ, ἐκ πρώτης ὕψεως, φαίνεται ἀπίθανος, ὅμως ὑπάρχουν σήμερα πολλοὶ ἄνθρωποι, εἰδικῶς πλούσιοι, πού ἔχουν χορτάσει πιά δτι προσφέρει ἡ ζωὴ, δέν ξέρουν τί νά κάνουν τὰ χόρημά τους καὶ ὑποπίπτουν σέ ἀνίατη μελαγχολία. Κι' οἱ ἀσθενεῖς αὗτοι εἶναι ὡς ἐπὶ πλείστον γυναῖκες. Ἐνας πονηρὸς γιατρός τοῦ ἐνεβερ. στὴν πολιτεία Κολοράντο, ὁ δόκτωρ Ρόντελ ρενεῦ, σκέφτηκε νά ἱδρῦσ' ἓνα σανατόριο ὅπου θὰ θεραπεύοντο αὗτὲς οἱ μελαγχολικὲς κυρίες καὶ γ' αὐτὸ ἐδησίευσε ἓνα μικρὸ βιβλίον, καὶ στὸ ὁποῖο ἐτόνιζε πὼς αὗτὲς ἐξασφαλίζει τὴν τελείαν θεραπείαν τῆς ἀνιάτου τους.

Ἡ πρωτότυπος ἰδέα τοῦ δόκτορος εἶχε μεγάλῃ ἐπιτυχία μετὰ τῶν κυριῶν τῆς ἀμερικανικῆς ἀριστοκρατίας. Ἀγματοὶ πολλὰς κυρίες ἐβίασθησαν νά προπληρώσουν θέσεις, τῶν για νά ὑποστοῦν τὴ νέα μέθοδο θεραπείας τοῦ δόκτορος Γκρένεῦ. Ἡ μέθοδος αὐτὴ δέν ἀπέβλεπε σέ ἰατρικὰ διασκεδάσεις, οὔτε σέ πρωτότυπες ἀπαλήσεις καὶ διάφορα γνωστὰ λαϊκὰ μέσα. Ὁ δόκτωρ Γκρένεῦ κατάφυγε σέ μιά κατατληκτικὴ ὁδο, πού μποροῦσε ν' αὖ πῇ κανεὶς πὼς ἀξίζει για ἔκτομα εὐρεσιτεχνίας!

Ἐνα πρωτὶ, εὐπνώνοντες, πέντε ἢ ἕξ κυρίες, τρό-υ τοῦ σανατορίου. Ἐδῶσαν τὸ σύνθημα τοῦ συν-εμοῦ σ' ὁλόκληρο τὸ ἱδρυμα. Τὴ νύχτα τοὺς ἔ-ψαν ὅλα τὰ πολύτιμα κοσμήματά τους τῶν ὁ-ριῶν ἡ ἀξία ἀνῆρχετο σέ πολλές χιλιάδες δολ-λάρων.

Ἰδιὸς ἐτόλμησεν ἂν κάνῃ αὐτὸ τὸ σπουδαῖο κόλπο; Ζεῖ μιά στιγμή πανικοῦ παρουσιάσθη μιά καμα-ρα, ἡ ὁποία ἀνήγγειλε πὼς ἀνεκάλυψε ἓναν ἄν-τρο κρυμμένον κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι ἐνός δω-αίου τοῦ τελευταίου πατάματος. Τότε ἄρχισ' ἓνα ἀπε-ραπτο κυνηγτό. Οἱ κυρίες ὠτλίσθησαν ὅλες μέ περί-ορφα κι' ὅταν ὁ κλέφτης ἔκανε ν' ἀμυνθῇ καὶ νά δραπε-σῇ ἀμέσως ἀκούσθησαν δυὸ-τρεῖς ὁμορροντικὲς συνοδῶ. νες μέ φωνῆς καὶ οὐρανίσματα ἀπειλητικά.

Ὁ κλέφτης ἔπεσε στὸ πάτωμα, —ἴσως τραυματισμένος— ἄρπαξε τὸ προσωπικὸ τοῦ ἱδρύματος, τὸν ἔσυρε μέσα ἓνα αὐτοκνητο καὶ τὸν ὠδήγησε σὲς πλησιέστερες φυ-λές.

Στὸ μετὰ οἱ κυρίες ἐπανεῦρον τὰ κοσμήματά των καὶ ὁλόκληρὴ ἐβδόμαδα ἐσυχνητοῦσαν για τὴν τὸλμη τοῦ ὁποιοῦ καὶ τὶς λεπτομέρειες τοῦ ἀπρόοπτοῦ ἐπεισοδίου ἀφῆκε σὲς κυρίες μιά ἀξέχαστη ἀνιμνηση. Δέν εἶχαν περάσει οὔτε δέκα ἡμέρες ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ἐ-πείσοδιον, ὅταν ἓνα ἀπόγευμα, ἐνῶ ὅλες σχεδὸν οἱ κυρίες ἱδρύματος εἶχαν μαζευτεῖ στὸ κεντρικὸ σαλόνι, για ἓνα στιγμή παρουσιάστηκε ἐντρομὴ ἡ καμαριέρα ἀκολου-μένη ἀπὸ δυὸ λεοντάρια, μιά τίγρι καὶ δύο λύκους!

Μέσα σέ λίγα δευτερόλεπτα ἀδείασε ὁλόκληρο τὸ σα-λόνι! Οἱ κυρίες ἔτρεξαν σὰν τρελλές σὰ δωματία τους καὶ ἐξέβηκαν. Ἀπὸ πού ἄρχαγε ἦρθαν ἐκεῖνα τὰ θηρία; Ἀσφαλῶς θὰ ἔφυγαν ἀπὸ κάποιο τοῖσκο ἡ ἀπὸ τὸ ζωολογικὸ κῆπο τῆς πλησίον πό-λεως.

Οἱ «συγκινήσεις» ὅμως τοῦ μυστηριώδους σανατορίου δέν τελειώνουν ἔως ἐδῶ.

Σέ λίγῃ ὥρᾳ ἄρχισε ἓνας πραγμα-ματικὸς καταγισμὸς πυροβολι-

σμῶν, ὁ ὁποῖος διήρ-κεσε ἐπὶ ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας. Ὑστερα, μιᾶ νεκρικὴ σιωπὴ ἀγκά-

σε τὸ σανατόριο καὶ

τότε παρουσιάσθη ὁ δόκτωρ Γκρένεῦ ὁ ὁποῖος ἀνήγγειλε πὼς τὰ θηρία εἶχαν ἐγ-καταλείψει τὸ ἱδρυμα.

Τὸ ἐπείσοδιον τῶν θηριῶν δέν εἶχε ἀκό-μη ἀρρίσει τὶς κυρίες νά συνέλθουν διὰν ἔ-να ἄλλο νέο ἐνέσπειρε τὸν πανικό.

Ἐνῶ οἱ κυρίες ἔπιναν τὸν καφέ τους με-τὰ τὸ φαγητό, ξαφνικὰ ἀνοιξε ἡ πόρτα τῆς μεγάλης τραπέζαρίας κι' ἔξῃ ἐγκλημα-τικὲς φάτσες, μέ τὰ πιστόλια στὸ χέρι, πα-ρουσιάστηκαν στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας, ἔ-νω ἓνας ἀπ' αὐτοὺς, πού φαινόταν ἀρχηγός, φώναξε μέ βαρεῖα φωνή: «Ψηλά τὰ χέρια!»

Τὶ συνέβαινε; Ἀπλούστατα, ἦταν μιά συμμορία γκάγ-κστερς, πού ἀφοῦ ἔδωκε καὶ ἐφίμως τὸν δόκτωρ Γκρένεῦ καὶ τὸ προσωπικὸ τοῦ ἱδρύματος, μῆκε στὴν τραπέζα για νά ληστεύῃ τοὺς ἀσθενεῖς. Δυὸ ἀπὸ τὶς κυρίες ἐκεῖ-νες, οἱ πῶς πλοῦσιες, ἤρπαξαν. Οἱ γκάγκστερς τὶς πῆ-ραν σὰ χέρια καὶ τὶς ἔφ-ραν σέ δυὸ αὐτοκίνητα κάτω ἀ-πὸ τὸ σανατόριο καὶ ὕστερα, φεύγοντας μέ καταπληκτικὴ

ταχύτητα ἐξαφανίστηκαν στὸ βάθος τῆς λεωφόρου. Οἱ κακοποιοὶ ὅμως ἀφήκαν ἓνα μπλιλιέτο στὴν εἰσόδου τοῦ σανατορίου στὸ ὁποῖο ἐτόνιζαν πὼς τὰ θύματα δέν θά ἀφίνοντο ἐλεύθερα ἂν δέν τοὺς ἔ-διναν τριακόσιες χιλιάδες δολλάρια.

Εἶναι περιττὸ νά περιγραφῇ ἡ συγκίνησις καὶ ὁ τρόμος τῶν θυμάτων, ὁ ὁποῖος ὅμως δέν διήρ-κεσε περισσότερον ἀπὸ σαράντα ὁκτῶ ὥρες. Ὁ δόκτωρ Γκρένεῦ ἐκάλεσε ἀμέσως ἓνα περίφημον ντετέκτιβ ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον κατῶρρωσε νά εὑ-ρητὰ ἱχνὴ τῶν κακοποιῶν, ἀλλὰ τοὺς ἐπατέθη τοὺς ἐτραυμάτισε κι' ἐπανάφερε στὸ σανατόριο τὶς δυὸ κυ-λές!

Πρὸ ὅλα, ὅμως αὐτὰ τὰ τραγικὰ ἀπρόοπτα τὰ ἐπεισόδια ἐξηκολούθησαν καὶ παρὰ τὴ σκέψη πού θάκανε ὁ καθένας πὼς σέ λίγες ἡμέρες θά ἔ-

δειαζε τὸ σανατόριο, γιατί οἱ κυρίες θὰ ἔφευγαν τὸ συντο-μώτερον ἀπὸ ἐκεῖνη τὴ κόλαση, ἐν τούτοις συνέβη κάτι ἀ-πίστευτο!

Ὁχι μόνον δέν ἔφυγαν οἱ κυρίες ἀπὸ τὸ σανατόριο, ἀλλὰ μάλιστα αἰετήσας τῶν ἐπεισοδίων μετεδόθησαν στὴ Νέα Ὑόρκη, στὸ Σικάγο, καὶ σὲς ἄλλες ἀμερικανικὲς πό-λεις, ἀμέσως ὁ δόκτωρ Γκρένεῦ ἔλαβε ἑκατοντάδες ατήσε-ων νέων τροφίμων τόσο πολλὰς πού δέν ὑπῆρχε οὔτε μιά θέσις διαθήσεως ἐπὶ τέσσαρες μῆνες!

Πὼς συνέβη αὐτό;

Θα γεννηθῇ ἡ ἀπορία σέ κάθε λογικεῦόμενο ἄνθρωπο.

Ἰδοῦ: οἱ «ἀσθενεῖς» δέν ἤξεραν πὼς ὅλα ἐκεῖνα τὰ τραγικὰ ἐπεισόδια ἦσαν «ψεύτικα», γιατί ἔγιναν μέ τέ-τοιο τρόπο, ὥστε ἐξέπληξαν τὶς κυρίες. Στὴν πραγματικὴ-τητα ὁ κλέφτης τῶν τιμαλφῶν εἶχε προσληφθῇ ἐπὶ «ἀμοι-βῇ». Τὰ περίστροφὰ πού ἐδόθησαν σὲς κυρίες δέν εἶχαν σφαίρες. Τὰ θηρία ἀνῆκαν σ' ἓνα τοῖσκο, ὅπου εἶχαν δαμα-μαστῇ τόσο πολὺ πού ἦσαν ἡμερὰ σὰν πρόβατα! οἱ φοβε-ροὶ γκάγκστερς εἶχαν προσληφθῇ ἀπὸ μερικοὺς ἡθοποιοὺς τοῦ κινηματογράφου χωρὶς ἐργασίαν!

Ἐπειδὴ ὅμως οἱ «ἀσθενεῖς» δέν ἤξεραν ὅλ' αὐτὰ, γι' αὐτὸ οἱ συγκινήσεις, πού δοκίμασαν τοὺς ἐθεράπευσαν μέχρι τέτοιου σημείου τὰ ἀρρωστὰ νεῦρα των, ὥστε ἡ μέ-θοδος τοῦ δόκτορος Γκρένεῦ ἐσημείωσε πλήρῃ ἐπιτυχία τόσο πού γύρισαν σὰ σπῖτια τῶν ἐντελῶς καλὰ στὴν ὁ-γείαν τοὺς καὶ ξανάρχισαν νά διασκεδάζουν καὶ νά μποῦν πάλι στὴ ζωὴ μέ νέο σφρίγος καὶ ἐπιθυμίες.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν τὸ λόγο ὁ δόκτωρ Γκρένεῦ ἔλαβε ἑκα-τοντάδες αἰτήσεων τροφίμων τοῦ σανατορίου ὅπου μέ τὰ «τραγικὰ ἐπεισόδια» σκηνοθετοῦμενα πάντοτε μετ' ἐξαιρε-τικῆς ἐπιτηδεϊότητος, ὥστε νά φαίνονται πραγματικά, εὑ-ρισκαν τὴν θεραπείαν των.

ΤΟ ΑΛΛΟΘΙ

Όταν ο Έντ Γκός σκότωσε τον άντερστέη και συγχωριανό του Σέτον έπειτα από μια βίαια σκηνή έξω από το χωριό, η πρώτη του σκέψη ήταν να δημιουργήσει το άλλοθι, και τουτό γιατί όλα έδειχναν ότι θα τον ένοχοποιούσαν, γι' αυτό τον φόνο. Οι σχέσεις του με το θύμα, οι αίσθηματικές διαφορές, ή ώρα της συναντήσεώς τους. Η κυριότερη βάση για ν' αποδείξει το άλλοθι αυτό ήταν ο χρόνος: δηλαδή ν' αποδείξει ότι την ώρα που έγινε το έγκλημα, εκείνος βρισκόταν αλλού. Πρώτα θ' αλλοίωσε την ώρα στο ρολόι του Σέτον, κατόπιν θα το έσπαζε, και, έδου ένα άτράνταχτο άλλοθι. Αλλά ο δολοφονημένος δεν είχε ρολόι.

Έξαφνα θυμήθηκε ότι ο Σέτον μέσαστον ταξιδιωτικό του σακκό είχε μια φωτογραφική μηχανή, με την οποίαν το θύμα λίγες στιγμές πριν γίνει ο φόνος, ήθελε να του τραβήξει μια φωτογραφία.

Πήρε τη φωτογραφική μηχανή, κι αφού βεβαιώθηκε ότι δεν είχε τραβήξει καμιά πλάκα, κι ότι ευτυχώς δεν τον είχε πάρει ενώ τον πυροβολούσε, την άφησε κάτω στο έδαφος, και κατόπιν έσυρε το πτώμα του άντερστέη του και τόνισε πίσω από ένα θάμνο, τριάντα πόντους πέρ από το δημόσιο δρόμο.

Όλα αυτά έγιναν την 4η Ιουλίου κατά τις τρεις το απόγευμα. Ήταν βέβαιος ότι κανείς δεν τον είχε δει με το θύμα, γιατί έλειπαν όλοι οι κάτοικοι του χωριού στο γήπεδο, όπου παρακολούθουσαν ένα παιχνίδι μπέιζ-μπόλ.

Πήρε λοιπόν, τη φωτογραφική μηχανή, την έβαλε μέσα στον ταξιδιωτικό του σακκό, κι έπείσκει στο γκαράζ του, στο χωριό.

Το γκαράζ βρισκόταν στο τελευταίο οικδομικό τετράγωνο της Μάιν Στρήτ. Όλα τα σπίτια της αντικρινής πλευράς του τετραγώνου είχαν καταστραφεί από πυρκαϊά. Στο ίδιο τετράγωνο που βρισκόταν το γκαράζ, και στον ίδιο δρόμο δεν υπήρχαν παρά ιρα άλλα κτίρια—μια σιταποθήκη, μια άλλη αποθήκη ξηρών καρπών, κι ένα κτηματικό γραφείο. Καί τα τρία ήταν κλειστά. Όλος ο δρόμος ήταν έρημος από ανθρώπους. Τόν διέσχισε, έβαλε τη φωτογραφική μηχανή στο φίλμ Νο ένα και τραβήξε μια φωτογραφία των ερειπίων του καμένου τετραγώνου. Κατόπιν ήλθε πίσω στο γκαράζ του και κεί προέβη σε μια άρκετά περίεργη πράξη. Διάλεξε ένα μικρό κλειδί, από τον δρόμο των κλειδών του, και πλησίασε το μικρό ρολόι που βρισόταν στον τοίχο και ακριβώς πάνω από το γκαρφείο του. Στην πρόσωση του γκαράζ κι ακριβώς στη γωνία του τετραγώνου, κρεμόταν από την κορυφή ενός κιντριού μήκους δυο μέτρων, ένα μεγάλο ρολόι του δρόμου. Χάρη σ' ένα ηλεκτρικό μηχανήμα το μικρό ρολόι του γραφείου του Γκός κούρτιζε το μεγάλο ρολόι του δρόμου και μετακινούσε αναλόγως τους δείχτες του, και σύμφωνα με τους δείχτες του μικρού ρολογιού. Αυτή τη στιγμή το μικρό ρολόι έδειχνε τρεις και τρία λεπτά. Την ίδια ώρα έδειχνε και το ρολόι του δρόμου. Ο Γκός τότε με το μικρό κλειδί που έβγαλε κι έστριψε μέσα σε μια κλειδαρότρυπα του μικρού ρολογιού, μετέτρεψε την ώρα κι έκανε έτσι και τα δυο ρολόγια να δείχνουν τέσσερις και τέταρτο...

Ευθύς κατόπιν βγήκε με τη φωτογραφική μηχανή έξω στο πεζοδρόμιο και με το φίλμ Νο δύο τραβήξε μια φωτογραφία όλου του τετραγώνου, ή οποία περιλάμβανε, τη σιταποθήκη, το κτηματικό γραφείο, το γκαράζ του και το μεγάλο ρολόι. Ιδιαίτερα προσοχή έδωσε ώστε ν' απεικονιστεί στη φωτογραφία ή ώρα του ρολογιού.

Υστερα έβγαλε μια τρίτη φωτογραφία του δρόμου, κι έπείσκει στο γκαράζ του όπου επανέφερε με το γνωστό τρόπο πάλι τα δυο ρολόγια στην κανονική τους ώρα. Κα-

ΤΖΩΝ ΜΠΑΕΡ

τόπιν, σκούπισε προσεχτικά με το μαντήλ του όλη την μηχανή για το φόβο των αποτυπωμάτων, την τοποθέτησε μέσα στον ταξιδιωτικό σακκό του θύματος, γύρισε στον τόπο του εγκλήματος και τ ν τοποθέτησε κοντά στο πτώμα. Έπίσης άφησε και το ρεβόλβερ του εκεί κοντά, αφού το σκούπισε κι αυτό, και πήρε από την τσέπη του Σέτον, δι, χρήματα και άλλο πολύτιμο αντικείμενο είχε.

Έτσι όλες οι ένδείξεις φανέρωναν φόνος με σκοπό τη ληστεία. Ασφαλώς ο έμπειρότερος από τους αστυνομικούς, μόλις ανακαλυπτόταν το πτώμα του Σέτον και επακολουθούσαν οι ανάκρισεις, θα έκανε την εμφάνιση των φωτογραφιών, ή μια από τις όποιες θ' αποδείκνυε ότι ο Σέτον στις 4.15 της 4ης Ιουλίου, ζούσε! Το ρολόι του δρόμου θα έδειχνε την ώρα.

Ο Γκός συνεχάρη τον έαυτο του για το εύφυες σχέδιο του κι' έπηρε στο μάτι. Ο αστυνόμος, τόσο άλλοι τον είδαν εκεί και του μίλησαν, αυτός μάλιστα, κυττάζοντας διαρκώς το ρολόι του έκανε και τους άλλους να παρατηρήσουν τα δείχτες, ώστε να θυμούνται ότι βρισκόταν στο γήπεδο από τις τέσσερις παρά είκοσι. Παρακολούθησε το παιχνίδι, καθήμενος στην ίδια θέση ως το τέλος του.

Την άλλη μέρα ή άνευρεση του πτώματος του Σέτον προξένησε τρομερό πάταγο σε όλο το χωριό. Έπακολούθησαν μυστικές ανακρίσεις δίχως κανένα αποτέλεσμα. Οι ύπόνοιες όλων είχαν στραφή προς τόν Γκός, οι φωτογραφίες όμως δημιουργούσαν ένα

ισχυρό άλλοθι γι' αυτόν, και αποδείκνυαν την αθωότητά του. Αλλά...

Την τρίτη μέρα τον έπεσκέφθηκε στο γκαράζ ο αστυνόμος Ζέφφρεϊ:

—Η πορεία των ανακρίσεων μ' έφερε στο μαγαζί σου μίστερ Γκός, του είπε με σοβαρότητα. Βέβαια το ότι είχες προηγούμενα με το θύμα δεν αποκινύει τίποτα, αλλά, έγω ήρθα εδώ για να σου δώσω μερικές πληροφορίες, σχετικές με το μεγάλο ρολόι σου του δρόμου. Αυτό το ρολόι, λοιπόν, είναι πάντα ακριβές στην ώρα του;

—Ακριβέστατο, είπε χαμογελώντας ο Γκός.

—Δίκιο έχεις, συμφώνησε μαζί του ο αστυνόμος. Καί πως κανονίζεις και κουνιζεις αυτό το ρολόι;

—Με αυτό το μικρό ρολόι που έχω στο γραφείο μου και αυτό το μικρό κλειδί, απάντησε ο άλλος δείχνοντας στον αστυνόμο το ειδικό κλειδί.

—Μήπως υπάρχει κινένα δεύτερο κλειδί, ίδιο σαν κι αυτό;

—Όχι κι' ούτε μπορεί να κουνήσει κανείς με το δάκτυλό του τους δείχτες του μικρού ρολογιού.

—Πού είστε την 4ην Ιουλίου στις τρεις το απόγευμα;

—Εδώ, στο γκαράζ.

—Κανείς άλλος ήταν μαζί σας;

—Όχι.

—Όστε μπορείτε να όρκισήτε ότι είσατε στο γκαράζ μόνος στις τρεις το απόγευμα της 4ης Ιουλίου;

—Μάλιστα. Ή μόνος στο γκαράζ από τις δυο και μισή. Κατόπιν ανέχωρησα και πήγα στο γήπεδο.

—Μπορούν οι δείχτες το μεγάλο ρολογιού να γυρίσουν με...

—Μόνον αν σπάσει το τζάμι, διέκοψε ο Γκός, σαν να είχε μαντέψει τη σκέψη του Ζέφφρεϊ.

—Λαμπρά. Έσείς όμως μπορούσατε να το βάλετε όποια ώρα θέλατε την ημέρα εκείνη δίχως να σπάσετε το τζάμι.

—Ο Γκός κοκκίνισε.

—Δεν σας έννοω, τι θέλετε να πείτε.

—Μπορείτε να με ακολουθήσετε έξω στο πεζοδρόμιο,

και θα τα πούμε καλύτερα.

Έπαιτα από λίγο, κάτω από το μεγάλο ρολόι ήταν συγκεντρωμένοι αρκετοί κόσμος.

—Κύριοι, είπε τότε άπειθυνόμενος σε δυο τρεις, από το πλήθος εισθεματίτες. Είδατε τη φωτογραφία αυτού του μεγάλου ρολογιού που δείχνει την ώρα 4.15. Έιν, λοιπόν, αυτή ή φωτογραφία έλήφθη από τόν Σέτον εκείνη την ίδια ώρα, σημαίνει ο ή ο Σέτον ζούσε τότε. Ωστόσο μπορώ να σας αποδείξω ότι όταν έλήφθη ή φωτογραφία, το ρολόι πήγαινε μπροστά περισσότερο από μια ώρα! Αυτή τη σημαντική λεπτομέρεια την ανακάλυψα προς μεγάλη μου ικανοποίηση χθες το απόγευμα. Και τώρα μου είναι εύκολο να νά σας το αποδείξω κι ή το σπουδαιότερο να σας πείσω. Από τη φωτογραφία αυτή έβγαλα άλλες τρεί, ίδιες, για εύκολία σας. Για μελετήσετε λοιπόν καθένας τη φωτογραφία του. Παρατηρήστε την κορυφή του κοταριού από το οποίο κοίμεται αυτό το ρολόι, και κυττάξετε κατόπιν το κοντάρι από τη φωτογραφία. Γώρα κυττάξετε στο δρόμο, πάλι στη φωτογραφία, και θα δείτε ότι ή σκι του κονταριού σκεπαζει τρεις μεγάλες πέτρες από γρανίτη, με τις οποίες είναι στρωμένος ο δρόμος. Τώρα μετρήστε τρεις τέτοιες σειρές πέτρες, από την γωνία ως εκεί που φθάνει το κοντάρι. Τι βλέπετε τώρα; Τι παριστάνει ή φωτογραφία;..

.. Η φωτογραφία δείχνει ότι ή άριστη άκρη της σκιάς του κονταριού βρίσκεται ακριβώς ανάμεσα στο χωριό της τρίτης σειράς των πτέρων! Τώρα λοιπόν, τζέντλε-

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

πρώτη φορά δια σύρματος πρό 134 χρόνων.

—Ο Ιταλός δέ επιστήμων Βόλτα ήταν εκείνος που πρώτος το 1789 έδωσε την οριστική μορφή στη μέθοδο παραγωγής και διοχετεύσεως του ηλεκτρισμού.

—Από το όνομα του παρήχθη ή λέξη «Βολτάμετρον» το μηχανήμα δηλαδή που μετρά την ένταση του παρεχόμενου ρεύματος.

—Καθώς επίσης και ή μηχανή μετρήσεως «Βολτ» και το βολταϊκόν τόξον.

—Τά μάτια ενός μικρού παιδιού, που είναι εκτροφός σ' ένα κολλέγιο του Νιτρού της Αμερικής, έχουν φέρει σε δύσκολη θέση τους παιδιά, γωγους του.

Κάθε τι που βλέπουν, το βλέπουν.. ανάποδα. Καί όχι μόνον αυτό, αλλά εκτιμούν τις απόστασεις με διαφορεικό μέτρο. Π.χ., ή ενός με ρου απόστασης για τα περιεργα αυτά μάτια ισοδυναμεί με δυο μέτρα.

—Όταν γράφη, γράφει ανάποδα, γιατί τα γραμμάτια που βλέπει, τά βλέπει και' αυτόν τον τρόπον γραμμένα. Σαν πρωτοπήγε σχολείο προξένησε τη γενική καταπληξη των διδασκάλων του με την ευχέρεια που είχε στο άναποδο γράψιμο, ενώ ιουδαντίον συναντούσε τρομερές δυσκολίες για να γράφει ορθά!

—Όταν έπειτα από πολύ καιρό έμαθαν την έλλατωματικότητα των ματιών του όλοι έμειναν κατάπληκτοι και δεν πίστευαν σ' αυτή την ιδιοτροπία της φύσεως.

—Τό επάγγελμα του «στιγματιστού» στην Ιαπωνία, ονομάζεται «Χαριτανόχι».

—Οι «Χαριτανόχοι» αυτοί μπορούν μέσα σε μια μέρα να στίξουν έναν ό-

Τό ηλεκτρικό ρεύμα διοχετεύθη για

μεν, κυττάξετε και στο δρόμο. Τι βλέπετε; Βλέπετε έπλουστάτα το ίδιο πράγμα: Την άριστη άκρη της σκιάς του κονταριού ανάμεσα στο χωριό της τρίτης σειράς των πτέρων. Καί τί ώρα είναι τώρα; Ακριβώς τρεις και πέντε λεπτά!

Η διαφορά του ήλιακού ωρολογίου μεταξύ της 4ης και της 5ης Ιουλίου είναι ένα μόνο λεπτό! Με άλλα λόγια, τζέντλεμεν, είναι βέβαιον ότι ή φωτογραφία αυτή που κρατάτε στα χέρια σας, και ή οποία είναι ή ίδια που βρέθηκε στη φωτογραφική μηχανή του μακαρίτη Σέτον, τραβήχθηκε, τρία ή τέσσερα λεπτά μετά τις τρεις το απόγευμα της 4ης Ιουλίου! Είναι αδύνατο ν' άρνηθήτε αυτό το γεγονός. Δεν μπορείτε να διαψεύσετε τον ήλιο, άδ άφορο κι' αν το ρολόι στη φωτογραφία δείχνει τέσσερις και δέκα πέντε λεπτά!

Τι αποδεικνύεται με αυτό; Ότι το ρολόι, πριν ληφθή ή φωτογραφία, πήγε από κάποιον μια ώρα μπροστά και καί. Ο Γκός παραδόχθηκε ότι κανείς έκτός από αυτόν, δεν μπορούσε ν' αλλάξει την ώρα αυτό του ρολογιού. Τι άλλο περισσό ερο ζητάτε; Ο Γκός προσπάθησε να δημιουργήσει ένα άλλοθι και το επέτυχε. Δυστυχώς όμως ο ήλιος τον πρόδωσε.

Δυο τρεις από το πλήθος ρίχτηκαν επάνω στον Γκός. Έπειτα από λίγα λεπτά ένα μανιασμένο πλήθος έκινήθη έναντιόν του. Καί σε λίγα λεπτά ήταν νεκρός! Είχε λυντσαρισθή από τους εξαγριωμένους συγχωριανούς του.

ΤΖΩΝ ΜΠΑΕΡ

λόκληρο άνθρωπο με 200.000 στίγματα που χρειάζονται κατά μέσον δρον.

για να καλυφθή.

—Τό μυστήριο της εξαφανίσεως ενός πλοίου διελευκάνθη τριάντα χρόνια αργότερα χωρίς σ' ένα σημείωμα που βρέθηκε μέσα σε μια μπουκλίσια την οποία ή θάλασσα πήγε και έρριξε σε μίαν άκρη της Βρετανίας.

Τόν Ιανουάριο του 1897 ο πλοίαρχος Τζών Λη είχε αποπλεύσει από τόν λιμένα του Χάλιφατ της Αμερικής για να επιστρέψει στο Κάρδιφ της Αγγλίας. Από τη στιγμή εκείνη κανείς δεν έμαθε νέα του.

Τόν Νοέμβριο το 1926, ο κυβερνήτης της Νέας Σκωτίας της οποίας πρωτεύουσα είναι το Χάλιφατ, πήρε ένα τηλεγράφημα δια του οποίου του έγνωστοποιείτο ότι στη θάλασσα είχε βρεθή μια μπουκλίσια με ένα σημείωμα το οποίο είχε γραφή από τόν πλοίαρχο Λη. Τό σημείωμα εκείνο έγραφε τά εξής:

«17 Μαΐου 1897. Προς όλους τούς ενδιαφερομένους. Πήτε στην μητέρα μου πως πεθαίνω με φρικτή αγωνία. Τζών Λη».

—Ο καθηγητής Ντίτμαρς μάς λέγει ότι το δηλητήριο της κομπρας όταν ξεραθή και μεταβληθή σε σκόνη είναι πολύ επικίνδυνο.

—Ο εν λόγω καθηγητής κάθε φορά που έμπαινε στο έργο στήριξή του στο οποίο βρισκόντουσαν τά διάφορα σπληνάρια με τά δηλητήρια, φορούσε ειδικά προφυλακτικά γυαλιά, γιατί συνέβαινε ή δηλητηριώδης σκόνη ν' αναμιγνύεται με τόν ατμοσφαιρικό αέρα και να προσβάλλη τά μάτια!

ΤΑ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΣΠΟΡ

ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟ ΠΙΕΡΡΙ

Εκείνο που χαρακτηρίζει την εποχή μας, είναι αναμφισβήτητα η αγάπη στα σπόρ. Ακόμη και εκείνοι, που, είτε λόγω ιδιοσυγκρασίας, είτε λόγω ηλικίας, δεν μπορούν να επιδοθούν σ' αυτά, άρεσονται ωστόσο να μιλούν, να συζητούν και να δειχνουν παντοιοτρόπως το ενδιαφέρον τους για τον αθλητισμό. Κατήντησε μάλιστα τέτοια η μανία με τα σπόρ, ώστε την ανθρωπότητα να ενδιαφέρει σήμερα περισσότερο η έκβαση ενός πυγμοχικού ή παλοιστικού μάτς των άσων του αθλητισμού, παρά οι δηλώσεις των Μουσσολίνι και Χαίλε Σελασιέ, ή

αί αποφάσεις της Κοινωνίας των Εθνών.

Επειδή όμως κόβει μανία, επιφέρει και τον... κόρον, οι διάφοροι ιθύνοντες του αθλητισμού μερικών χωρών, έκαμαν την σκέψη ότι, αν έμειναν πιστοί στα πατροπαράδοτα, θα ρχότανε μία μέρα που το κοινό θα έκουράζετο και θα έπαυε να ενδιαφέρεται, και... συνεπώς να πληρώνη, για να παρακολουθήση τα μάτς, αγωνισμάτων, που τα είχε... μπουχίσει πιά. Έτσι απέφασαν να εφεύρουν νέα, πρωτότυπα σπόρ, που να κεντρίσουν εκ νέου και να τονώσουν την αγάπη των θεατών. Και δέν άργησαν να τα κατορθώσουν, άσχετως αν η έκζητησις έφθασε σε έξωφρενισμούς.

ΤΟ ΚΟΥΡΛΙΓΚ

Το «έθνικό σπόρ» των Σκώτων, ήταν μέχρι πρότινων χρόνων το «κούρλιγκ». Ένα παιχνίδι, που θυμίζει κάπως τις δικές μας «μάδες». Το παιχνίδι των, λοιπόν, ούτιό, οι Σκώτοι ιθύνοντες του αθλητισμού το μετέτρεψαν έτσι, μεταπολεμικώς, που κατέστη σχεδόν άγιωρ στο.

Το «κούρλιγκ» πρωτ' απ' όλα, παίζεταν κυρίως το χειμώνα. Επρόκειτο δέ περί της «ρίψεως» ενός πέτρινου κονταριού, πάνω σε μίαν έκταση πογώνιου. Ο κάθε παίκτης, κρατώντας στο ένα του χέρι το βαρύ αυτό κοντάρι, έπαιρνε «φόρα» και από το καθορισμένου σημείου το έκοφενδόνιζε μ' όρμη πάνω στην πογώνιμη έκταση, σε τροπο τέτοιο, που να μπορεί να γλυστρήση σε μιά όσο το δυνατόν μακρύτερα απόσταση. Ταυτοχρόνως, και μόλις άρχιζε το γλυστρήμα του κ νταριού, ο ρίπτης ωφίλε κρατώντας μιά σκούπα, να τρέξη να προηγηθί του κονταριού και να προσπαθήση παρassύρων όλα τα πρό του κονταριού έμπόδια με τα ή σκούπα, να το καταστήση το γλυστρήμα ευχερέστερο. Σήμερα το «κούρλιγκ» δέν

παίζεται πιά μόνο το χειμώνα, ούτε στους πάγους, κριθέντας περ τούς. Το μόνο που έμεινε είναι τα «κοντάρια» και οι σκούπες. Το «κούρλιγκ» παίζεται σε ειδικά διασκευασμένες πισσίνες, τα κοντάρια ρίπτονται επάνω σε... ειδικό παρκέ και οι σκούπες χρησιμοποιούνται χωρίς να έχουν να καθάρισουν κανένα έμπόδιο.

Στο Χάιλαντ το «κούρλιγκ» έχει αλλαχθή περ σ' ότερο. Εκεί ο παίκτης στηρίζει το πέτρινο κοντάρι του επάνω στον ώμο του και πρέπει να το έκοφενδόνιση μακρυνά με μιά κίνηση του ώμου του μόνον... Για να καταλάβη ο άναγνώστης τί έπιδεδιότης χρειάζεται για την έκοφενδόνιση του κονταριού, πρέπει να σημειώσουμε ότι έχει μήκος 7 μέτρων και βάρος 120 κιλών, δηλαδή κάπου 77 δικάδων και ότι θα πρέπει να σταθί πλαγίως διά να το έκοφενδόνιση υπέρ την κεφαλήν του!.

ΙΠΠΟΜΑΧΙΕΣ

Ένα άλλο παράδοχο σπόρ-ίππευτικό αυτό-που έδουνήζετο από πολ-λού στην Περσία, Άφγανιστέν και Άραβία, εισηγήθη δέ μεταπολεμικώς στην Άγγλία είναι και το έξης:

Σχηματίζονται δυο ομάδες έφιπων, τίθενται αντίμέτωπες σε ίκανή απόσταση και κατόπιν συνθήματος του αφέτου, όρμουν με τρομερό καλπασμό ή μία κατά της άλλης. Η σύρραξις είναι τρομερή, σκοπός δέ έκαστου των αγωνιζομένων είναι, να ρίξουν τον αντίπαλό τους κάτω του ίππου του. Πολλοί, λόγω της όρμης, πέφτουν πριν ή άρχισις ή συρραξις, όσοι δέ μέινουν έρχονται στα χέρια. Για να θεωρηθί νικήτρια μία όμας, πρέπει να μην έχη μέινη κανένας αντίπαλος έφιπος. Φυσικά το γήπεδον επί του οποίου διεξάγονται οι ίππομαχίες αυτές, είναι ειδικά διασκευασμένο, ώστε να μη κτυπούν σοβαρώς οι πίπτοντες. Ωστόσο, το σπόρ αυτό δέν λήγει ποτέ χωρίς τραυματισμούς, όρειλομένους εις τα πατήματα των άλόγων, τα όποια όσον και αν είναι συνειθισμένα να μη πατούν τους παίκτες, δέν είναι και... αλάθητα.

ΤΟ «ΛΟΤΖΙΝ»

Ένα άλλο περ εργο, όλλά και επικίνδυνο παιχνίδι είναι το «λότζιν». Το παιχνίδι αυτό έχει παριδα του τόν Καϊαδά, όπου καθ: Κυριακή, κάθε γιορτή και πανήγυρι, σε κάθε πόλη του διεξάγονται άπειρα μάτς, άρκεί να υπάρχει σ' αυτήν ποτάμι. Το σπόρ αυτό συνίσταται σε τούτο.

Στο ποτάμι, ριχνόνται κορμοί δένδρων μήκους δυο-τριών μέτρων και τούς αφήνουν να τούς παρassύρη το ρεύμα. Τότε οι «παίκτες» όφείλουν

να φθάσουν τούς κορμούς αυτούς και τα περάσουν από τη μίαν όχθη του ποταμού στην άλλη. Επειδή όμως οι κορμοί λόγω του βάρους των έπιβαινόντων κήποτε βουλιάζουν ή λόγω της όρμητικότητος του ρεύματος διαρκώς περιστρέφονται, οι άθληται όφείλουν να περνούν σε άλλον, διότι αν πέσουν και πρὸς στιγμήν στο νερό, θεωρούνται ήττημένοι.

ΑΝΤΟΧΗ ΣΤΟ ΚΑΤΑΒΡΕΓΜΑ

Ένα άλλο πρωτότυπο σπόρ, είναι εκείνο που συνειθίζεται στη Γερμανία και που συνίσταται στο άνηλεές αλληλοκατάβρεγμα των άγωνιστών, που διεξάγεται με ειδικές άντλίες. Οι δυο αντίπαλοι τοποθετούνται στο μέσον του γηπέδου και σε μιά όριυσμένη απόσταση, έχουν δ' έκαστος έμπρός των οπὸ μίαν άντλιαν έτοιμήν πρὸς «δράσιν». Στο μέσον των, κουκουλωμένος καλά σε αδιάβροχο άντοχής τίθεται ο διακιτητής, ο όποιος δίδει το σύνθημα του άγώνος. Και οι δυο αντίπαλοι όρχίζονται με το ένα χέρι να τρομπάρουν και με το άλλο να κατευθύνουν τέν σωλήνα της άντλίας των κατά του αντίπαλου. Φυσικά χρειάζεται άφ' ενός άντοχή σ' εν κατανισμό του νερού και σ' εν τρομπάρισμα, άφ' έτέρου δέ έπιδεδιότης, ώστε ν' όποφύγουν το όρμητικό καταβρέγμα. Εκείνος που σε καμμία κατανίσιση ύδατος θά λιποψύχησι και θα στρέψη άλλο ν' άναπνεύση, θεωρείται ήττημένος.

ΔΡΟΜΟΣ ΜΕ ΤΑ... ΤΕΣΣΕΡΑ

Στη Ρουμανία πάλιν οι χωρικοί διοργανώνουν από πολλού, άγώνες δρόμου... μπουσουλώντας... Οι δρομείς τοποθετούνται κατά σειραν με τα τέσσερα, επί δέ της ράχης των τοποθετείται έμα σανού. Άμα ο όφείτης δώση το παράγγελμα «έμπρός μάς», άρχίζουν να βαδίζουν... τετραποδισί, νικήτης δέ θεωρείται όχι άπλως εκείνος που θα φθάση πρώτος, αλλά εκείνος που θα φθάση εις το τέρμα χωρίς να ρίξη και το δέμα από τη ράχη του.

ΚΟΦΙΝΟΔΡΟΜΙΑ

Άλλο περ εργο σπόρ είναι το της «ρόδας» που συνήθίζεται στις στρατιωτικές σχολές της Γαλλίας και στο όποιον οι δρομείς όφείλουν να φθάσουν στο τέρμα οδηγούντες πρὸς αυτό «τσουλιτάς» κι' από μιά τεράστια ρόδα κανονιοδ' καθένας, που είναι δύσ-ολο πολύ να κρατηθί σε ίσορροπία.

Ακόμα πιο παράξενο είναι το σπόρ των πανειών. Κατ' αυτό οι δρομείς είναι όποχρεωμένοι να διανύσουν μίαν απόσταση κοστούνης επί της κεφαλής των 15 πανέρια.

ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ

ΑΛΑΝΤΟ ΖΑΜΠΕΤΙ

Δέν πρόκειται να άσχοληθούμε με τα κοσμήματα εκείνα που φέρνουν δυστυχία και πολλές φορές τόν θάνατο, αλλά εκείνα που δημιουργούν σωστές έρωτικές τραγωδίες.

Στά 1930, στη Νέα Υόρκη, σ' ένα τελετέστατο μέγαρο της Πάρκ Άβενου, δη-αδή της λεωφόρου των πλουσίων, έπαρουσιάσθη ένα ζευγάρι το οποίο ειπε πως ήταν ο πρίγκηψ και η πριγκίπισσα Μουρισκώφ, άδελφός και έδελφή κι' έπιθυμούσαν να ιδούν τέν μίστερ Ουάλκερ.

Η μίς Μάργκαρετ, η κόρη του Ουάλκερ, υπεδέχθη κι' ευγένεια τούς δυο πρίγκηπες, οι όποιοι ύστερα από κάποιον δισταγμό όμολόγησαν τόν σκοπό της έπισκέψεως των: Ήθελαν να πωλήσουν έναν τεράστιον άδάμαντα, παρόμοιον σχεδόν με τόν γνωστόν «Ορλώφ», του οποίου η αξία ήταν μυθώδης. Εξήγησαν πως το διαμάντι εκείνο αποτ' λούσε το τελευταίο κόσμημα που τούς απέμεινε και που κατόρθωσαν να σώσουν από την καταιγίδα της ρωσικής επαναστάσεως.

Ο Δανιήλ Μουρισκώφ μίλησε τότε ειλικρινά και με τόση πειστικότητα και λύπη, που η Μάργκαρετ δέν άργησε να δακρύση από την συγκίνησή της. Έτόνισε όμως πως έπρεπε να μιλήση στον πατέρα της.

Ο Δανιήλ δέχθηκε ν' άψιη το διαμάντι κι' ειπε πως ήθελαν να το πουλήσουν στον μίστερ Ουάλκερ, γιατί σ' αν πρίγκηπες που ήταν δέν ήθελαν να έξευτελισθοούν σ' έναν κοσμηματοπώλη ο όποιος θα τούς το πλήρωνε μ' ελάχιστα χρήματα.

Το άλλο βράδυ οι πρίγκηπες συνήνησαν τόν μίσερ Κλέμ.

Ο νέος δέν άργησε να φλερτάρη την πριγκίπισσα Κάτια, που ήταν έξαιρετικά όραία, ένω η Μάργκαρετ άρχιζε να συμπαθή τόν Δανιήλ.

Το διαμάντι ήγοράσθη από τόν μίστερ Ουάλκερ άντι 300.000 δολαρίων και δυο μή-ες άργότερα η Μάργκαρετ παντρεύτηκε τόν πρίγκηπα Μουρισκώφ, ένω η Κάτια έγινε κυρία Ουάλκερ και πήρε ως γαμήλιο δώρο από τόν πεθερό της το θραυσμένο μπριλλάντι των προγόνων της.

Και τα δυο νεόνυμφα ζεύγη, έφυγαν άμέσως για το ταξίδι του μέλιτος το όποιο διήρκεσε κάμποσους μήνες, αλλά στην έπιστροφή των τα πράγματα άλλαξαν.

Ένα πρωί, μόλις ξύπνησε η Μάργκαρετ βρήκε επάνω στο τραπέζι της ένα κλειστό γράμμα. Το άνοιξε κι' άνεγνώρισε τόν χαρακτήρα του Δανιήλ: «Μάργκαρετ, φεύγω για πάντα. Μην κλάψης και μην άπελπισής γιατί δέν το αξίζω. Σε έξηπάτησα σ' αν το τελευταίο αλήτης. Δέν όνομάζομαι Μουρισκώφ ούτε όπηρεα ποτέ μου πρίγκηψ.

Το διαμάντι που έπούλησα στον πατέρα σου το είχα κλέψει στη Ρωσία άφοδ' σκότωσα έναν κοσμημα-

τοπώλη της Μόσχας.

Η Κάτια ήταν η έρωμένη μου την όποια τώρα παίρνω μαζί μου για να την κάνω γυναίκα μου.

Ίσως νάμενα κοντά σου αν δέν άγαπούσα τέν Κάτια.

Συγχωρήστε μας, έσύ κι' ο Κλέμ και μην καταρασθήτε την ευτυχία μας.

Έτσι έβυσαν δυο τρυφερά ειδύλλια. Ο Κλέμ τόρριξε στο ούισκυ και η Μάργκαρετ έταξίδεψε πολύ για να ξεχάση τόν Δανιήλ, τόν όποιο είχεν άγαπήσει μ' όλη της τήν καρδιά.

**

Έν' άλλο διαμάντι, που έπαιξε σπουδαίο ρόλο στη ζωή μιάς ή μάλλον δυο γυναικών, ήταν εκείνο που χάρισε μοναρισμένο σε δακτυλίδι η κόρησας Σαμπινόν στην κόρη της Ζανέτ τη στιγμή που πέθαινε.

— Α το δακτυλίδι — ειπε η κόρησας ψυχορραγώντας—κρύβει ένα μυστικό της ζωής μου.

**

Μάθε το και μην το πής σε κανένα. Πριν παντρευθί τόν πατέρα σου είχα σχέσεις μ' έναν άλλον που άγαπούσα μ' όλη μου τήν ψυχή.

Το πάθος μας μάς χάρισε ένα κοριτσάκι που μεγάλωσε πάντα μακρυνά από μένα, γιατί εκείνος πριν πεθάνη το έδωσε σε συγγενείς του.

Το κοριτσάκι αυτό σήμερα είναι γυναίκα και είναι τέσσερα χρόνια μεγαλύτερη σου.

Φορεί στο χέρι της ένα δακτυλίδι παρόμοιο με το δικό σου. Άν καμμία μέρα την συναντήσης, βοήθησέ την και άγαπήσέ την, γιατί είναι άδελφή σου. Μην το ύπόσχεσαι, Ζανέτ!

Η Ζανέτ της το άρκίστηκε και, έ-

κλεψε τα μάτια της μητέρας της κλαίγοντας.

Πέρασαν κάμποσα χρόνια από το βράδυ εκείνο, όταν η Ζανέτ άγάπησε έναν νέο, τόν άρραβωνιάσθηκε και σε λίγο καιρό θα έκαναν τούς γάμους των. Ο νέος ήταν ένας μηχανικός όνόματι Φάμπλ, με τόν όποιο προέβλεπε πως θα ζούσε ευτυχισμένη.

Μιά μέρα όμως η Ζανέτ δέχτηκε μίαν άπρόοπτη έπίσκεψη. Ήταν μιά μελαχροινή κι' όραία νέα που άμέσως ρώτησε τη Ζανέτ.

—Είν' αλήθεια πως θα παντρευθήτε τόν μηχανικό Φάμπλ;

—Ναί, σε δυο μέρες.

—Λοιπόν, μάθετε, δεσποινίς, πως πρέπει να διαλύσετε τόν άρραβώνα για να μην μετανιώσετε. Ο Φάμπλ έχει σχέσεις με μένα από καιρό και είναι ο πατέρας του παιδιού μου.

Η Ζανέτ γέλασε.

Η ξένη την κύτταζε βλοσυρά.

—Όστε δέν με πιστεύετε; Δέν θέλετε να μου δώσετε τόν άνδρα μου; της ειπε τραχείά;

—Δέν σας πιστεύω! άπάντησε η Ζανέτ.

Τότε η άγνωστος προχώρησε κοντά στη Ζανέτ και βγάζοντας το δεξί γάντι της ήθέλησε να την χτυπήση.

Την ίδια στιγμή όμως κάτι έλαμψε στο χέρι της άγνωστης νέας, πράγμα που μόλις το άντίκρυσε η Ζανέτ έκανε να ξεφωνήση από τήν έκπληξή της αλλά ή φωνή της πνίγηκε στο λαιμό της. Στο παρήμερο δακτυλο της νέας υπήρχε ένα μεγάλο δακτυλίδι με διαμάντι παρόμοιο μ' εκείνο που έχάρισε στη Ζανέτ η μητέρα της, τήν ώρα που πέθαινε!

Σώπασε για λίγες στιγμές κι' ύστερα ειπε με λυγμούς:

—Όχι... άφήστε με... δέν θα παντρευθί τόν μηχανικό Φάμπλ!...

Και σωριάστηκε επάνω σ' ένα ντιβάνι σχεδόν λιπόθυμη.

Το πολύτιμο εκείνο διαμάντι, που φορούσε στο χέρι της είχε καταστρέψει τήν ευτυχία της! Ήταν αντίζηλος της άδελφής της!

Η άγνωστος ευχαρίστησε την Ζανέτ για τήν μεγαλοψυχία της, για τήν άπρόοπτη χειρονομία της, κι' έφυγε συγκινημένη.

Το άλλο πρωί, μόλις η καμαριέρα μπήκε στο δωμάτιο της όραίας Ζανέτ άφήκε μιά κραυγή τρόμου. Η Ζανέτ έκείτο νεκρή στο κρεβάτι της!

Κοντά της ένα ποτήρι που είχε άκόμη λίγο κόκκινο υγρό, βρέθηκε επάνω σ' ένα τραπέζάκι.

Η Ζανέτ είχε πάρει δηλητήριο, μη μπορώντας ν' άνθεξη σ' αν ιδέα του χωρισμού της από τόν άγαπημένο της Φάμπλ.

Όσον άφορά τήν αντίζηλο, ποτέ δέν έμαθε το τραγικό τέλος εκείνης, που ήταν έτεροθαλής άδελφή της.

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΩΤΕΡΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΑΞ ΝΤΕ - ΒΕΖΙΤ

Ο ΟΝΟΜΑΣ ΜΟΥ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

— "Ας παραδεχθούμε ότι σάς το προέτεινα αυτό, με τόν σκοπό ν' ας εірωνεύθω έναν τόν έδέχεσθε !

— "Εχω κάποιον δισταγμό νά τόν παραδεχθώ.

— Αυτό δέν σάς συνεκίνησε ;

— Καθόλου.

— Τό χειρότερον είναι ότι ή απάντησίς σας έρέθισε τόν έγωισμό μου.

— Δέν τόν έκαμα επίτηδες.

— Δέν σάς κατηγορώ γι' αυτό. Μόνον..

— Μόνον ;

— "Από δυό λεπτών έπιθυμούσα νά σάς εγκαταλείψω.. Μή γελάτε. Αυτή τή στιγμή είμαι είλικρινής.. Μου έπιτρέπετε νά μείνω ;

— Δέν μπόρεσα νά κρατηθώ νά μή γελάσω.

— "Οχι, περισσότερον άφ' όσον προτιήτερα.

— Αυτό θά μέ εύχαριστούσε.

— Λυπούμαι πού δέν μπόρωνα σάς εύχαριστήσω.

— Τόσο τόν χειρότερο... Θά λυπηθήτε ίσως γι' αυτό άργότερα.

— "Ελπίζω όχι.

— "Εμεινε όρθιος μπροστά μου σάν νά ζητούσε και κάτι άλλο νά μου ειπή.

— Και όμως αυτό θά ήταν ή άπλούστερη λύση !

— "Ισως, "Αλλά σκεφθήτε αν έπειτα άπ' αυτό, δέν κατορθώναμε νά συνεννοηθώμεν ! Τό έλέγατε πρό όλίγου ακόμη !.. Είμαστε ό ένας πρός τόν άλλον έντελώς ξένοι.

— Αυτή τήν στιγμήν έχω έμπιστοσύνην σέ σάς. Είμαι βέβαιος ότι θά συνεννοηθώμεν πολύ καλά.

— Αύριον θά είναι πολύ άργά νά διορθώσωμεν εκείνο πού έγινε. Είτε τόν θέλομεν είτε όχι, θά υποχρεωθώμε νά συμβιβάσωμε τούς χαρακτήρας μας. Σάς τό επαναλαμβάνω, αυτό, γιά σάς, είναι ή πιό λογική λύσις.

— "Αφήστε με νά πιστεύω ότι είμαι καλύτερος κριτής γιά ό,τι άφορά τόν συμφέρον μου !

— "Εκανε μιά χειρονομία άγανακτήσεως.

— Δέν πιστεύετε ότι μιλάω είλικρινά τήν στιγμήν αυτήν ;

— Παρντόν, θέλω νά πιστεύω στήν έντιμότητα τής έπιμονής σας.

— Και όμως δέν άπαντάτε σ' αυτήν ;

— Σάς παρακαλώ μή δυσφορείτε γιά τήν άρνησή μου ! "Ολη μου ή ύπαρξη έναντιώνεται στό νόμιμο δεσμό πού μ' ένωσε με ένα άνδρα, παρ' α τή θέλησή μου. Είναι άδύνατον νά παραδεχθώ ότι είμαι ή γυναίκα σας, και ότι έχετε δικαιώματα επάνω μου ! "Εκείνο πού σάς φαίνεται φυσικό άφού τό προτείνετε, μου κάνει τήν έντύπωσην ίεροσυλίας !

Η Σιμόνη Μοντανιά, άναγνώστρια τής κ. Ντορντάν, έλαβε ένα γράμμα από τόν συμβολαιογράφον τού "Εβρ. κ. Νταρζίλ νά περάσει από τόν γραφείο του γιά υπόθεση πού τήν άφορούσε. Στο γράμμα πού τής έστειλε, μαζί με τόν πατρικό της όνομα τήν έλεγε «σύζυγον Βάλτερ "Αντερσον» και ή νέα πού ούτε παντρεμένη ήταν, ούτε ποτέ είχε άκούσει τόν όνομα αυτού τού "Αντερσον, πήγε στό "Εβρ νά μάθει περί τίνος επρόκειτο. "Ο συμβολαιογράφος τήν έπληροφόρησε ότι είχε πεθάνει ό κηδεμών της Μπερτράν, κι' ότι στα χαρτιά του βρήκε τή ληξιαρχική πράξη τού γάμου της πού γινε στό Λονδίνο τόν "Ιούλιο τού 19... δηλαδή π.ό. τεσσάρων και πλέον έτών. Κατάπληκτη έκείνη έβεβαίωσε ότι δέν είχε παντρευτή ποτέ, αλλά μόλις πρό όλίγων μηνών έφυγε από τίς καλόγηρες. "Ο συμβολαιογράφος δέν μπόρουσε νά τήν πιστεύσει. Είχε εκεί έν τάξει όλα τά χαρτιά, πού άπεδείκνυναν ότι ή Σιμόνη Μοντανιά είχε παντρευτή τόν "Αντερσον κι' άπόδειξις ότι ό άνδρας της τής έστειλε έπιχορήγηση τριάντα χιλιάδες τόν χρόνο. Βρήκε ακόμη μιά άπόδειξη διά 5.000, τά έξοδα ενός ταξιδιού της στό Λονδίνο. Η Σιμόνη δέν άνήχησε ότι πήγε έκείνον τόν καιρόν στό Λονδίνο συνοδευόμενη από μιά καλόγηρα, αλλά, δέν είχε παντρευτή τόν "Αντερσον. "Ο κ. Νταρζίλ τήν συνεβούλευσε τότε νά πάη στό Λονδίνο, και νά συναντήση τόν συμβολαιογράφον κ.Κουρ νέτ, στόν όποιον είχε γράψει και ό όποιος θά τήν έφερε εις έπαφήν με τόν Βάλτερ "Αντερσον. "Επειδή δέν βρήκε στό Λονδίνο τόν Κουρνέτ πήγε και' εύθείαν στό Λόρδο και τούτε ποιά ήταν, άλλ' έκείνος διέταξε και τήν έβγαλαν έξω. Γύρισε στό ξενοδοχείο της και τήν άλλη μέρα έλαβε πρόσκληση από τόν συμβολαιογράφο, κι' όταν πήγε στό γραφείο του βρήκε εκεί τόν Λόρδο "Αντερσον. "Ο συμβολαιογράφος τής έξηγήσε ότι είχαν εξαπατήσει τόν πελάτη του παρουσιάζοντας άλλη γιά Σιμόνη κι' ότι διά λόγους κληρονομικών ό γάμος δέν έπρεπε νά διαλυθώ. Τήν έπήρε έπειτα ιδιαιτέρως και τής άπεκάλυψε ότι αυτή ήταν ή έπιθυμία τού νουνού και τής μητέρας της, και στό τέλος άναγκάσθη νά δεχθώ. "Επήγαν στό ξενοδοχείο της, από όπου έπήρε μερικά πράγματα, κι' έπειτα στό σπίτι τού Λόρδου, όπου τής άνεκρίνωσε ότι ήταν άπαραίτητο νά τήν παρουσιάση στό ύπηρετικό προσωπικό. Τέλος έδεκνύσαν, κι' όταν τήν ώδήγησε στό διαμέρισμά της, τής έ- πρότεινε νά μείνη μαζί της, πράγμα πού έκείνη άπέκρουσε.

Πρίν βγή έξω έσταμάτησε, γύρισε πρός έμένα, με περιέβλεψε με ένα ειρωνικό βλέμμα ! "Ακουσα τόν μικρό του ξηρό και ένοχλητικό γέλιο, ή πόρτα ξανάκλεισε και έμεινα μόνη.

Ποιές σκέψεις μ' έπιασαν ! Τόν όνειροπόλημά μου διήρκεσεν έως τίς δυό, τόν πρωί. Τότε και μόνον έσκέφθηκα νά πάω στό δωμάτιόν μου ! Και με δίε τίς έπίμονες σκέψεις δέν καθώρισαν ακόμη αυτό σημείον : "Ο Βάλτερ "Αντερσον ύπηρεθεν είλικρινής γιά μιά στιγμή, όπως τόν διαβεβαίωνα, ή όλη αυτή τήν βραδυά, από τήν πρώτη έως τήν τελευταία στιγμή δέν με ειρωνεύετο ;

XI

Κοιμήθηκα πολύ σήμερα. Τόν βράδυ με δυσκόλιαν έκλεινε ό ύπνος τά βλέφαρά μου, ώστε τόν πρωί σηκώθηκα κατά τάς δέκας.

Γρήγορα πετάχτηκα κάτω από τόν κρεβάτι και άσχαλήθηκα με τήν τουαλέτα μου. Αυτή τήν στιγμήν έκτύπησαν στήν πόρτα ! "Ηταν ό νέρος Τζών, πού ήρχετο νά πληροφορηθή τίς έπιθυμίες μου γιά τόν πρόγευμα.

— Τόν μπαούλο τής λαδής "Αντερσον είνε στό σαλόνι, εί- πε έπειτα. Και νά τόν κλειδί πού ό Λόρδος "Αντερσον με

σας νά σας παραδώσω. Με ένα πήδημα, βρέθηκα στό σαλόνι ! Τόν μπαούλό μου τήν πραγματικώς εκεί "Ενα ζωηρό κόκκινο πρόμα έβασε πρδσώπό μου σ' ήν σκέψη ότι κάποιος ξένος μπόρεσε νά τή φτώχεια τών άσπρορρύχων μου και τών φορε- των μου !

— Ποιός λοιπόν έπήγε νά ζητήση αυτό τόν μπαούλο ;

— Τησα με τόν λαϊμό σφιγμένο.

— "Ο Λόρδος "Αντερσον προσωπικώς !

— "Ολομόναχος ;

— Με τόν αυτοκίνητο πού ώδηγούσε ό ίδιος ! "Η Μυλαίδη φαίνεται ίκανοποιημένη ! Είμαι βέβαιος ότι ό νεαρός κύριος θέλησε νά τής κάνη έκπληξη !.. νά τήν άπαλ- η από τόν κόπον.

Συνήλθα !

— "Ο Λόρδος "Αντερσον έκαμε πολύ καλά. Φαβομαι όν τόν λυτηρόν άποτέλεσμα πού μερικές φορές μπόρουν έχουν τά άνδρικά χέρια, στά γυναικεία μικροπράγ- τα..

— "Η Μυλαίδη μπορεί νά βεβαιωθή άμέσως. Και αν θέ- νά βοηθήσω τήν νεαράν κυρία μου νά τακτοποιήση έσώρρουχά της στό συρτάρι..

— Σάς εύχαριστώ Τζών ! Θά τόν κάνω μόνη μου. Μπο- τε νά άποσυρθήτε φίλε μου !

— Με κύτταξε με έκπληξη, σάν νά τόν έδιωχνα γιά πάντα. Εν τούτοις χωρίς νά πη λέξιν έπροχώρησε πρός τήν στα. "Εμίσλησα λίγο ζωηρά. Χωρίς νά τόν θέλω έπληγασα γέροντα πού ήταν γεμάτος από καλές προθέσεις. Με έ- πήρημα βρέθηκα κοντά του και τόν έπιασα από τόν

— Τζών, δέν είναι παρ' α πράγματα οίκοτρόφου μονα- ριού στό μπαούλο αυτό. "Εννοείται είναι μικρές άνα- ρσεις πολύ φτωχικές πού δέν θά τίς τακτοποιήσω καν συρτάρια αυτά και τίς όποιες θά ήθελα νά μην έγγισή

— "Η Μυλαίδη άς κάνη όπως τής άρέση. Δέν είμαι έγώ είνος πού θά παραπονεθώ γιά τήν θέλει νά τακτοποιήση πα- ές της άναμνήσεις.. Αύτες μόνον μένουν στήν καρδιά..

— Ας όπως οί παλαιοί ύπηρεται πού δέν διαφεύουν ποτέ έλπίδες.

— Και έφυγε εύχαριστημένος "Εγώ τότε πήγα στό μπαούλο και τόν άνοιξα. Τά πράγματα μου είχαν ριχτή εκεί

— "Α, γιατί ό Βάλτερ "Αντερσον άσχαλήθη μ' αυτά ;

— Βέβαια, οί φθινές ρόμπες μου δέν άξιζαν μεγαλείτερη

— "Αλλ' έν τούτοις ξαφνικά τά ταπεινά μου φορέ-

— "Α, γιατί ό Βάλτερ "Αντερσον άσχαλήθη μ' αυτά ;

— Βέβαια, οί φθινές ρόμπες μου δέν άξιζαν μεγαλείτερη

— "Αλλ' έν τούτοις ξαφνικά τά ταπεινά μου φορέ-

— "Α, γιατί ό Βάλτερ "Αντερσον άσχαλήθη μ' αυτά ;

— Βέβαια, οί φθινές ρόμπες μου δέν άξιζαν μεγαλείτερη

— "Αλλ' έν τούτοις ξαφνικά τά ταπεινά μου φορέ-

— "Α, γιατί ό Βάλτερ "Αντερσον άσχαλήθη μ' αυτά ;

— Βέβαια, οί φθινές ρόμπες μου δέν άξιζαν μεγαλείτερη

— "Αλλ' έν τούτοις ξαφνικά τά ταπεινά μου φορέ-

— "Α, γιατί ό Βάλτερ "Αντερσον άσχαλήθη μ' αυτά ;

— Βέβαια, οί φθινές ρόμπες μου δέν άξιζαν μεγαλείτερη

— "Αλλ' έν τούτοις ξαφνικά τά ταπεινά μου φορέ-

— "Α, γιατί ό Βάλτερ "Αντερσον άσχαλήθη μ' αυτά ;

— Βέβαια, οί φθινές ρόμπες μου δέν άξιζαν μεγαλείτερη

— "Αλλ' έν τούτοις ξαφνικά τά ταπεινά μου φορέ-

— "Α, γιατί ό Βάλτερ "Αντερσον άσχαλήθη μ' αυτά ;

— Βέβαια, οί φθινές ρόμπες μου δέν άξιζαν μεγαλείτερη

— "Αλλ' έν τούτοις ξαφνικά τά ταπεινά μου φορέ-

— "Α, γιατί ό Βάλτερ "Αντερσον άσχαλήθη μ' αυτά ;

— Βέβαια, οί φθινές ρόμπες μου δέν άξιζαν μεγαλείτερη

— "Αλλ' έν τούτοις ξαφνικά τά ταπεινά μου φορέ-

ψυχής μου ;

— Αυτή ή ύπόνοια μ' έκανε έξω φρενών.

— "Ω, όχι, Λόρδε "Αντερσον, δέν έπρεπε ν' άσχαλήθητε μ' αυτό.

— "Εκλειδωσα τόν μπαούλο και τόν τράβηξα σ' ένα σκοτεινό

δωμάτιο δίπλα στό δικό μου.

— Γιατί νά βγαζα έκείνα πού ήταν έκεί μέσα ; Μήπως τά μπαγάζια μου, κι' έγώ ή ίδια δέν θά ξαναπέρναμε κάποια μέρα τόν δρόμο γιά τή Γαλλία ;

XII

Τόν Βάλτερ τόν είδα κατά τήν ώραν τού φαγητού. Μοθ έσφιξε τόν χέρι με άδιαφορία και δέν έκαμε κανένα ύπαι- νιγμό γιά τήν χθεσινήν βραδυά. "Επρεπε νά είχε άπορροφη- θή με κάποια σκέψη γιά τήν δέν μιλούσε σ' όλο τόν γεύμα και άλλοίμονον, θά ήταν προτιμότερο νά μή μου άπηύθυνε τόν λόγον τήν ήμερα έκείνην.

— "Ο Τζών σάς παρέδωκε τόν κλειδί τού μπαούλου σας ; μ' έρώτησε.

— Μάλιστα. Σάς εύχαριστώ γιά τήν έλάβατε τόν κόπον νά

— Πάτε νά τόν ζητήσετε... "Εν τούτοις θά προτιμούσα νά πάω

— Σάς λείπει τίποτε ;

— "Ω ! δέν τόν φαντάζομαι ! Δέν έκύτταξα.

— Τότε ;

— Δέν μπόρεσα νά κρατήσω τή δυσαρέσκεια, πού από τόν

— "Θά προτιμούσα ώστε κινένα χέρι νά μην άπασχαλήθω

— "Ω, δέν ήταν κανείς ξένος ! Μόνος άσχαλήθηκα με

— "Θά προτιμούσα νά έφρόντιζα μόνη μου γι' αυτό, ξα- νάειπα σταθερά με μιά ύπόκωφη έχθρα, τήν όποιαν άντελή- φην επί τέλους.

— Και γιά τήν ; έξεπλάγη. "Αφού κανείς άλλος έκτός από

— "Αλλά και τίποτε ν' άφήσετε νά ίδούν !..

— "Ω !..

— "Εμπρός στήν άγανάκτηση πού ξαφνικά έκαμε νά κοκκι- νίσω τόν μέτωπόν μου, τόν πρόσωπό του συνωφρυνώθην !

— Νομίζω ότι έχετε μιά μεγάλη διάθεση νά παραξηγώ- τε τίς πράξεις και τά λόγια έκείνων πού ζητούν ν' ας

— "Εμεινε όρθιος είπατε ότι τόν μπαούλο δέν είχε τίποτε

— "Εννοούσα τούς ύπηρετες, πού δέν επρόκειτο ν' άνε-

— Τόν παρελθόν μου είναι όπως τόν μπαούλο μου ! Μπο-

— "Εμεινε όρθιος είπατε ότι τόν μπαούλο δέν είχε τίποτε

— "Εννοούσα τούς ύπηρετες, πού δέν επρόκειτο ν' άνε-

— Τόν παρελθόν μου είναι όπως τόν μπαούλο μου ! Μπο-

— "Εμεινε όρθιος είπατε ότι τόν μπαούλο δέν είχε τίποτε

— "Εννοούσα τούς ύπηρετες, πού δέν επρόκειτο ν' άνε-

— Τόν παρελθόν μου είναι όπως τόν μπαούλο μου ! Μπο-

— "Εμεινε όρθιος είπατε ότι τόν μπαούλο δέν είχε τίποτε

— "Εννοούσα τούς ύπηρετες, πού δέν επρόκειτο ν' άνε-

— Τόν παρελθόν μου είναι όπως τόν μπαούλο μου ! Μπο-

— "Εμεινε όρθιος είπατε ότι τόν μπαούλο δέν είχε τίποτε

— "Εννοούσα τούς ύπηρετες, πού δέν επρόκειτο ν' άνε-

— Τόν παρελθόν μου είναι όπως τόν μπαούλο μου ! Μπο-

— "Εμεινε όρθιος είπατε ότι τόν μπαούλο δέν είχε τίποτε

— "Εννοούσα τούς ύπηρετες, πού δέν επρόκειτο ν' άνε-

— Τόν παρελθόν μου είναι όπως τόν μπαούλο μου ! Μπο-

Δέν μπόρεσα νά συγκρατήση μιά χειρονομία άνυπομονής. Δέν ύπάρχει λόγος νά έξακολουθή- σωμεν αυτήν τήν συζήτησην είπε ! Δέν έννοούμεθα και με κάνετε νά λέω πράγματα πού καθόλου δέν σκέπτομαι. "Εσπρωξα τόν πιάτο μου άνικά- νη νά καταπιώ μιά μπουκιά ! "Ε- γέλασε ένα μικρό ξηρό και ειρω- νικό γέλιο. — Τί σάς πιάνει ; είσθε άρ- ρωστή ; Τόν παρατήρησα άπειλητικά, χωρίς νά μπόρσω νά ξεσφίξω τά δόντια μου παρ' α τή βία λόγια με τά όποια ξαφνικά γέμισε τόν στόμα και ή ψυχή μου ! — "Από τή στιγμή έκείνη κι' αυ- τός δέν έθιξε τά φαγητά, πού έ- φερναν οί ύπηρετες. "Εφυγα με τρόπο πολύ άπότομο και μόλις μπήκαστό δωμάτιό μου μιά φωνή βγήκε από τόν χείλη μου.

— Δεν μπορώ να μείνω εδώ! Δεν το θέλω.
Μ' έπιασε μία επιθυμία να φύγω και χωρίς καλά καλά να έννοήσω εκείνο που συνέβαινε μέσα μου εντύθηκα βιαστικά, έφορεσα την ζακέτα μου, κι'έβαλα το καπέλλο και τ'α γάντια μου με ξηρές και βιαστικές χειρονομίες.
Σε λίγο κατέβηκα την σκάλα. Βρισκόμουν στα τελευταία σκαλοπάτια όταν ή πόρτα του γραφείου του Βάλτερ Άντερσον άνοιξε κι' εκείνος έφάνη στο κατώφλι.

— Ποι πηγαίνετε;
Φαινότανε σαν να είχε ξαναβρή δλη του την άταραξία, αλλά η έξεταστική ματιά του δεν ξεκολλούσε από την δι- κήν μου!

— Ποι πηγαίνετε; ξαναρώτησε, αφού δεν του ά- πάντησα.

— Να κάμω μερικά ψώνια.
— Περάστε στο γραφείον μου, σ'ας παρακαλώ.
— Στο γραφείον σας;
— Μάλιστα. Μπατε...

Ταυτόχρονα έπροχώρησε κι'έτοποθετήθη έτσι ώστε να μη μπορέσω να προχωρήσω χωρίς να πέσω επάνω του.

Είχε μια σταθερότητα στην στάση του, ώστε δεν θα μπορούσα να ξεφύγω από την συζήτηση αυτήν. Καλύτερα ήταν να συμμορφωθώ μη την επιθυμίαν του, αφού κάθε αντίσταση δεν θα μ' όφελουσε σε τίποτα. Μπήκα λοιπόν στο γραφείον του, και εκείνος έκλεισε την πόρτα.

— Καθήστε, μου είπε δείχνοντάς μου ένα φωτέιν ένω αυτός καθόταν εις ένα άλλο. Κατά τύχην έπήρε τη θέση αυτή ή επίτηδες; Γιατί είδα ότι είχε καθήσει μεταξύ εμέ- να και της πόρτας.

— Ποιά λοιπόν είναι τ'α ψώνια που θα κάνετε και τ'α ό- ποια δεν μπορείτε να αναβάλλετε για μία άλλη ημέρα;
— Ο τόνος και οι τρόποι του ήταν τελείως άψογοι, άλ- λά ήμουν πολύ έρεθισμένη ώστε να μπορέσω να μετρι- άσω την ξηρότητα της φωνής.

— Μπορεί κανείς να αναβάλη πάντοτε ένα ψώνιο, άλ- λά μου άρέσει να τ'ο κάνω σήμερα.

— Όπως θέλετε. Αλλά γιατί δεν διατάξατε να ζέσουν;

— Δεν είχα ανάγκη από άμάξι!
— Δεν μπορώ να βλέπω την λαίδη Άντερσον να τρέ- χη, πεζή από τ'ο ένα μαγαζί στο άλλο! Τέλος άς τ'ο παραδεχθούμε! Ο γέρω Τζών τουλάχιστον θα μπορούσε να σ'ας συνοδεύση! Θα σ'ας ώδηγούσε στην πόλη την ό- ποίαν σχεδόν δεν ξέρετε.

— Αλλά άν δεν μ' άρέση να με συνοδεύουν;
— Γιατί δεν θα σ'ας άρεσε αυτό; Δεν έχετε νομίζω, έπισκέ- ψεις ή ραντεβου τ'α όποια δεν θ'α τολμούσατε να ελπείτε!

— Α! ώστε λοιπόν είμαι αιχμάλωτος εδώ; Και δεν έ- χω τ'ο δικαίωμα να πηγαίνωέρχωμαι χωρίς να ζητάω την άδεια;
— Έχετε όλα τ'α δικαιώματα εδώ... Έκτος ενός...

— Ποιού λοιπόν;
— Του να φύγετε. Φαίνε- ται ότι λησμονείτε την υπό- σχεσιν που μου έκανε χθές ή Σιμόνι Μοντανιάκ πρίν την φέρω εδώ με όνομα της λαί- δης Άντερσον! Αυτή έπρεσέ- θη να υποστή μια δοκιμασία περισσοτέρων μηνών. Θέλω να πιστεύω ότι δεν άρνείται τις υποσχέσεις της!

Έμπρός στην σταθερότη- τά του τ'α μάτια μου έχαμήλω- σαν!

— Τολμήσατε να άρνηθητε εξακολούθησε, πώς όταν πρό- όλγιου αφήνατε τ'ο δωμάτιό σας, δεν έφεύγατε με την ιδέ- αν να μην ξαναγυρίσετε!

Έσκυψα τ'ο κεφάλι χωρίς να άπαντήσω!

— Βλέπετε δεν έκανα λάθος! Πρέπει λοιπόν άκατασκοπεύω τις πράξεις σας και δέν θαμπο- ρούσα να έμπιστευθώ σε μία σας υπόσχεσιν που τηνέδωσα- τε χωρίς να σ'ας άναγκάσω;
— Για μία στιγμή μ' έπια-

σε έποθάρρυνση, ώμολόγησα ειλικρινά. Άλλά είμαι βε- βαία ότι μία κι' ήμουν δεμένη με την υπόσχεσιν θ'α ξα- ναρχόμουν.

— Έπειτα από πόσες λυπηρές ώρες;
— Έκανα ένα κίνημα. Ό θεός μόνον ήξερε τι θ'άκανα μια που θ'έβγαίνα από δ'ω μέσα.

— Είχα την άτυχίαν, επανέλαβε ο Βάλτερ Άντερσον, να προσκρούσω στην θέλησή σας σήμερα τ'ο πρώτ, πηγαίνον- τας μόνος μου στο ξενοδοχείο να πάρω τ'ο μπαούλο σας! Τ'ο έκανα με την επιθυμία να σ'ας άπαλλάξω από μια άγ- γαρεία! Όχι, την άγγαρεία να πάρετε τ'ο μπαούλο σας άλ- λά να ξαναπάτε εις ένα σπίτι, όπου έζήσχετε μόνη και άπ' όπου έφύγατε μία βροδυά μ' ένα άνδρ!

— Α! λοιπόν ήταν γι' αυτό; είπε κατάπληκτη!
— Γιατί άλλο θ'α θέλετε να γίνη! Ξέρω ότι δεν ντρέπε- σθε γιατί έφύγατε από τ'ο ξενοδοχείο μαζί μου, αλλά έπει- δη κανείς δεν ύπαρχεοται να έξηγή τις πράξεις του, οι άνθρωποι συζητούν γ'α υερικά πράγματα πουδεν έννοούν.

— Δεν τ'ο έσκέφθηκα αυτό, έψ θύρισα, ταραγμένη για την άδικα ολόγητη έχθρότητα που τ'ο έδειχνα εδώ και λί- γες στινμές! Ημουν άκημενισμένη από την τόσο ά- πλή έξηγήσή του.

— Από τ'ο πρώτ, τόν είχα φορτώσει με τόσες παρεξηγήσεις.
— Δεν με έχθρεύεσθε πλέον; είπε γέροντας πρός έμένα.

— Είχα άδικο! άνεγνώρισα ειλικρινά.
Και ντροπιάσ'ένη γιατί είχα φανή τόσο επιθετική, του έτεινα τ'ο χέρι, ως δείγμα συφιλιώσεως.

— Θ'α έπρεπε να σ'ας δώσω έξηγήσεις τ'ο μεσημέρι, έ- εξακολούθησε. Αυτό θ'α έπρολάμβανε τη στενοχώρια σας! Και πόσο είναι ώραία και ευγλωττη ή σιωπή σας! Άλλά ξαφνικά μου έκόψατε την όρεξη.

— Δεν φανταζόμουν άτι ένας άγγλος θ'α μπορούσε να είναι τόσο ευαίσθητος, άπάντησα χαμογελώντας.

— Είναι κάποια ητρική κληρονομία, άπάντησε, σε χα- ρούμενο τόνο. Ο πατέρας θ'α μπορούσε κάλλιστα παντρευό- μενος μία γυναίκα τ'ο τ'οπου να μην κάνει τόσες πε- ριπλοκο τόν χαρακτήρα τών άπογόνων του!

— Πρῶγμα που έπιφυλαχθήτε καλά να μην τ'ο κά- νετε σεις...

— Ω! έγώ!...

— Ε, λοιπόν;

— Δεν έδιάλεξα. Ξέρετε καλά ότι μου επέβαλαν μια γυναίκα.

— Μπά! δεν εί αι άργά, άκόμη! Κρατήστε έξ όλοκλη- ρου την έλπίδα ότι θα πάρετε κάποτε μία τ'ο γού- στου σας.

— Είναι ή πεποίθησίς μου! Θα έχω αυτή την έλπίδα! Και τώρα, που αυτή ή παρε- ξήγησις έπερασε, επιθυμείτε πάντοτε να βγήτε σήμερα τ'ο άπόγευμα;
— Θ'α έπρεπε.. είδατε την γκαρνταρόμα μου;

— Τι έχει;

— Είναι λίγο μετρία, έτε- λείωσα με δυσκολία.

— Είναι σαν τής μητέρας μου όταν βγήκε από τ'ο μονα- στήρι, είπε άπλῶ, χωρίς να φαντασθή π'οσο καλό μούκαμε Άλλά έννοώ την επιθυμίαν σας να μη θέλετε να βάλετε ρόμπες οίκοτρόφου σχολεί- ου, τώρα που είσθε παντρεμ- ου, τ'ο διατάξω να ζέ- μένη!.. Θα διατάξω να ζέ- ψουν τ'ο άμάξι, κα' έως ότου μάθετε λίγο τ'ο Λονδίον και τις συνήθειες του, ό Τζών θα σ'ας συνοδεύση!

— Δυσπιστείτε άκόμη σε μένα; είπα γελώντας.

— Ω, καθόλου, τώρα, σ'ας διαβεβαιώ. Θέλω μόνον να χα' έψετε καλά, ότι είσθε γυ- νίκα μου και ότι δεν μπορεί- τε να τρέχετε στα πεζοδρόμια από τούς όρομ υς δπως θακά- μη ή γυναίκαένός ύπαλλήλου. (Ακολουθεί)

ΦΡΑΝΣ ΓΚΡΑΝΤ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΝΟΙΞΙΣ

Η άνοιξις, Άννα, προβαίνει
Και λιώνουν στους κάμπους τ'α χιόνια,
Ο ήλιος σ'α χόρτα, σ'α κρίνα, σ'α ρόδα
Γιά ίδες πόση χύνει καινούργια ζωή.

Ανθίζουν οι λόφοι, οι κοιλάδες,
Τ'α δέντρα από κλώνους φουντώνουν.
Ακόμα κι' ή πέτρα γροικας να εύωδιάζει,
Σ'α πρώτα δροσάτα φιλιά τ' Άπριλιού.

Επρόβαλε, Άννα, επρόβαλε ή άνοιξη,
Κι' οι κάμποι ανθίζουν, τ'α χιόνια λιώνουνε,
Με τ'ο μ'τι σου κάνε ν' ανθίση,
Στην καρδιά μου μία μόνη μυρτούλα.

† ΣΤΕΦ. ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΓΙΑ ΣΕΝΑ ΜΟΝΟ...

(ΤΑΓΚΟ)

ΣΤΙΧΟΙ
ΚΩΣΤΗ ΚΟΚΟΡΟΒΙΤΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ
Δ. Κ. ΒΟΥΛΤΣΟΥ

Εἶνε ἀπόψε μιὰ βραδυά μεθυστι-
Μὲ μιὰ βάρκα γαλανὴ σὲ καυτε

κὴ, μα-γευ-τι-κὴ, κίεῖνε πλᾶ-νο τὸ φεγ-γά-ρι κίεῖ-νε ἡ θά-λασσα στρωτὴ
ρῶ σ' ἐν ἄμ-μου-διᾷ, εἰ-νεὸ μπᾶτ' ἡς μυ-ρῶ-μὲ-νός καὶ με-θά-ει τὴν καρ-διά
Σὲ ποσ-με-νω μᾶ-νοι-τὴν ἄγ-
Κίεῖ-νε ἀπό-ψεὸ -λαξ-ρω-τευ-

-γκά-λη γλυ-κειά μου καὶ πᾶ-λι Στὰ κρο-γιά-λι με-λαχ-τά-ρα ἐρω-τι-κὴ σὲ καρ-τε-ρῶ νὰ ξα-
μέ-να πῶς μοι ἄ-ζουν με-μέ-να Καὶ τρι-γύ-ρω ἀκού-νε σέ-να πό-θο-πλάνταχ-το σκο-πό-τὸ τρα-

νάρθης γε-λασ-τὴ σὰ μιὰ φο-ρὰ κι εἶ-ναν και-ρὸ, Νὰ βγουν τὰ παλὰ μας πα-ρα-μύ-θια, ἄ-
γού-δι τῆς ἀγά-πης Μ' ἄ-γα-πᾶς καὶ σ' ἄ-γα-πῶ! Ἐ-λα, μὴν ἀρ-γῆς, γιὰ σέ-να λυώ-νω, μέ

λή-θεια γλυ-κειά! γιὰ-σε-να μο-νά-χα χου-σῆ μου-
πό-νο κου-φό. γιὰ-σε-να μο-νά-χα μι-λά-ω...

La 2^a u. 8^a sopra.

Σὺ 'σαι — κί-η ψυ-χή κί-η ζω-ή μου —
Γιὰ σέ — να τυ-γῶ καὶ γε-λά-ω

ad lib.

1. κα-θε μου χα-ρά, κα-θε χα-οὶ — Μοι ἄ-λει —
— οὐ-χω-ς σέ, με-σκο-τά — οὐ! Μό-νο, — μό-νο εἶ-ν' ἄ-γα-

2. πᾶ-ω — καὶ γιὰ σέ το-α-γού-δα — ω, — μό-νο εἶ-ν' ἄ-γα-πῶ! *8^a...*

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΗΣ ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ

Η Μερσεντές τόν άπατούσε. 'Ο Ζουάν Σομπράντο, με τὰ ἴδια του τὰ μάτια εἶχε δὴ τὴν τρουερὴ ἀλήθεια ποὺ τοῦ ἐπροξένησε ἰέτοια κτὰπληξη, ὡς τε τὸν ἐκάρφωσε σὰν ἀπολιθωμένο στὴ θέση του, κι' ἐπν.ξε τὴ φωνή του σὸ λάρυγγα.

Ἡ γυναῖκα ποὺ τόσο ἐλάτρευε, καὶ τόσο ἐμπιστευότανε, ἡ σύντροφος τῆς καρδιάς καὶ τῆς δουλειᾶς του, ἐκίνη με τὴν ὁποία ἔκανε τις ἐκπληκτικὲς του ἐπιτυχίες σὸ τσίρκο, εἶχε ἐραστή.

Ὁ Ζουάν Σομπράντο, ὁ πιὸ ἐπιδέξιος, ὁ πιὸ περίφημος «παίκτης με τὰ μαχαίρια» τῆς Ἰσπανίας, τὸ πιὸ συγκινητικό «νούμερο» τοῦ Τσίρκου «Χεροέρο» δὲν μπορούσε νὰ κάνη λάθος. Ὁ ἄθρωνος ποὺ εἶχε νὰ βγαίνει με κάθε προφύλαξη ἀπὸ τὸ ἀμάξι ποὺ ἀποτελοῦσε τὸ κινητὸ σπιτάκι δι' αὐτὴν στέγαζετὴν εὐτυχία του, ἦτο ὁ συνένοχος τῆς γυναίκας του στὴ φρικτὴ προδοσία.

Μέσα σὸ σκοτάδι, κυττώντας γύρω του σὰν κι' ἐκείνον ποὺ φοβᾶται μήπως τὸν δὴ κανεῖς, ὁ ἄγνωστος κατῴρωσε ν' ἀπομακρυνθῇ καὶ νὰ ἐξαφανισθῇ γρήγορα. Ὁ Ζουάν τὸν

διέκρινε μέσα σὸ φῶς ποὺ βγῆκε γιὰ λίγες στιγμὲς ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ἀμαξιοῦ, μόλις ἄνοιξε γιὰ νὰ φύγῃ καὶ πρὶν πάρῃ τὴ μορφὴ μίαν σκιάς μέσα σὸ σκοτάδι.

Ἀρκετὲς στιγμὲς ἔμεινε ἔτσι ἀκίνητος σὰν ν' ἀπωλιθῆκε. Τέλος, ἀφοῦ νίκησε τὴ φοβερὴ ἀμηχανία του, ἔνοιωσε τὴν ἀνάγκη νὰ τρέξῃ κοντὰ στὴν ἀπιστὴ γυναῖκα του καὶ νὰ τὴν σκοτώσῃ. Ἀλλὰ γιὰ μιὰ στιγμὴ, μιὰ σκέψη ἐκυριάρχησε σὸ νοῦ του.

Ἦθελε ν' ἀπ' φύγῃ κάθε σκάνδαλο, νὰ σώσῃ τὴν τιμὴ του ὡς ἀνδρὸς καὶ ὡς σύζυγος, νὰ μὴν δώσῃ τὴν ἀφορμὴ στοὺς συντρόφους τοῦ τσίρκου, ποὺ τὸν μισοῦσαν γιατί ἦταν θαυμάσιος ἀρτίστας κι' εἶχε μιὰ ὥραία γυναῖκα ποὺ τὸν βοηθοῦσε καὶ μαζί τῆς ἀποσποῦσαν τὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν τοῦ στίβου, νὰ χαροῦνε ἢ νὰ τὸν εἰρωνευθοῦν.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, μιὰ διαβο-

λικὴ σκέψη τὸν κλόνισε σύγκορμο: Ἡ ἐκδίκηση. Καί τότε, μετὰ τὸ πρόσωπο ἥρεμο καὶ τὸ μεῖδιμα στὰ χεῖλη, μῆκε σὸ ἀμάξι διπλοῦ ἡ Μερσεντές τὸν ὑπεδέχθη με τὴν ἴδια τρυφερότητα ποὺ τὸν εἶχε συνηθίσει.

Ἡ Μερσεντές ἐκοιμήθηκε ἀμέσως ἀλλὰ ὁ Ζουάν δὲν ἔμπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι ὡς τὸ πρῶτ, γιατί τὸν τυραννοῦσε μιὰ φριχτὴ γωνία, ἑνὸς βαρὺς ἐφιάλτης μιὰ ἀκατανίκητὴ ἐπιθυμία ἐκδίκησης.

Τὴν ἄλλῃ μέρα τὸ τσίρκο ἦταν κατάμεστο ἀπὸ κόσμο. Ὃταν ἦρθε ἡ στιγμὴ τοῦ πιὸ συγκινητικοῦ «νούμερου» τῶν μαχαιριδῶν, τὸ ζεῦγος Σομπράντο παρουσιάσθηκε σὸν στίβο, κάτω ἀπὸ τὸ ἀπλετο φῶς τῶν ἡλεκτρικῶν λαμπτήρων καὶ ἐτοιμάσθηκε γιὰ τὴν «ἐπίδειξη».

Ἡ Μερσεντές πῆγε καὶ στάθηκε ὀρθία μπροστὰ ἀπὸ μιὰ σανίδα κι' ὁ Ζουάν τὴν ἔδεσε με τὰ λουριά.

Ἡ γυναῖκα τοῦ μουρμούρισε:

— Ζουάν, εἶσαι ὠχρός... καὶ μοῦ φαίνεται πὼς τρέμουν τὰ χέρια σου... μήπως δὲν εἶσαι καλά;

— Κάνεις λάθος, νοιώθω τὸν ἑαυτό μου καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορὰ καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς ἀπόψε θὰ σημειώσω τὴν καλύτερὴν ἐπιτυχία μου. Θὰ τὸ δῆς!

Πρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια με τραχεῖα νευρικότητα ποὺ ἐξημιούργησε πραγματικὸ τρόμο στὴ Μερσεντές. Ὑστερα ὅμως χαμογέλασε, ἠσύχασε νοιώθοντας καὶ πάλι ἀπεριόριστη ἐμπιστοσύνη σὸν ἀνθρώπο ποὺ τὴν λάτρευε.

Μπροστὰ σὸ σκοτισμένο μάτι τῶν θεατῶν ἄρχισε τὸ «πέταγμα» τῶν μαχαιριδῶν ποὺ καρφώνονταν γύρω ἀπὸ τὸ

μισόγυμνο κορμὶ τῆς Μερσεντές κι' ὀλοένα πληθαίναν τὴ σάρκα τῆς ἐνῶ οἱ θεαταὶ κρατοῦσαν τὴν ἀναπνοή τους ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ τὴν ἀγωνία. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅμως, ἑνα ἀπὸ τὰ μαχαίρια καρφώθηκε ἴσο κοντὰ στὴν ἀριστερὴ μασχάλη ποὺ φάνηκε μιὰ μεγάλῃ σταγόνα αἷμα, ἐνῶ ἑνα οὐρλιασμα ξέφυγε ἀπὸ τὸ στήθος τῆς Μερσεντές. Ἀλλὰ ἡ τρομαγμένη φωνὴ τῆς πνίγηκε στοὺς ἤχους τῆς ὀρχήστρας.

Ἡ Μερσεντές κυττοῦσε φοβισμένη τὸν Ζουάν. Τῆς φαίνονταν πολὺ περίεργος καὶ τὰ μάτια του ἦσαν φλογισμένα, κατακκόκινα ἀπὸ μῖσος καὶ ἔγριότητα.

— Ζουάν, μουρμούρισε τρομαγμένη, δὲν εἶσαι καλά, σταμάτησε τὸ «νούμερο»... εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο!..

— Ὅχι, ἀπάντησε με μιὰ ἄγρια φωνὴ ἀνάμεσα στὰ δόντια του, καὶ φουρτώνοντας ἑνα ἄλλο μαχαίρι. Αὐτὸ εἶνε τὸ τελευταῖο καὶ τὸ «τελειωτικό».

Ἐκίνησε τὸ χέρι γιὰ νὰ πετάξῃ τὸ μαχαίρι ἀφοῦ ἔσκόπευσε στὴν καρδιά τῆς Μερσεντές.

Τὴ στιγμὴ ἐκίνη ἑνας θεατῆς, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει τὸ «νούμερο» με ἐξαιρετικὴ προσοχή, πήδησε σὸν στίβο

κι' ἄρπασε ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Ζουάν τὸ μαχαίρι.

— Δὲν σ' ἀφίνω, τοῦ εἶπε, νὰ ρίξῃς τὸ μαχαίρι, γιατί θὰ τὴν σκοτώσῃς.

Ὁ Ζουάν ἀνεγνώρισε τὸν ἀνθρώπο ποὺ εἶδε νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ ἀμάξι τὸ προηγούμενο βράδυ κι' ἀμέσως ἄφηκε νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἑνα οὐρλιασμα μίσους καὶ μανίας.

— Σὺ, ὁ ἐρωμένος τῆς γυναίκας μου. Θὰ σὰς σκοτώσω καὶ τοὺς δυό!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀρπάχτηκαν κι' οἱ δυό, ἐνῶ οἱ ὑπηρέτες τοῦ τσίρκου προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς χωρίσουν καὶ νὰ τοὺς πάρουν ἀπὸ τὸ στίβο μαζί με τὴν γυναῖκα.

Ὁ κόσμος, νομίζοντας πὼς ἡ σκηνὴ ἐκίνη ἀποτελοῦσε μέρος ἀπὸ τὸ «νούμερο» ξέσπασε σὲ χειροκροτήματα.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, μέσα σὸ ἀμάξι τοὺς ὁ Ζουάν καὶ ἡ

Μερσεντές ἀγκαλιάσθηκαν σιχτὰ, μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ ὑποτιθεμένου ἐραστοῦ.

— Γιατί με φόβισες τόσο πολὺ, Ζουάν; Πὼς φαντάσθηκες πὼς μπορούσα νὰ σὲ ἀπατήσω;.. Ἐχεις δίκιο, ὅμως γιατί δὲν σοῦ εἶπα ἀμέσως πὼς ἦρθε ὁ ἀδελφός μου.. Δὲν φταίω ὅμως κι' ἐγὼ γιατί αὐτὸς με εἶχε παρακαλέσει νὰ κρύψω τὴν ἐπίσκεψή του!.. Ἐδραπέτευσε ἀπὸ τὴ φυλακὴ διπλοῦ ἦταν πολιτικὸς καὶ ἀδίκος καὶ τώρα θέλει νὰ περάσῃ στὴ Γαλλία. Εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα κι' ἦρθε νὰ μοῦ ζητήσῃ. Ὑστερα ἠρέλησε νὰ παρακολουθήσῃ τὸ «νούμερο» μας, πράγμα ποὺ ὑπῆρξε μιὰ ἀπρόσπτη τυχονία μένα.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἐνας νεαρὸς ἀνόητος, γιὸς ξενοδόχου πλουτῆς ἐντρέπετο διὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρὸς του καὶ τὸ ἀπέκρυπτε, λέγων τοῦ κόσμου τις ψευτεῖς, ἐνῶ συγχρόνως ἐκόμπαζε σὰν πᾶντι διὰ τὸν πλοῦτον ποὺ εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὸν πατέρα του, δηλοῦμενος τοῦ κόσμου τὰ φανταστικά πράγματα, διὰ τὸ μέγαρον τοῦ πατέρα του, διὰ τὰ γεύματα καὶ τὰς δεξιώσεις ποὺ ἔκανε ὁ πατέρας του κλπ. Μιὰ ἡμέρα ἑνας ἀπὸ τοὺς ἀκροατὰς του, γνωρίζων τὰ πράγματα καὶ χάσας τὴν ὑπομονήν του, ἔδωκεν εἰς τὸν ἀνόητον κενόδοξον τὸ κατάλληλον μάθημα λένοντάς του:

— Μὴ κουράζεσαι, ἀγαπητέ μου, εἶναι γνωστὸν, διὰ τὸν πατέρα σου ἦτο εὐγενέστατος κύριος, διὰ τὸ σπῖτι του ἦτο πρᾶγμα ἀνοικτὸ νύκτα καὶ μέρα εἰς ὅλους καὶ διὰ ἐδέχετο καὶ ἐπεριποιεῖτο ἀρίστα... τοὺς πελάτες του.

ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙ

Μέσα στο κατάστημα του Φέλλερ, το μεγαλύτερο κοσμηματοπώλου της οδού ντε λά Παι, των Παρισίων, στη δεξιά γωνιά της εσωτερικής προθήκης ο ιδιοκτήτης σερβίριζε τόν κόμητα και την κόμνησαντ. Άμπανέλ, γνωστός και καλούς πελάτες του Στήν άλλη άκρη της προθήκης ένας υπάλληλος σερβίριζε έναν νέον κομποντυμένον και σοβαρόν. 'Ο τελευταίος, αφού έδιάλεξε μία σιγαροθήκη είπε :

—Λοιπόν, αγοράζω αυτή τη χουσή σιγαροθήκη. Τι στιγμή εκείνη κουδούνισε το τηλέφωνο που βρισκόταν στο βάθος του καταστήματος. 'Ο υπάλληλος άφηκε πρὸς στιγμήν τὸν νέον πελάτη κι' έτρεξε στο άκουστικό.

—'Εμπρός. Ναι ὁ Φέλλερ, Πῶς; Συγγνώμην, μιλῆστε πιὸ καθαρά! Θέλετε τὸν κύριο Φέλλερ;

'Ο καταστηματάρχης ζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τοὺς κόμητας ντ' Άμπανέλ καὶ πλησίασε τὸ τηλέφωνο παρακολουθῶν ἐκ συνηθείας τοὺς πελάτες πὸν βρισκόνταν στὴν εἴθουσα. Τότε, ξαφνικά, ἀφῆκε νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἕνα οὐρλιασμα κι' ἀμέσως, μετὰ δυὸ πηδήματα βρέθηκε κοντὰ στὸν νέον. Μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα τράβηξε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ περιστροφὸ τοῦ κι' ἐσκόπευσε τὸν ἄγνωστο :

—'Αλτ, ἄθλιε, σέ εἶδα! Ψηλά τὰ χέρια!

Πράγματι εἶχε δῆ κατὰ τὰ ταπληκτικὰ τὸ χέρι τοῦ νέου καθὼς ἐξέταζε τὰ διάφορα κοσμήματα, γλυστρῶντας πίσω ἀπὸ τὴ ρά-

χη τοῦ εἶχε καταρθῶσαι νὰ μετατοπίσῃ, λίγο τὴ μικρὴ βιτρίνα πὸν περιεῖχε ἕνα θαυμάσιον μεγάλον μπριλλάντι μὲ γαλάζιες ἀποχρώσεις, πού ἡ ἀξία του ἦταν μυθώδης. Εἶχε δὴ μὲ τὰ μάτια του τὸ πολύτιμον αὐτὸ κόσμημα νὰ λάμπῃ γιὰ μιὰ στιγμή ἀνάμεσα στὰ δάκτυλα τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ τοῦ νέου. Τοῦ τὸ ἄρπαξε καὶ τὸ ἀνοίξε. Δὲν βρῆκε ὅμως τίποτε.

Σαστισμένος τότε ὁ Φέλλερ διέταξε τὸν υπάλληλόν του νὰ μὴν ἀφίσῃ οὔτε στιγμή τὸν περιφνημὸν κλέπτη—ταχυδακτυλουργὸ κι' έτρεξε ἀμέσως στοῦ τηλεφώνου νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία.

'Ο νέος, κυττοῦσε γύρω του σαστισμένος χωρὶς νὰ δείχνῃ κανένα φόβον καὶ χωρὶς νὰ κανὴ τὸ παραμικρὸν βῆμα. Λίγες στιγμὲς ἀργότερα κατέφθασε ἕνας ἀστυνομικὸς μετὰ τοὺς βοηθοὺς του.

Ἀμέσως ἐπλησίασε τὸν νέον, πὸν ὁ καταστηματάρχης τοῦ ὑπέδειξε ὡς ἔνοχον, τὸν ἔφαξε στὶς τσέπες, τοῦ βρῆκε ἕνα περιστροφὸ, τὴν χρυσὴ σιγαροθήκη πὸν μὲν εἶχε ἀγοράσει καὶ μερικὰ χαρτιά.

—Ποῦ κρύψατε τὸ μπριγιάντι; Τὸ κόλπον σας δὲν ἐπέτυχε καὶ γι' αὐτὸ σὰς συμφέρει νὰ ὁμολογήσετε τὴν πράξιν σας καὶ νὰ παραδώσετε ἀμέσως τὸ πολύτιμον ἀντικείμενον.

—Σὰς θαυμάζω, εἶπε τότε ὁ νέος, πῶς τολμᾶτε!.. 'Εγὼ δὲν πῆρα τίποτε..

'Ο ἀστυνομικὸς διέταξε τότε τοὺς βοηθοὺς του νὰ ὁδηγήσουν τὸν νέον στὴν ἀστυνομία καὶ τοὺς συνέστησε νὰ παρακολουθοῦν καὶ τὴν πιὸ παραμικρὴν του κίνηση. Ὑστερὰ, στρεφόμενος πρὸς τοὺς κόμητας ντ' Άμπανέλ, τοὺς παρέκάλεσε νὰ παρουσιαστοῦν κι' αὐτοὶ στοῦ γραφεῖο τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐπιθεωρητοῦ πὸν βρισκόταν ἐκεῖ κοντὰ στὴν πλατεία τοῦ Βεντάμ.

—Θὰ εἶναι ἀναγκαῖα ἡ παρουσία σας, τοὺς εἶπε.

Οἱ ἀστυνομικοὶ συνώδευσαν τὸν νέον εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κατάστημα σύμφωνα μετὰ τὴν ὁδηγίαν πὸν εἶχαν λάβει.

Μόλις λοιπὸν ἔφθασαν στοῦ γραφεῖο τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῆς ἀστυνομίας οἱ κόμητες ντ' Άμπανέλ ἐκάθισαν σὲ δυὸ πολυθρόνας καὶ ὁ νέος ἔμεινε ὄρθιος σχεδὸν στὴ μέση τοῦ δωματίου, παίζοντας ἡρεμὸς τὸ κομπὸ μπαστοῦνι πὸν κρα-

τοῦσε στὰ χέρια του. Ἐνῶ οἱ φύλακές του παρακολουθοῦσαν καὶ τὴν πιὸ παραμικρὴν του κίνηση.

Τὴ στιγμήν ἐκείνη ἕνας ἄλλος ἀστυνομικὸς παρουσιάστηκε στοῦ κατῶφλι τοῦ γραφεῖου καὶ ἀγγέειλε στοὺς ἀστυνομικὸς :

—'Ο ἐπιθεωρητὴς Γκελλάρ θὰ ἔλθῃ ἀμέσως.

'Ο νέος, μόλις ἄκουσε αὐτὸ τὸ ὄνομα ἔχασε κάθε του ψυχραιμία, ὥρλιασε κι' ἄρχισε νὰ στριφογυρίσῃ νευρικὰ στὰ δάκτυλά του τὸ μπαστοῦνι πλησιάζοντας σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὴν πόρτα. Παιδικὴ σκέψη : τέσσερα στιβαρὰ χέρια τὸν κατέστησαν ἀκίνητον. Στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας παρου-

σιάσθηκε ὁ ἐπιθεωρητὴς Γκαλλάρ λέγοντας :

—'Ω! ποῖον ξαναβλέπω. Τὸν Σαμουήλ τὸν Ἀμερικανό!

—Ναί. 'Εγὼ εἶμαι. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἔνοχος. Ἀπὸ καιρὸ τώρα δὲν κλέβω πιά, παίζω, καὶ κερδίζω τὸ ψωμί μου. Δὲν κάνω τίποτα ἄλλο.

Οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν ὡδήγησαν ἀμέσως σ' ἕνα εἰδικὸ δωματίον ὅπου τὸν ἐνδύσαν καὶ τὸν ἔφαξαν. Τὰ ἐνδύματά του ἐξετάσθησαν λεπτομερῶς, τὰ παπούτσια του, τὸ μπαστοῦνι τοῦ κτλ. Κι' ὅμως τὸ μπριγιάντι δὲν βρέθηκε. Οἱ ἀστυνομικοὶ σάστισαν.

—Μὰ ποῦ μποροῦσε νὰ ἔχη κρύψει τὸ γαλάζιον ἐκεῖνον κόσμημα ἀφοῦ οὔτε μιὰ στιγμή δὲν τὸν ἀφήσαμε ἀπαρτήρητο; ἀναρωτήθη καν οἱ ἀστυνομικοὶ.

Παρ' ὅλον ὅμως τὸ ἀρνητικὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐρεύνης, ὁ Σαμουήλ Ἀμερικανὸς μίαν ὥρα ἀργότερα ὡδηγήθη στοῦ κρατητήριον. Τὸ «κόλπον» τοῦ Σαμουήλ ἀνεπαρστάθη μ' ὅλες του τίς λεπτομέρειες γιὰ νὰ διευκολύνῃ τὴν ἐρευνὰ τῶν ἀστυνομικῶν.

'Ηλθεν λοιπὸν εἰς φῶς ὅτι πρὶν εἰσελθῇ στοῦ κοσμηματοπωλεῖο ὁ κλέπτης Σαμουήλ εἶχε παρουσιάσῃ μιὰ κυρία κομποντυμένη καὶ ἀρκετὰ ὀρθία ἡ ὁποία ἐξήγησε νὰ διαλέξῃ κανένα ὠραῖον κόσμημα, ἀλλὰ μὴ βρῖσκοντας κανένα στὴν τιμὴ πὸν προσέφερε εἶχε φύγει.

Κατὰ τὴν ὥρα ὅμως πὸν μιλοῦσε μετὰ τὸν υπάλληλον τοῦ καταστήματος, κατῶρθωσε μετὰ καταπληκτικὴν ταχύτητα, νὰ προετοιμάσῃ τὴν κλοπὴν ξεκαρφώνοντας μετὰ τὰ χέρια τῆς τὴν κλειδαριὰ τῆς μικρῆς βιτρίνας πὸν περιεῖχε τὸ γαλάζιον μπριγιάντι, ἀφίνοντάς τὴν φαινομενικῶς κλειστή.

Ἀπὸ τὴν ὥρα ἀργότερα μῆκε στοῦ κατάστημα ὁ Σαμουήλ μετὰ τὸ πρόσχημα ν' ἀγοράσῃ μιὰ σιγαροθήκη· ὁ ἄγνωστος πελάτης στοῦ μεταξύ, ὑπολογίζοντας τὸν χρόνον μετὰ τὴν ἀκρίβεια, ἐτηλεφώνησε στοῦ κατάστημα γιὰ νὰ ἀποσπολήσῃ τὸν ιδιοκτήτη καὶ τοὺς υπαλλήλους του.

—'Όταν ὁ ἀστυνομικὸς ἐπαγγέθη στὴν ἀστυνομία, διέταξε νὰ ὡδηγήσουν στοῦ γραφεῖο τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τὸν κρατούμενον κλέπτη καὶ τὸν ὑπέβαλε ἐκ νέου εἰς ἀνάκρισιν.

—Εἶμαι ἄθωος—ὕπεσθη οἱ ὁ Σαμουήλ—καὶ γι' αὐτὸ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερασπίσω τὸν ἑαυτὸ μου. Ἴσως ὁ καταστηματάρχης νὰ μ' ἐγνώριζε ἐκ φήμης καὶ μόλις μετὰ εἶπε πὸν μῆκε στοῦ κατάστημά του σκέφθηκε νὰ σκηνοθετήσῃ τὴν ἀνυπαρκτὴν κλοπὴν. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπέταξε σχεδὸν μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα ἐρεύνης χωρὶς ἀποτέλεσμα.

'Ο ἀνακριτὴς κατόπιν συμφωνίας μετὰ τὸν ἀστυνομικὸν ἐπιθεωρητὴν, ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ στοὺν Σαμουήλ προσωρινὴν ἐλευθερίαν. Συγχρόνως ὅμως ὁ ντετέκτιβ Τιέρυ ἐτέθη ἐπὶ τὰ ἴχνη του, ἀφοῦ μετεμφιέσθη εἰς πλανόδιον ἀγορὰ στὴν τιμαλφῶν.

Μετὰ ἕνα μῆνα παρακολουθήσεως τοῦ Σαμουήλ ὁ ντετέκτιβ Τιέρυ παρουσιάσθηκε στοῦ γραφεῖο τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῆς ἀστυνομίας.

—Κύριε Γκαλλάρ, τοῦ εἶπε, ἡ κλοπὴ ἀνεκαλύφθη. Οἱ ἔ-

ραυνὰς μου ἔφθασαν στοῦ τέρμα των.

—Βρῆκατε τὸ γαλάζιον μπριγιάντι;

—'Οχι ἀκόμα, ἀλλὰ ἐντὸς ὀλίγου. Ξέρω ὅμως ποῖος ἔχει τὸ μπριλλάντι...

—Ποῖος;

—'Εσεῖς κύριε Γκαλλάρ!

'Ο ἐπιθεωρητὴς, πὸν καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα, πῆδησε ὄρθιος ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμήν ὁ ντετέκτιβ Τιέρυ ξέσπασε σὲ γέλια :

—Δὲν ἀστετεύομαι... Κυττάξετε!

'Επλησίασε τὴν πέτσινη πολυθρόνα ὅπου καθόταν ὁ κ. Γκαλλάρ, ἔφαξε ἀνάμεσα στοῦ κάθισμα καὶ τὴν πλάτη καὶ ὕστερα παρουσίασε τὸ γαλάζιον διαμάντι.

—Τόσο καιρὸ ἐψάχνατε νὰ τὸ βρῆτε καὶ δὲν ξέρατε πῶς ἦταν μέσα στοῦ γραφεῖόν σας, κοντὰ σας, μπροστὰ στὰ μάτια σας!

'Ακούστε τώρα τί συνέβη, πῶς δηλαδὴ ἔχει ἡ ὑπόθεσις :

'Ο Σαμουήλ ὁ ἀμερικανὸς εἶναι ἐπιδέξιος ταχυδακτυλουργὸς γιὰτὶ ἔχει «προπονηθῇ» πολὺ μετὰ τὸ «βοῦτηγμα τῶν πορτοφολιῶν».

Τώρα, γιὰ φαντασθῆτε τὴ σκηνή. 'Ο Σαμουήλ περίμενε ἐδῶ μέσα, μετὰ ὅπως ἀριστοκράτου μπλαζέ, γιὰ νὰ τὸν ἀνακρίνετε καὶ ἀκουμποῦσε στοῦ κομπὸ μπαστοῦνι του. Τὸ

μπριλλάντι βρισκόταν χωμένο μέσα στοῦ ἀνοιχτοῦ στόματος τοῦ κοκκάλινου σκυλλιοῦ, πὸν εἶναι τὸ χέρι τοῦ μπαστοῦνιοῦ του. Σιγὰ-σιγὰ τὸ πῆρε ἀπ' ἐκεῖ καὶ τὸ κρατοῦσε ἀνάμεσα στὰ δάκτυλά του. Οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν παρακολουθοῦσαν σὲ κάθε του κίνηση, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐφαντάστηκαν πῶς τὸ μπριλλάντι βρισκόταν μέσα στὰ χέρια του ἢ ἀκόμη μέσα στοῦ μπαστοῦνι του.

Μόλις λοιπὸν τοῦ ἀπηγγέλη τ' ὄνομά σας, ὁ Σαμουήλ προσποιήθη μιὰν ἀπόπειρα νὰ δραπετεύσῃ, στριφογυρίζοντας στὰ δάκτυλά του τὸ μπαστοῦνι τοῦ ὁποῖου τὸ χέρι χτύπησε «κατὰ λάθος» ἐπάνω στὴ πέτσινη πολυθρόνα, κι' ἔπεσε τὸ μπριλλάντι καὶ γλύστρησε στοῦ στενωτάτου κενὸ μεταξύ πλάτης καὶ καθίσματος καὶ χάθηκε, κρύφτηκε μόνο του.

Τὸ παιχνίδι ἔγινε. Ἐτοῖς ὁ Σαμουήλ κάποιον θάβρισκε ἀργότερα καὶ θὰ τὸν ἔστελνε ὑπὸ οἰονδήποτε πρόσχημα στοῦ γραφεῖόν σας, θὰ ἔφαχνε στὴν πολυθρόνα, θὰ εὑρίσκε τὸ μπριλλάντι καὶ θὰ τὸ ἔπερνε, ἐνῶ ὁ κλέφτης θὰ ἔβγαине κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἄθως κι' ἀργότερα θὰ ἐμοιραζόταν μετὰ τὸν συνένοχόν του τὸ ἀντίτιμον τοῦ γαλάζιου μπριλλαντιοῦ. Κατὰ τὴν ἡμέραν ἡ ὑπόθεσις ἐλύθη διαφορετικὰ ἀλλὰ σ' ἐς κύριε Γκαλλάρ παίζετε τὸν ἴδιον ρόλον μ' ἐκεῖνον πὸν ζητοῦσε τὸ ἄλογόν του, ἐνῶ ἦταν καβάλλα σ' αὐτό!

ΟΥΣ. ΛΕΠΙΝΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ. ΦΙΣΣΕΡ

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

Μιὰ φορὰ ἕνας περιπατητὴς, θέλοντας νὰ ἀναπνεύσῃ καθαρόν ἀέρα, βγήκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν πὸν ἔμεινε καὶ προχώρησε σ' ἕνα δάσος πὸν ὑπῆρχε ἐκεῖ. Ἀρχισε τότε νὰ κανὴ βόλτες μέσῳ αὐτοῦ, ν' ἀναπνέῃ τὴν δροσιὰ καὶ νὰ ξεκουράζῃ τὰ μάτια του στὴν πρασινάδα, Τέλος, νάρκωμένος ἀπὸ τὰ ἀρώματα τῶν δέντρων καὶ κουρασμένος ἀπὸ τὸν δρόμον πὸν εἶχε κάνει, ἐκπλώθηκε χάμω στὴ γλῶσση ὅπου καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀποκοιμηθῇ.

Πόσῃ ὥρᾳ θὰ κοιμήθηκε δὲν τὸ κατάλαβε οὔτε ὁ ἴδιος.

Ξαφνικὰ ὅμως, ἐκεῖ πὸν κοιμόταν, πειτᾶχτηκε ἀπὸτομα ἀπὸ κάποιον θόρυβον.

Ἀνοίγοντας τὰ μάτια εἶδε τότε μπροστὰ του ἕνα ἄτομον πὸν τὸ ἄθλιο ἐξωτερικόν του δὲν ἀφῆνε καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὸ ἐντιμὸν ἐπάγγελμα πὸν ἐξασκοῦσε.

Τὸ ἄτομον ἐκεῖνον ἦταν ἀπλούστατα κλέφτης καὶ κρατώντας στοῦ χέρι του ἕνα πιστόλι, τὸ ὁποῖον διηθῆνε πρὸς τὸ κεφάλι τοῦ περιπατητοῦ, τοῦ φώναξε μετὰ ἀγρία καὶ ἀπειλητικὴ φωνή :

—'Εμπρός! Τὸ πορτοφόλι σου! Γρήγορα!

'Ο φτωχὸς περιπατητὴς κυριευμένος ἔτι ἐξ ὀπρὸπτου καὶ μὴ διαθέτοντας τίποτε γιὰ νὰ ὑπερασπιστῇ τὸν ἑαυτοῦ του, ἔβγαλε ἡσυχα ἡσυχα

ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ πορτοφόλι του καὶ τὸ ἔδωκε στοὺν κλέφτη.

'Ο τελευταῖος, ἀφοῦ τὸ πῆρε καὶ τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του χωρὶς νὰ τὸ κυττάξῃ καν, εἶπε πάλι στοῦ θύμα του :

—Τώρα δώσε μου τὸ ρολόι σου!

Φυσικὰ ὁ περιπατητὴς τὸ ἔδωσε κι' αὐτὸ κι' ἔτσι μετὰ τὸν τρόπον αὐτὸν ὁ κλέφτης ἀπογύμνωσε τὸ θῦμα τοῦ ἀπ' ὅτι πολῦτιμον εἶχε πάνω του : δακτυλίδια, μιὰ καρφίτσα, μιὰ ἀλυσίδα κλπ.

Ὅταν ἔτσι οἱ τσέπες τοῦ περιπατητοῦ ἀδείασαν καὶ γέμισαν τοῦ κλέφτη, ὁ τελευταῖος ἄρχισε ν' ἀπομακρύνεται. Ὅταν εἶχε ὅμως προχωρήσῃ οὔτε πενήντα βήματα καν, καὶ ξαναγύρισε κρατώντας πάλι τὸ πιστόλι στοῦ χέρι του :

—Δώσε μου τὰ ρούχα σου! φώναξε ἀπειλητικὰ στοὺν περιπατητὴν. Τὰ δικά μου εἶναι κουρέλια, ἐνῶ τὰ δικά σου εἶναι σχεδὸν κατακαλινουργα. Θὰ κάνουμε ἀνταλλαγὴν: θὰ πάρω τὰ δικά σου καὶ θὰ πάρῃς τὰ ἐμένα μου. Πραγματικὰ ἡ ἀλλαγὴ ἔγινε καὶ ὁ κλέφτης αὐτὴ τὴν φορὰ, ἀπομακρύνεται ὀριστικὰ.

Ὅταν ὁ περιπατητὴς ἔμεινε μόνος τοῦ κυττάχτηκε. Μετὰ τὸν νέον κοσμοῦ

πὸν φοροῦσε τώρα, καθέναν πὸν θὰ τὸν ἔβλεπε θὰ ἦταν ἀπολύτως βέβαιος πῶς εἶχε νὰ κανὴ μετὰ κακοποιεῖ. Ἦταν φοβερό. Ἐπρεπε νὰ κάτῃ ἐκεῖ ὡς πὸν νὰ νυχτώσῃ καὶ μετὰ νὰ πάῃ μετὰ προφυλάξεις σπῆτι του γιὰ νὰ ἀλλάξῃ.

Κάνοντας τίς σκέψεις αὐτὲς ὁ περιπατητὴς, ἔβαλε μηχανικὰ τὰ χέρια του μέσα στὶς τσέπες του.

Καὶ τότε ἔμεινε ἐξερὸς ἀπὸ ἑκπληξίαν. Βρῆκε μέσα ἐκεῖ τὸ πορτοφόλι του, τὸ ρολόι του, τὰ δακτυλίδια του, τὴν καρφίτσα του καὶ γενικὰ ὅλα τὰ πράγματα πὸν τοῦ εἶχε ἀφαιρέσει ὁ κλέφτης.

Ἐκεῖνο ὅμως πὸν ἦταν πιὸ ἐκπληκτικὸ ἦταν, πῶς ἐκτὸς τῶν δικῶν του πραγμάτων βρῆκε κι' ἕνα μεγάλο πορτοφόλι γεμάτον μετὰ χαρτονομίσματα!

Τί εἶχε συμβῇ;

Ἀπλούστατα ὁ κλέφτης ἀλλάζοντας τὸ δικὸν του κοστούμι μετὰ τοῦ θύματός του, εἶχε ἐξαίσει νὰ βγάλῃ ἀπὸ τίς τσέπες τὰ πράγματά του, τὰ ὁποῖα ἔτσι ἀπὸ θεοῖα δίκη, ἀφῆσε ὅλα πάλι στοῦ θύματός του, ἀφίνοντάς του ἐπὶ πλέον καὶ τὸ γεμάτον πορτοφόλι.

Κι' ἔτσι ἀποδείχτηκε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ, πῶς ἂν ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τὸν κλέφτην, ἀγαπάει πότε πότε καὶ τὸν νοικοκύρη.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΜΟΥΣΙΚΟ ΚΟΜΜΑΤΙ

ΕΙΜΑΙ Ο ΜΑΓΚΑΣ ΤΟΥ ΨΥΡΡΗ

ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΣΤΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΤΗΣ "ΚΟΛΟΥΜΠΙΑ",

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

‘Η μαρτυρική των ζωή.— ‘Ο πρόωρος γάμος των.— Τά περίεργα διαζύγια των.— Πώς τιμωρείται ή άπιστία.— Οί γυναίκες Γκάλλα.— Τά παράξενα ήθη κι’ έθιμά των κτλ.

Οί γυναίκες της ‘Αφρικής, μπορεί να πη κανείς πως είναι τα πιο δυστυχισμένα πλάσματα του κόσμου. Γεννώνται σκλάβες, ζουν σκλάβες και αποτελούν τα όργανα της εργασίας και της απολάσεως του άνδρός. ‘Επί πλέον υποφέρουν κάθε βαρβαρότητα και κάθε σωματικό μαρτύριο που τους επιβάλλουν τα πρωτόγονα ήθη και έθιμά τους.

Οί Μουσουλμάνες

‘Η μουσουλμάνη της ‘Αφρικής παντρεύεται πολύ μικρή. Γι’ αυτό βλέπει κανείς, ιδίως στην περιοχή του Χαροάο, ένα μικρό κορίτσι που έχει άνδρα ήλικίας άνω των πενήντα ετών και ό οποίος, πολλές φορές, αν είναι πλούσιος είναι συγχρόνως και ό σύζυγος δέκα ή δώδεκα άλλων γυναικών, που ζουν υπό την ιδίαν στέγην. Μεταξύ αυτών, φυσικά, υπάρχουν κι’ οι ευνοούμενες, οι οποίες

έξασκούν μιάν άφόρητη τυραννία στις υποδεέστερές τους και στις σκλάβες κι’ έχουν τό δικαίωμα να τις διατάσσουν για ό,τι θελήσουν και να τους χαρίζουν τη ζωή ή τόν θάνατο.

Τά δράματα, οι μυστηριώδεις δολοφονίες και θάνατοι που λαμβάνουν χώραν στα άφρικανικά χαρέμια είναι άνεκδιήγητα. ‘Αλλοίμονον στη σκλάβα, που θά πείσει σε κανένα παράπτωμα ή δέν θάσυνμορφωθεί με τά έθιμα του χαρέμιου.

Τήν περιμένει ένας βραδύς μαρτυρικός θάνατος! Γι’ αυτόν λοιπόν τόν λόγον οι περισσότερες σκλάβες αυτοκτονούν με μιάν μαχαίριά στο στήθος τους ή στην κοιλιά τους ή ακόμη παίρνοντας δραστικώτατα δηλητήρια.

Τά τρία διαζύγια

‘Η γυναίκα της ‘Αφρικής άποτελεί, όπως γράφουμε παραπάνω, ένα τυφλό όργανο του άνδρος και γι’ αυτό έχει τόν φόβο πάντα να διωχθή, ή και να θανατωθή, σύμφωνα με τάς όρέξεις του συζύγου της.

Παραδόξως όμως ύπάρχει στην ‘Αφρική και τό έθιμο, των διαζυγίων. Πράγματι όταν ένας άνδρας θέλη να χωρίση τη γυναίκα του, μπορεί να διαλέξει μιάν από τις τρεις μορφές διαζυγίου.

Τό «ραγκ», δηλαδή τό προσωρινό διαζύγιο που δίδει τό δικαίωμα στη γυναίκα να επιστρέψη στη συζυγική στέγη ύστερα από τέσσερες μήνες. Τό ήμιπροσωρινό διαζύγιο (Μπαγιού), τό οποίο υποχρεώνει τη γυναίκα να μείνη μακριά από τόν σύζυγό της επί δύο έτη, και τέλος τό τελειωτικό διαζύγιο (Ταλάκ), όπου ή γυναίκα λυθεί κάθε συζυγικό δεσμό. ‘Όταν ό άνδρας επιτή στη γυναίκα τρεις φορές (Ταλάκ) τότε αυτή πρέπει άμέσως να φύγη.

Συνήθως όμως ή γυναίκα είν’ εκείνη που καταφεύγει στον Καδή, και ζητεί διαζύγιο μὴν υποφέροντας πια τις βαναυσότητες που υφίσταται, μεταξύ των οποίων οι πιο χαρακτηριστικές είναι τό μαστίγωμα με πυρωμένες σιδερένιες βέργες, τό «καψάλισμα» στη φωτιά, τό κόψιμο των μαλλιών, και τό ράβδισμα μέχρις αίματος!

Τότε ό Καδής της παρέχει ένα «προσωρινό διαζύγιο», τό οποίο διαρκεί δέκα πέντε χρόνια, κι’ όταν περάση τό χρονικό αυτό διάστημα ή χωρισμένη γυναίκα μπορεί να γυρίση στη συζυγική στέγη όπου δέν είναι άπίθανο να βρη άλλες γυναίκες κι’ έναν μεγάλον αριθμόν παιδιών, που δέν γνωρίζουνάπό ποιά μητέρα γεννήθηκαν.

‘Η γυναίκα της ‘Αφρικής έξ άλλου έχει τό δικαίωμα κατά την διάρκεια του δεκαπενταετούς διαζυγίου της να παντρευτή άλλους κι’ έτσι στο τέλος της προθεσμίας αυτής συμβαίνει καμιά φορά να έχη παντρευτή δέκα ή ένδεκα φορές, και άλλες τόσες να έχη μείνη χήρα ή να έχη πάρη διαζύγιο.

Πώς τιμωρούνται οι συζυγικές άπιστίες

‘Η άπιστία μιās γυναίκας άποτελεί έγκλημα, ένθ ή άπιστία του άνδρος δέν λαμβάνεται υπ’ όψιν!

Μιά άπιστος σύζυγος αν δέν θανατωθή άμέσως από τόν άνδρα της, τότε υποβάλλεται σε χίλια δνδ μαρτύρια και δημόσιες διαπομπές που διαρκούν ολόκληρους μήνες! ‘Όταν π. χ. μιάν γυναίκα παντρεμένη συλληφθή ως άπιστος, ό σύζυγός της αν μπορεί και συλλάβη τόν δράστην, τότε μοιράζει την ποινή και στους δυο ένόχους και ή μὴν γυναίκα άλυσοδεύεται και ραπίζεται με πυρωμένα στη φωτιά σίδερα, ό δέ έραστής ένταφιάζεται ζωντανός ως τό λαϊμό σε μιάν έρημο, όπου σιγά—σιγά, τόν κατατρώγουν τά όρνεα, και τά σκουλήκια της γής.

‘Υπάρχουν όμως πολλοί τρόποι πληρωμής της συζυγικής άπιστίας, μεταξύ των οποίων είναι κι’ εκείνος, της διά χρηματικής άπόζημιώσεως εις είδος τοιαύτης.

‘Ο άπειρηθείς σύζυγος ζητεί από τόν έραστή της γυναίκας του ένα όρισμένον χρηματικόν ποσόν ή οράντα άγέλαδε, ή ακόμη εκατό πρόβατα. ‘Αν λοιπόν του δοθούν τά αιτούμενα, τότε δέν διστάζει να του παραδώση και την γυναίκα, άφού προηγουμένως την διαπομπεύση δημοσία αλείφοντάς τησ τό πρόσωπο με κόκκινο χρώμα και δένοντάς της στα πόδια βαρείες σιδερένιες μπάλες!

‘Η πυρά του θανάτου

Μιά όμως από τις πλέον πιο καταπληκτικές σ’ άγριότητα τιμωρίες της άπίστου συζύγου, είναι ή «πυρά του θανάτου». Σ’ αυτήν οδηγείται ό ταν βρεθή άτιμάζουσα τόν άνδρα της στον ίδιο κοιτώνα που κοιμήθη με αυτόν κατά την πρώτη νύχτα του γάμου.

‘Ο κοιτών αυτός θεωρείται ιερός και ή ατίμωσίς του τιμωρείται με την παραπάνω άνατριχιαστική θανατική εκτέλεση.

Κατ’ αυτήν ή γυναίκα δένεται επάνω σε μιάν ξύλινη σχάρα κι’ από κάτω άνάβουν φωτιά ως που καρβουνοποιείται ή δυστυχής, κατόπιν δέ

ό ίδιος ό σύζυγος κάνει σκόνη τό άπανθρακωμένο σώμα της και διασπείρει εκείνη τη σκόνη στους άνέμους!

Οί γυναίκες Γκάλλα

Μιά πρωτόγονος ακόμη φυλή της ‘Αφρικής είναι ή των Γκάλλα.

Οί γυναίκες Γκάλλα είναι διεσπαρμένες σε διάφορα караβάνια και ζουν ακόμη σ’ άγρια κυριολεκτικώς κατάστασι.

Οί σύζυγοι των άφρικανικών αυτών γυναικών έχουν τό δικαίωμα να τις προσφέρουν ως δώρον στους φιλοξενούμενους των, και επί πλέον να τις έκμεταλλεύονται μέχρι άφαντάστον σημείου.

‘Ενας Γκάλλα χαρίζει τη γυναίκα του για ένα μικρό γυαλιστερό αντικείμενο, για μιάν σφυρίχρα, για ένα τραπουλόχαρτο!

Οί γυναίκες Γκάλλα φημίζονται για την γενναιοτήτά τους. Καμιά άπ’ αυτές δέν μπορεί να παντρευτή αν προηγουμένως δέν έχει σκοτώσει τρεις τουλάχιστον έχθρους της, διαφορετικά ούδέποτε θά βρη γαμπρό. ‘Ως δέ κοσμήματα του γάμου θά φορέση τα πράγματα των έχθρών της. ‘Επίσης ό άνδρας Γκάλλα πρέπει να έχη σκοτώσει δέκα πέντε έχθρους για να μπορεί να παντρευτή και να φορέση μπρούντζινο βραχιόλι.

P. G. IAUSEN

ΠΑΝΘΕΟΝ

‘Ιστορικά διηγήματα

ΕΝΑ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Στά 1835 γινόνταν στο Παρίσι οι γάμοι του νεαρού δουκός Πρασλέν με την έξαιρετικά όμορφη κόμησσα Φάννου Σεμπανιάν, την κόρη του στρατόρχου. ‘Η νέα δέν είχε συμπληρώσει ακόμη τάδεκαοκτώτης Χρόνια, όταν έρωτεύθηκε τόν νεαρό δούκα που ήν άγάπησε με βλο τό σφρίγγος και την όρμη των είκοσι δύο χρόνων του.

Οί δυο νέοι ήσαν τόσο ευτυχισμένοι στα πρώτα χρόνια του γάμου των, ώστε κανείς δέν θά μπορούσε να φανταστή πως αυτό τό τρυφερό ειδύλλιο θά είχε ένα πολύ τραγικό τέλος.

Η ΩΡΑΙΑ ΓΚΟΥΒΕΡΝΑΝΤΑ

Πέρασαν έννέα χρόνια γεμάτα ευτυχία, όταν στα 1844 παίδων του, ή δεσποινίς Ντεζιλύ ένα χαριτωμένο κορίτσι, που μόλις είχε βγει από τη σχολή των καλογραιών τη Νάντης. ‘Από την ήμερα αυτή ή ευτυχία έσβυσε από τό μέγαρο του δουκός Πρασλέν.

‘Ο δούξ, πολύ γρήγορα συνεπάθησε την όραία Ντεζιλύ και την άγάπησε περισσότερο από την μητέρα των παιδιών του. Δέν είχαν περάσει ούι’ έξη μήνες από την πόσληψη της Ντεζιλύ στο μέγαρο Πρασλέν και ή ζωή της όραίας Φάννου είχε μεταβληθή σε πραγματική κόλαση.

‘Ο δούξ, όχι μόνον άπέφευγε κάθε έπαφή μαζί της, αλλά δέχόταν επί ώρες ολόκληρες την γκουβερνάντα στή κάμαρά του, γιατί την είχε κείνει φιλενάδα του.

‘Η Φάννου άγαπούσε ακόμη τόν Πρασλέν, παρά την άφόρητη διάγωγή του, αγωνιζόταν να τόν κρατήση κοντά της με την άπογοήτευση της γυναίκας εκείνης που βλέπει κάθε μέρα την αντίζηλό της να παίρνει θέση στην καρδιά του άγαπημένου της.

‘Ο καιρός περνούσε και ή οικογενειακή ζωή μέσα στο παλάτι του δουκός γινόνταν όλοένα πιο φριχτή.

‘Η δούκισσα τότε άναγκάσθη να γράψη στον άνδρα της τό ακόλουθο γράμμα:

«Παλι χθές τό βράδυ ή θελκτική Ντεζιλύ μπήκε στο δωμάτιό σου. ‘Αφού λοιπόν άδιαφορείς για μένα την όποια ή συμπεριφορά σου έξε τελίζει τόν ως σύζυγο όσο ως γυναίκα, σκέψου τουλάχιστον τά τρία κορίτσια μας, που έχουν ήδη άρχισει να νοιώθουν και να πονούν για την άναίσχυνη διαγωγή σου».

ΕΝΑ ΑΠΕΓΝΩΣΜΕΝΟ ΔΙΑΒΗΜΑ

Σε άλλο γράμμα πάλι, που ή δούκισσα Φάννου τόγραψε σε στιγμές άπογοητεύσεως και άποθαρύνσεως του λέει: «Αν θέλεις να ζήσης μόνος με την άγάπη μου, τότε πιά με μερικούς μήνες... ‘Ισως τότε θά με έπιθυμήσης, ίσως με φωνάξεις πάλι κοντά σου, ίσως άπομακρύνης από τό σπίτι μας την ατίλα της δυστυχίας μου».

‘Ο Πρασλέν όμως, ούτε την Ντεζιλύ έδιωξε, ούτε τη Φάννου άφησε να φύγη, γιατί φοβόταν μήπως ό χωρισμός αυτός θεωρηθή από τους αυλικούς ως έπιβεβαίωση της διαστάσεως μεταξύ των δυο συζύγων όποτε τό σκάνδαλο θά έξεσπούσε εις βάρος του. Τότε ή δούκισσα, τυφλή από τη ζήλε α της και την άπελπισία της, κατέφυγε στη βασίλισσα. Της διηγήθηκε τη δυστυχία της και την παρακάλεσε να καλέση τόν άνδρα της και να του συστήση να διώξη από τό σπίτι του τόν δαίμονα που έσπειρε μεταξύ των τώ μίσος και την διχόνοια.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Αίματοβαμμένη ‘Αγάπη

«ΜΕ ΣΠΡΩΧΝΕΙΣ ΣΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ!»

‘Η βασίλισσα πράγματι φώναξε τόν δούκα και προσεπάθησε να τόν συμφιλιώση με την γυναίκα του. Στις συστάσεις της βασιλίσσης ό Πρασλέν άπήντησε με αυλικήν ευγένεια ότι ή δούκισσα ύπέφερε από παθολογική υπερευαισθησία. Την έπεισε όμως πως στο μέλλον θά προσπαθούσε να μη της δώση πια άφορμή που θά μπορούσε να δημιουργήση πάλι τη διχόνοια μεταξύ των.

Μόλις έφυγε από τη βασιλίσσα και γύρισε στο μέγαρό του, ό δούξ έκανε στη Φάννου μιόν φοβερή σ’ ηνή. Την κατηγόρησε πως έτόλμησε να τόν συκοφαντήση στη βασίλισσα! Της είπε: «Θυ διώξω την Ντεζιλύ κι’ έτσι δέν θά έχης πια καμιά πρόφαση για να δηλητηριάσης τη ζωή μου. Μάθε όμως πως δέν θά μπορέσω να συγκρατηθώ για πολύ άκόμη. Με σπρώχνεις στο έγκλημα!» Πράγματι ό δούξ Πρασλέν λίγες μέρες όργότερα, έπεισε την έρωμένη του να φύγη από τό σπίτι. Πήγε και έγκατεστάθη σε μιάν βίλα έξω από τό Παρίσι, όπου ό δούξ την έβλεπε κάθε μέρα. Τις περισσότερες μάάλιστα νύχτες τις περνούσε μαζί της κι’ ή Ντεζιλύ, που άπαίτησε να γίνη, αυτή ή δούκισσα του Πρασλέν.

Για την πραγματοποίηση του σκοπού της αυτός δέν δίστασε ούτε μπροστά στο έγκλημα. Μέρα και νύχτα μιλούσε στον δούκα για φόνο και δέν άργησε να έπιτύχη έκείνο που ζητούσε. Τό βράδυ της 17 Αυγούστου ό δούξ πήγε στο σπίτι του και κλείστηκε στο δωμάτιό του. ‘Ο θαλαμηπόλος Σερπαντιέ τον συνώδευσε εις τα διαμερίσματά του και κατόπιν άπεσύρθη στη σοφίτα του μεγάρου όπου υπήρχε ή κάμαρή του.

Στόν προθάλαμο που συνέδεε τους χωριστούς κοιτώνες του δουκός και της δούκισσης, τά παράθυρα ήσαν κλειστά.

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΟΥΚΙΣΣΗΣ

‘Η καμαριέρα της δούκισσης έφερε στην κυρία της μιάν λεμονάδα, όπως κάθε βράδυ και της άναψε μιάν μικρή λάμπα κοντά στο κρεβάτι της. ‘Η δούκισσα όμως πέρασε πολλές ώρες της νύχτας στεναζόντας. ‘Από έδω και δυο—τρεις έβδομάδες δέν μπορούσε να κοιμηθή παρά μόνον κατά τις πρωινές ώρες. Περίεργα, άκαταλόγητα συναισθήματα της πείζαν τό στήθος σαν έφιάλης.

Τη βραδυά όμως εκείνη όταν να ήθελε ή μοίρα να την καταστήση άνικανη ν’ άμυνθή κατά τόν φοβερό κινδύνου που την άπειλούσε, της έδωσε πολύ σύντομα έναν βαθύν ύπνο. Στις πέντε τό πρσι άκούστηκαν σπαρακτικές κραυγές που ξύπνησαν τόν θαλαμηπόλο Σερπαντιέ.

‘Ετρεξε στο μέγαρο, άνοίξε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας της δούκισσης κι’ έμεινε άπολιθωμένος από τόν τρόμο για τό φρικτό θέαμα που αντίκρυσε τά μάτια του.

‘Επάνω στο κρεβάτι ήταν έσπλωμένο, μισόγυμνο τό κορμί της Φάννου, ένθ τό κεφάλι της, σχεδόν άποχωρισμένο από τόν κορμό και αίμόφυρτο κρεμόταν έξω από την κόχη τό κρεβατιού.

‘Η Φάννου είχε έσφυγήσει. Πλάι της, με όρθάνοιχτα τά μάτια βρισκόταν ό σύζυγός της, ό δράστης του φοβερού εγκλήματος. ‘Ο άτυχής μπροστά στη θέα του νεκρού σώματος που είχε κατασφάξει ό ίδιος, έχασε τό λογικό του.

‘Ετσι μιάνεμεγαλήγάπη είχερρητόπιο τραγικότόπιδάνατριχιαστικό τέλος.

E. SIRO.

2908

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΔΥΟ ΟΜΟΡΦΑ ΜΑΤΙΑ

ΤΟΥ ΕΝΤΓΑΡ ΟΥΑΛΑΣ

Συνταγματάρχα μου, παρακαλώ να μην επιμείνεις. Αυτή τη φορά δεν θα μπορέσω να εκτελέσω την αποστολή που μου αναθέτεις...

Τόσον έγω, όσο και ο συνταγματάρχης Άρθουρ Μάκ Μπέλγκου, κυτιάσαμε με άπορία τον ταγματάρχη Χάρρυ Λάμπορ, που για πρώτη φορά, στο διάστημα της στρατιωτικής του σταδιοδρομίας, έπρόταγε άρνηση στην εκτέλεση μιας διαταγής που του ανειδίθετο. "Ημασταν και οι τρεις ο' ένα έξοχικό μπάρ, με πολιτικά, κι' εκαθόμασταν μακριά από τους άλλους. Ο άνθρωπος αυτός, που τώρα καθόταν απέναντί μας χλωμός, σκυθρωπός, συνεσταλμένος, ήταν ένας απ' τους γενναιότερους αξιωματικούς που ο αγγλικός στρατός είχε να παρουσιάσει. Στο δυτικό μέτωπο, είχαν αναδειχθεί, αληθινός ήρωας, όπου δέ κι' αν, μετ' αυτόν, εκλήθη να υπηρέτησε την πατρίδα εφάνη πιστός εκτελεστής του καθήκοντος. Πώς λοιπόν τώρα, που δεν έπρόκειτο παρά για μια μικροαποστολή ανιχνεύσεως των κινήσεων μιας επαναστατημένης Ινδικής φυλής και της συλλήψεως δύο φυλάρχων της, που έπρόκειτο να περάσουν κάποια διάβαση, που οι κατάσκοποί μας είχαν πληροφορηθεί έπακριβώς, ήρνεϊτο να την αναλάβει; Το πράγμα μας φαινότανε περίεργο, καταπληκτικό. Κι' ο συνταγματάρχης ρώτησε:

— Άρνείσαι σύ Χάρρυ, να εκτελέσεις το καθήκον σου;

Με φωνή σβυσμένη ο ταγματάρχης Λάμπορ απάντησε:

— Δεν πρόκειται περί άρνησεως κ. συνταγματάρχα, αλλά περί αδυναμίας να δειχθώ άξιος της έμπιστοσύνης σας. Όσο κι' αν αυτό το πράγμα σας κάνει κατάπληξη είναι ωστόσο αληθινό. Έδω και δέκα πέντε μέρες, το χέρι μου τρέμει όταν κρατώ όπλο, ή θέλησή μου παρλύει όταν πρόκειται να σύρω τη σκανδάλη. Δεν θέλω να βλέπω ούτε τη στρατιωτική μου στολή. Και φοβομαι, μήπως τη στιγμή που θα χρειασθώ να εκτελέσω το καθήκον μου, το χέρι μου λυγίσει και γίνω αίτιος κακού...

Καθώς μιλούσε έτρεμε, ή όψις του είχε πάρει το ύφος φοβισμένου παιδιού. Ήταν φανερό, πώς είχε υποστή κάποιο νευρικό κλονισμό, που είχε άλλωστε τελείως τον δομητικό χαρακτήρα του. Ο συνταγματάρχης τον κύτταζε με οίκτο και βγήκε λέγοντας:

— Δεν επιμένω Χάρρυ, και δεν λαμβάνω ύπ' όψει την άρνηση. Άσφαλώς είσαι άρρωστος, ψυχικώς άρρωστος, και δεν μπορώ να σε παραστηρήσω.

Εγώ έμεινα και κάθισα πλάϊ στο Χάρρυ, που τὰ μάτια του είχαν βουρκώσει.

— Ελα, Λάμπορ, του είπα. Μια στιγμιαία άδιαθεσία που άσφαλώς θα σου περάσει, μην κάνεις έτσι...

Με κύτταξε με τὰ μεγάλα, γαλόζια μάτια του, τὰ θολωμένα απ' τὰ δάκρυα, για κάποια στιγμή. "Υστερα, πιάνοντας το χέρι μου και σφίγγοντάς το στα δικά του, ψέλλισε:

— Τζών, ή στρατιωτική μου σταδιοδρομία τελειώνει άδολώς... "Ισως κι' ή ζωή μου... Πιστέψέ με... Μ' όσο κι' αν προσπαθήσω, δεν θα μπορέσω να ξεναπιάρω όπλο στ' ό χέρι μου...

Τον κύτταξα παραξενεμένος. Στη σκιωμένη όψη του, μάντευα κανείς την απόγνωση του, στὰ μάτια του διάβαζε την έμμοινη ιδέα του θανάτου. Ήταν βέβαια πώς κάποιο φυσικό βαρύ, κάποια ψυχική τύψη τον β σπινίζινε.

— Χάρρυ, του είπα γυρεύοντας ν' αποσπάσω τὸ μυστικό που τον βασάνιζε και να μπορέσω έτσι να τον παρηγορήσω, όμολογώ πώς δεν ο' αναγνωρίζω πιά... Τί λόγια

είν' αυτά που μου λες τόσην ώρα, και γιατί δεν είσαι άπέναντί μου ειλικρινέστερος; Τι σου συμβαίνει;

— Έσκυψε τὸ κεφάλι διστακτικός, σαν να μη τολμούσε ή σὰ να τρεπότανε να έκμυστηρευθί την άφορμή της ψυχικής μεταβολής του.

— Έμπρός Χάρρυ, επανέλαβα. Έμπιστεύσου σέ μένα...

Σ' όρκίζομαι, κανείς να μη μάθι ότι θα μοι έμπιστευθής.

— Καλά, είπα, θα μιλήσω... Μα είναι τόσο τρομερό αυτό που θα σου πώ Τζών...

— Η περιέργειά μου είχε φθάσει στο άπροχώρητο.

— Έλα, λοιπόν, είπα. Στόν πόλεμο δεν υπάρχει τίποτε τρομερό... Σ' ά ούω.

— Θυμάσαι την τελευταία αποστολή που μουχε άναίε-θι άπ' τὸ συνταγματάρχη μας;

— Ναι, να σκοτώσης τὸν ά θυπολογαγὸ Ρόμπερ Πέρου, και τὸν έπιλο-ία Ρόνταρμ, αν πιθεσούνα, ότι μας προδίδουνε στους Ιθαγενείς. Μήπως νοιώθεις τύψεις γιατί άπάλλαξες την πατρίδα από δυο προδότες; Θάσουν γελοῖος...

Ο Χάρρυ Λάμπορ σκίρτησε σ' αυτή την ύπόληψη.

— Όχι, ψιθύρισε... Αυτό ήταν καθήκον, για τὸ όποῖον άλλοι είναι υπεύθυνοι, αν ίσως είναι κάπως έγκληματικό...

— Άλλά τότε; άπόρησα.

— Τὰ θυμάια της ένεργείας μου αυτής δεν ήταν δυό, Τζών. Ήσαν τρία...

— Τρία; ! Αυτό πρώτη φορά τὸ άκούω...

— Διότι φρόντισα να εξαφανίσω κάθε ίχνος τὸυ θυμάτος αυτού, τὸυ έντελὸς άδῶου, ή ανακάλυψις τὸυ όποῖου βά είχε τραγικές ίσως για μένα συνέπειες...

— Τότε δεν υπήρχε λόγος να μιλήσης γι' αυτό... Έτσι κανείς δεν θα μάθαινε τίποτα...

— Ναι, βέβαια, δεν μίλησα και δεν θα μιλούσα, άφού ήταν μια συνέπεια της διαταγής που μουχε δοθί... Η συνείδησις όμως; Ο άπόρροη-τος αυτός έπιτιμητής τὸν πράξεων και τὸν ένεργειῶν μας, Τζών; Ποῖος μπορεί να τὸν καθισχύαση και να τὸν έπιβάλι σωτή;

Σώπασε για λίγο, άναοτέναξε πικρά και επανέλαβε.

— Είναι τώρα δεκαπέντε μέρες Τζών, που δεν βρῶσκα στιγμή, ήσυχίας Στο ξύπνιο μου, ή σκέψη μου τριγυρίζει στο θυμά αυτό. Στόν ύπνο μου, έρχεται να ταραχί τὰ δ. νειρά μου... Στ' αντίκρυσμα δπλων, γίνομαι κάτωχρος, στο άγγιγμά των, νοιώθω την καρδιά μου να σταματάη τὸς παλμούς της... Μπορείς ν' άνθέξης έσύ σ' αυτό τὸ μαρτύριο;

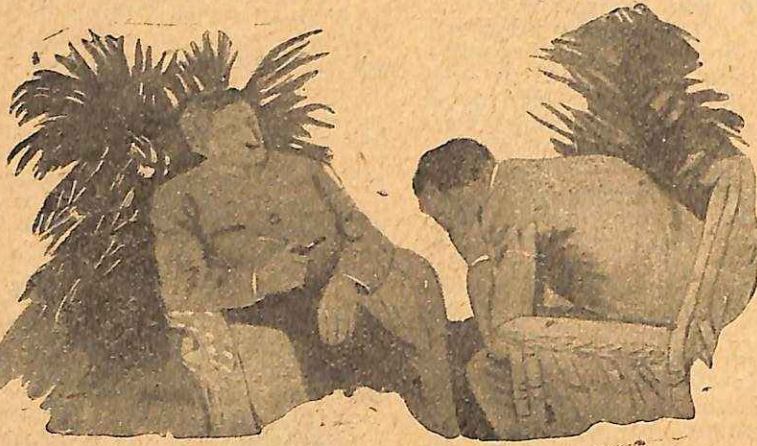
Εκύτταξα τὸ φίλο μου έπίμονα, με την άγωνία μήπως είχε τρελλαθί. Τέλος ρώτησα.

— Για ποῖο θυμά μου μιλάς λοιπόν; Έξήγησέ μου;

— Όπως ξέρεις καλά—άπάντησε ο Χάρρυ— ο συνταγματάρχης μουχε πεί: Πρέπει να σκοτώσης αυτούς τὸς δυο προδότες χωρίς κανείς να σε δῇ, χωρίς να σ' ύποπτευθί κανέναν... Δεν πρέπει να δημιουργηθί ζητήμα, κι' έγώ θα τὸς φέρω ως εξαφανισθέντας επάνω σε μια συμπλοκή.

— Ναι, τὸ ξέρω... Ήσαν παιδιά οικογενειῶν και δεν έπρεπε τὸ σφάλμα τους να βαρύνη και τὸς άλλους.

— Έλαβα όλα τὰ σχετικά μέτρα... τὸς σκότωσα, τὸς έρριξα σε μιὰ χαράδρα κι' έφυγα ήσυχος, όταν άντελή-φθηκα ότι κάτι μουχε πέσει στόν τόπο της εκτελέσεως, κάτι που μοι ήταν προσφιλές... Γύρισα να τὸ πάρω, όταν από μια μοναδική καλύβα, πούηταν λίγο πιο πέρα, και που τὴ νόμιζα έρημη, είδα να με κυττοῦν αἰνιγματικά δυο πε-λώρια, όμορφα μαύρα μάτια... Άνατρίχιασα. Θυμήθηκα τη διαταγή τὸυ συνταγματάρχου. Να μη σε δῇ κανείς... να μη

υπάρξη μάρτυρας... Πίλησα... Φοβήθηκα ότι ο κάτοχος τὸν δυὸ ώρων μαύρων ματιῶν μπορούσε να με προδώσει...

Έτσι ώρμησα πρὸς την καλύβα, πλησίασα και ταχύτατα άδειασα μιὰ σφαῖρα στο μέσον τὸν δυὸ μαύρων ματιῶν.

— Υποχρέωσίς σου! γι' αυτό έχεις τύψεις;

— Ναι, γιατί ή γυναίκα που σκότωσα, όπως έμοθα κα-τόπιν, δεν έπρόκειτο να μιλήσει ποτέ. Ήταν βουβή!...

— Χάρρυ, είπα, θα συστήσω στο συνταγματάρχη να σου

δώσει μιὰ εξαμηνι άδεια... Να πᾶς να αλλάξεις κλίμα και να λημονήσης... Δεν φταίς παιδί μου για δτι έγινε...

Και χαϊρετώντας έφυγα, βέβαιος πὸς τὰ λόγια μου τὸν είχαν παρηγορήσει... Μάταιη έλπιδα όμως... Τὸ άλλο πρωί, τὸν βρήκαμε νεκρό... Ο γενναῖος αυτός νέος, δεν έσυγχώρη-σε στὸν έαυτό του τὸ ακούσιο σφάλμα του και πέθαινε πίνοντας δηλητήριο... Ούτε για να τιμώρηση τὸν έαυτό του, δεν άγγιξε δπλο...

ΕΝΤΓΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Μερικὲς συμβουλὲς για ὅσους θέλουν νὰ παντρευτοῦν

Ο Άμερικανὸς δικαστὴς Τομὸς Γκράαμ, ὁ ὁποῖος ἔχει γίνεῖ περιφη-μος στὴ Καλιφορνια, για τὴ μέθοδο με-τὴν ὁποία κατάρθωνεῖ νὰ συμπιλιῶνῃ τὰ διάφορα άντρώπινα πού πρόκειται νὰ χωρίσουν, δημοσίευσε πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἓνα βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον πε-ριέχ-νται μετὰ τὸν ἄλλον καὶ πολ-λὲς συμβουλὲς για ὅσους μέλλουν νὰ παντρευθοῦν. Ἀπὸ τίς συμβουλὲς αὐτὲς τοῦ κ. Τομὸς παραλαμβάνουμε τίς πιο πολὺτιμες τίς ὁποῖες ἀσφαλὲς πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ κανεὶς ὅταν σκεφθῇ νὰ παντρευτῇ:

1) Μὴ παντρεύεσαι ποτὲ πολὺ μι-κρός. Φρόντισε πρῶτα νὰ γίνῃς ἱκα-νὸς νὰ τακτοποιήσῃς τίς δικὲς σου ὑ-ποθέσεις για νὰ μὴ ὑποθέσῃς νὰ τα-κτοποιήσῃς καὶ τίς ὑποθέσεις τῆς γυ-ναίκας σου.

2) Μὴ παντρεύεσαι ποτὲ γυναίκα μεγαλύτερή σου!

3) Μὴ παντρεύεσαι ποτὲ τὸν ἄνθρω-πὸν πὸν δὲν ἀγαπᾷς τὰ ζῶα. Θὰ ἴ-δῃς πολὺ γρήγορα, ὅτι ὅσοι δὲν ἀγα-ποῦν τὰ ζῶα, δὲν μποροῦν ν' ἀγαπή-σουν οὔτε τὸς ἄνθρώπους.

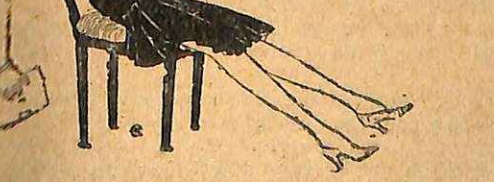
4) Ἄν εἶσαι δεσποινὴς μὴ παίρ-νῃς ποτὲ για ἄντρα τὸν νεὸ πὸν θὰ ἴδῃς ὅτι χορεύει κ. ἄλ. Ὅσοι ἔχουν μεγά-λη τέχνη στὰ πόδια, δὲν ἔχουν ποτὲ μυαλὸ στὸ κεφάλι!

5) Μὴ παντρεύεσθαι ποτὲ τὸν ἄνδρα πὸν δὲν παρακολουθεῖ τὴν ἀθλητικὴ κίνηση τὸν εφημερίδων. Οἱ νεοὶ πὸν δείχνουν κανένα ἑνδιαφέρον για σπορ, θὰ ἴδῃτε πολὺ γρήγορα ὅτι εἰ-νεπολὺ ἐγωῖσταίκαὶ δὲν ἑνδιαφέρονι-σαι μόνον για τὸν έαυτό τους.

Ἡλεκτρικὸς ἐγκέφαλος

Ἡ "Ιλγκα Φόρνερ, κόρη ἑνὸς φτω-χικοῦ γεωργοῦ παρὰ τὴν Ριγαν, ἡλικί-ας δέκα ὀκτὼ ἐτῶν, ἔχει ἐγκέφαλον "αὐτομάτου". Ὅταν ἀναγινώσκουν κεί-νην οἱ ἀδελφοὶ τῆς, ἡ "Ιλγκα τὸ ἐπαναλαμβάνει αὐτομάτως, καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἀναγινώ-σκων διαβάξῃ τὸσον χαμηλοφῶως, ὥστε δὲν ἀκούεται οὔτε ὑπο τῆς ἰδίας

Τὸ περιεργὸν εἶναι ὅτι ἡ "Ιλγκα εἶναι τελείως ἀγράμματος Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ ἐπανα-λαμβάνῃ κείμενα τῆς "Αγίας Γραφῆς ἢ καὶ

φιλοσοφικά. Ο καθηγητὴς Νερεῖστρ διευθυντὴς τοῦ ἱατρικοῦ ἰνστιτούτου τῆς Λεττονίας, μελετᾷ τὸ περιεργὸν αὐτὸ φαινόμενον εἰς τὸ ὁποῖον ἔχουν δώσει τὴν ὀνομασίαν «Ἀσύρματος Ἐγ-κέφαλος».

Ἀεροπορικὸν

Ο Ζηλανδὸς ἀεροπόρος Ὁ Χόαρ ἐσημείωσε τελευταίως ἓνα ρεκόρ τὸ ὁποῖον θὰ ἐφθόνηι ὁ καλύτερος Εὐρω-παῖος ἀεροπόρος. Ὁ Ὁ Χόαρ εἶχε μεταβῇ εἰς Σιδνεϋ διά νὰ καταςκευά-σῃ ἐκεῖ ἓνα ἀεροπλάνον, εἰς τὸ ὁποῖ-ον θὰ ἐφήρμοζε μερικὸς νεωτερι-σμοὺς ἐπινοηθέντας ὅπ' αὐτοῦ. Τὸ ἀε-ροπλάνον τοῦ παρεδόθη τὴν παρελ-θοῦσαν ἑβδομάδα καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέ-ρας μετέβη ἐκ Σιδνεϋ εἰς Νέαν Ζηλαν-διαν διά μιᾶς μόνον πτήσεως. Ἀναχω-ρήσας τὴν πρωίαν τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς ἐκ Σιδνεϋ ἐφθάσεν εἰς "Ὤκλαντ τῆς Νέας Ζηλανδίας μετὰ δέκα τρεῖς ὥ-ες. Ἡ ἀπόστασις Σιδνεϋ "Ὤκλαντ εἶνε 1400 μίλλια. Ἡ πτήσις ἐ-γινε ὑπὲρῶν τῆς θαλάσσης τῆς Τα-σμανίας καὶ κατὰ τὸ πλείστον εἰς ὕ-ψος 3500 μέτρων ὑπὲρᾶν πυκνῶν νεφῶν.

Τῆς τὰ ἔκοψαν κοντά

Μιά πολὺ περίεργη καὶ ἑνδιαφέρου-σα δίκη ἔγινε καὶ αὐτὰς στὸ Ντέβερ τῆς Ἀμερικῆς, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ κοψί-ματος τὸν γυναικίῳν μαλλιῶν.

Μιά πολὺ καθὼς πρέπει κυρία πὸν ἀποφάσισε καὶ αὐτὴ ν' ἀκολουθήσῃ τὴ μόδα καὶ νὰ θυσιάσῃ πρὸς χάριν τῆς τὰ ὠραία καὶ πλούσια μαλλιά, κι-τὴ γγελεῖ τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸν κου-ρέα τῆς, ὅτι παραδόξως καὶ χωρὶς τὴν ἐντολὴ τῆς, τῆς τὰ ἔκοψε, πολὺ κοντά.

Ἡ κυρία ἦταν ἐξω φρενῶν. Δὲν μπο-ροῦσε πιά νὰ βλέπῃ τὸν έαυτό της στὸν καθρέφτη.

— Εἶμαι πολὺ γελοία, ἔλεγε. Δὲν τοῦ είπα νὰ τὰ κόψῃ τόσο κοντά!..

Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν κρίσθη ἡ δι-κή καὶ ἡ ὠραία Ἀμερικανίδα επανέ-λαβε καὶ ἐνῶπιον τοῦ δικαστηρίου τὰ παράπονά της. Οἱ δικαιολογίες ὅμως τοῦ κουρέως φαίνεται ὅτι δὲν θὰ ἦσαν πολὺ σοβαρές, διότι τὸ δικαστήριον τὸν κα-έδικασε εἰς τὴν ποινὴν τοῦ προ-στίμου τὸν 6,000 δολλαρίων, τὰ ὁ-ποῖα καὶ ἐπληρώθησαν, ὡς ψυχι-κὴ ὀδύνη, εἰς τὴν.. ἄτυχη Ἀμερι-κανίδα...

Πὼς θερα-πεύεται τὸ ρο-χαλητὸ δι' ἡλεκτρισμοῦ

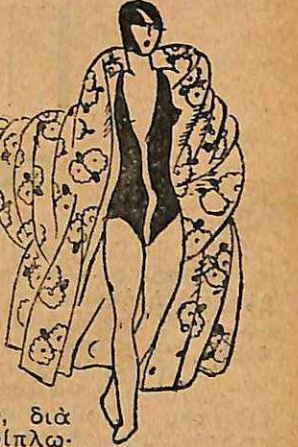
Ἐνας Ἀγγλὸς ἱατρὸς ἀγγέλ-λει ὅτι θερα-πεύει τὸ ροχα-λητὸ, καὶ τὸ τρομερώτερον ἀκόμη διά μι-ᾶς ἀσφαλεστά-της μεθόδου. Τὸ μηχανήμα του, διά τὸ ὁποῖον ἔλαβε δίπλω-

μα εὐρεσιτεχνίας, συνίσταται εἰς μίαν ἡλεκτρικὴν μηχανήν, ἡ ὁποία θέτει τέρ-μα εἰς τὸ ροχαλητὸ εὐθὺς ὡς ἀρχίσῃ. Ὁ ἱατρὸς βασίζει τὸ μηχανήμα τοῦ ἐ-πὶ τῆς ἀρχῆς ὅτι πᾶς ἦχος δυνάμενος νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ ἑνὸς μικροφώνου δύ-νεται νὰ μετατραπῇ εἰς δύναμιν. Ὁ ἦχος—δύναμις κινεῖ μίαν βελόνην τοῦ μηχανήματος τοῦ καὶ ἡ βελὸνὴ θέτει εἰς κίνησιν τὸ μηχανήμα τὸ ὁποῖον διά τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρεύματος θέτει τέρμα εἰς τὸ ροχαλητὸ. Τὴν ἀγγλίαν τοῦ ὁ ἱατρὸς συνοδεύει με τὸς ἐξῆ-στί-χους. «Γελάς καὶ ὁλος ὁ κόσμος γελά, μὰ ἱσοῦ ροχαλίζεις καὶ σὲ ἀποφεύ-γουν καὶ κοιμώμενον ἀκόμη!»

Ὅπως λέγεται οἱ στίχοι αὐτοὶ πε-ριλαμβάνονται σὲ κάποιο ποίημα τοῦ Μίλτωνος!

Ἡ μόδα τὸν μαύρων στὸ Παρίσι

Ἡ τελευταία μανία τὸν παριζιάνων με τὸς μαύρους δὲν φαίνεται τόσο νέα ὅσο νομίζεται. Ἀνεκσθεν οἱ μαῦροι ἦσαν πολὺ συμπαθητικοὶ στοὺς Γάλ-λους. Καὶ στὸν 18ον αἰῶνα ἀκόμα βρί-σκουμε σὲ πολλὰς κυρίες τῆς ἀριστο-κρατικῆς τάξεως τὴν μανία νὰ διατη-ροῦν στὰ σπῖτια των καὶ ἓνα μικρὸ νεῖρο, ὅπως π. χ. θὰ διατηροῦσαν καὶ ἓνα πιθηκὸ ἢ ἓνα γατάκι πολυτε-λείας. Ὁ μικρὸς ὅμως αὐτὸς νέγρος σιγὰ-σιγὰ μεγάλωνε καὶ γινότανε κι' αὐτὸς ἄντρας χωρὶς ἑννοεῖσθαι μ' αὐτὸ νὰ χάσῃ τὴν ἀγάπην τῆς κυρίας του. Ἐνα τέτοιον νεῖρο εἶχε σὶδ σπῖτι τῆς καὶ ἡ περίφημη Κ. Πομπαδούρ. Τὸν εἶχε πάρει ἀπὸ μικρὸν, τὸν ἐμεγάλωσε με ἀληθινήν.. στεργὴ καὶ τὸν ἀγαποῦ-σε σὺν παιδί τῆς. Τὴν ἐποχὴ μάλιστα τῆς ἐπαναστάσεως, ὁ νέγρος αὐτὸς ἦταν 21 ἔτους καὶ ἐτέθη ἀπὸ τὸς πρώτους ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἱακωβίνων σύμφωνον δὲ με ἓνα ἄρθρο πὸν ἔγρα-ψε ὁ Ἰούλιος Κλαρεττί στὴν ἱλλου-στράσιον τοῦ 1865 ὁ Ζαμόρ—ἔστι ὁνω-μάζετο ὁ περίφημος αὐτὸς νέγρος τῆς Πομπὰς—ὑπ—ἔποιε σπουδαῖο ρόλο στὴν Γαλλικὴ ἐπανάσταση.

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΠΡΑΣΙΝΗΣ ΒΙΑΣ

ΤΟΥ ΣΤΑΝΙΣΛΑΣ ΣΤΗΜΑΝ

(Συνέχεια)
"Όσον αφορά την κ. Ρουβέτ αυτή επέθανε μεταξύ ξέ και μισή έως 7, από ένα κτύπημα στο κρανίο.
"Επηκολούθησε σιγή.
—Αυτό το κτύπημα προέρχεται, πρόσθεσε ο ιατροδικαστής, από την πτώση της γυναίκας. Το κεφάλι της εκτύπησε στη γωνία του μαρμαριού του μικρού τραπέζιου που βρήκαμε αναποδογυρισμένο παραπλεύρως το πάτωμα. Φυσικά είδα σύμφωνος με τα συμπεράσματα αυτά;..
—"Όχι, απήντησε ο Βένς, ή μάλλον όχι έντελως. 'Ο ιατροδικαστής δεν ξέρει ίσως ότι η κ. Ρουβέτ υπέφερε από πολλών έτων από μια αρρώστια της καρδιάς. Οι θεράποντες ιατροί με έβεβαίωσαν ότι η υγεία της μακαρίτιδος την είχαν ανυψώσει κατ' επανάληψιν. Δυο φορές μάλιστα, έφοβήθη μήπως πεθάνη.

Χ
ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΜΕ
ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

—Σείς, ξεφώνησεν ή Κλεμάνς Μπίλ κλείνοντας το βιβλίο της και αφήνοντάς το στην πολυθρόνα όπου εκάθητο.
"Ο Κάρολος Φέλντουμ έμπαινε στο χόλλ! Έπροχώρησε με μικρά βήματα κρατώντας το καπέλλο του στο χέρι. Ήταν φανερό πως πέρασε από τον κουρέα πριν κτυπήσει το κουδοῦν της βίλλας! Φρεσκοξυρισμένος φαινόταν ωχρότερος του συνήθους, έξαιτίας της πύδρας με την οποία ήταν γεμάτα τα μάγουλά του.
"Ο Κάρολος Φέλντουμ έσήκωσε προς την ακόλουθον τα άποχαυνωμένα του μάτια, τα μουσκεμένα με δάκρυα.
—Σείς.. Δεν περιμένατε να με ιδήτε;
—"Ομολογώ, απήντησε ταραγμένη, δεν σας περίμενα, έπειτα από την βιαστική προχθεσινή αναχώρησή σας.
—Μπορώ να καθήσω;
—Σας παρακαλώ.
"Η Κλεμάνς Μπίλ τον κυτούσε με κατάπληξη! Πόσον είχαν αλλάξει! Δεν ήταν ο ίδιος άνθρωπος! "Εκαμε μια πραγματική προσπάθεια για να τον θυμηθεί όπως ήταν άλλοτε! Φερόταν τότε ωραία, έξεφράζετο με ευκολία και με φωνή σοβερή και θερμή, ήταν ντυμένος με χάρη, λίγο απηρχαιωμένα βέβαια, αλλά άπείριτα.
Σήμερα αυτά τα ίδια ρούχα, με τα ίδια τον έβλεπε πάντοτε δεν φαινόταν να είχαν γίνει γι' αυτόν! Τοῦ ήρχοντο πολύ πλατειά.
—Διερωτάσθε ίσως ποιος είναι ο σκοπός της επισκέ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Τα δυο αδέρφια, ο Ουμβέρτος και ο Έρρικος Λεπάρι, άγρυπνούσαν έναλλάξ δίπλα στο κρεβάτι του πατέρα τους, που ο γιανός φοβόταν ότι θα πέθαινε την αύγή. "Οέτοιμοθάνατος άνοιξε τα μάτια του κι έβλεπε τον Έρρικο. Τα δυο αδέρφια δανάτηντησαν τίποτα. "Η αύγή εκείνη τη στιγμή έρρόδιζε. Από την βίλλα της κ. Ρουβέτ ή συνοδός κυρία Κλεμάνς Μπίλ έτηλεφώνησε στην αστυνομία, ότι βρήκε σκοτωμένη την κυρία της και ένας έπιθεωρητής και διάφοροι ειδικοί, έτρεξαν στη βίλλα, κι άρχισαν τις έρευνές των. "Η πεθαιμένη ήταν πεσμένη δίπλα στο τραπέζι, κοντά στο παράθυρο κι είχε ένα μαύρο σημάδι στο κρανίο. Ξαφνικά ή μαγείρισσα Μαρία μπήκε κι άνεκοίνωσε ότι είχε βρή κρεμασμένο στον κήπο τον μικρόν Έλκωρον, ο οποίος άπεδείχθη ότι έδηλητηριάσθη πρώτα κι έπειτα έκρεμάσθη. "Ο άνακριτής έζήτησε από την Κλεμάνς να μείνη τους έχθρους της οικογενείας κι εκείνη άνέφερε την οικογένεια του άνδρός της Λεπάρι κι άλλους. Την άλλη μέρα άνοιξαν τη διαθήκη της κ. Ρουβέτ που έκανε κληρονομο, έν περιπτώσει θανάτου του γιου της, τον άνεψιό της Μάξ την Κλεμάνς έναν ύπηρέτην και κάποιον Λουαζί. Το ίδιο βράδυ ο Μάξ έμέθυσε στο μπάρ και τον πήγε σπίτι του ο αστυνομικός Βένς ο οποίος συνήντησε στη βίλλα την φίλη της Ρουβέτ κυρία Νεζτιν που προσεφέρθη να τον έξυπηρετήσει. Την ίδια νύκτα ένας διαρρήκτης μπήκε στο σπίτι και ή Κλεμάνς τον κατεδίωξε. "Ο ντετέκτιβ άνέκρινε τον Φέλντουμ που άγαπούσε ή Ρουβέτ κι ό οποίος ήταν συντετριμμένος, τους Λεπάρι και τον Λουαζί, κι έπειτα συνέλαβε τον «διαρρήκτη» της νύκτας που έξεβίαζε διαρκώς την Ρουβέτ με κάτι έπιστολές του άνδρός της. Στον άνακριτή δέ άνέφερε τα όνόματα 9 ατόμων που μπορούσαν να είναι οι δολοφόνοι και του έξιγούσε γιατί

ψεώς μου;
"Η νεαρή γυναίκα κούνησε άρνητικά το κεφάλι.
—"Όχι! Τόν ξέρω. Θέλετε να μου μιλήσετε γι' αυτήν, δεν είν; έτσι;
"Έγυρε το κεφάλι του και δεν τό έσήκωσε, άλλ' έκτύταζε διαρκώς κάτω. Και την παρκάλεσε να του μιλήσει γι' αυτήν, να του διηγηθεί λεπτομέρειες της ζωής της, ότι μπορούσε για να τον κάνει να την βλέπει μπροστά του και να πιστεύη πως δεν την έχασε οριστικά.
Στηριγμένη στην καρέκλα της ή νεαρή γυναίκα είχε κλείσει τα μάτια της! "Η καρδιά της κτυπούσε, βασανιζόταν από μια παράξενη ταραχή! Αυτή ή παθητική παρακλήση που της γινόταν έξαιτίας από ένα έρωτα άφοσιωμένο σε μ'ά άλλη, άνέβαινε σ' αυτήν σαν ένα θυμάμα!
—"Εχω ένα μαντήλι αλλά ή μυρωδιά του έφυγε! Ένα άθος, τα πέταλά του όμως είναι κομμένα. Έπιστολές που τό χαρτί τους έκτριβισε! Είναι τόσο παλιές!.. Δεν

έχω πιά τίποτε.
"Ο Κάρολος Φέλντουμ έσηκώθη! Πηγαινοερχότανε στο δωμάτιο χωρίς να μιλή, ενώ ή νεαρή γυναίκα, με τα μάτια πάντοτε κλειστά προσπαθούσε να παρατείνη μια θλιβερή ψευδαίσθηση!
—"Αν ήμουν πλούσιος! Θα άγόραζα τη βίλλα αυτή, όλα θάμεναν όπως τά ήξερα! Είπε ο Φέλντουμ. Θα έπαιζα στο πιάνο τους ήχους που εκείνη έπαιζε! Το δωμάτιό της... Θα πάω εκεί να όνειρευτώ, να παρακαλέσω... και ίσως κάποτε να ξαναέλθω εκεί!.. "Αν τό ήθελα με όλας μου τας δυνάμεις πιστεύετε ότι δεν θα έρχόταν εκεί; Θα σήκωνα τό κεφάλι μόλις άκουγα τό φροῦ—φροῦ της ρόμπας της και θα την έβλεπα κοντά μου ωχή, ήρεμη!
—"Όχι!
"Ο Φέλντουμ άνεπήδησε άπότομα, σαν ή φωνή αυτή να τον έβγαλε από τό τρελλό όνειρό του! "Η ακόλουθος έσηκώθη πελιδνή με τα χέρια στους κροτάφους.
—"Όχι! όχι!.. έπανάλαβε! είναι αδύνατον!
"Ο Φέλντουμ έσήκωσε τό κεφάλι λυπημένα.
—"Αλλοίμονο! τό ξεύρω! "Αλλά θα ήθελα να ξαναδώ τό δωμάτιό της! Θέλετε να με συνοδεύσετε ή προτιμάτε να πάω μόνος;
—"Αλλά σείς ο ίδιος, έπανάλαβε εκείνη, δεν προτιμάτε να ξαναδείτε τά μέρη εκείνα χωρίς μάρτυρα;
Δέν απήντησε—"Εκείνη έπανάλαβε.
—Γευθήτε πρώτα αυτή την πικρή ευχαρίστηση μόνος!

Θα σας συναντήσω σε μερικές στιγμές.
Δέν πρόφτασε να τελειώσει την φράση της, κι' εκείνος άρχισε να άνεβαίνει τις σκάλες. Δυο ή τρία δευτερόλεπτα ζρόγότερα ή κρεβατοκάμαρα της κ. Ρουβέτ άνοιξε άβόρυβα.
"Ακίνητος στο κατώφλι ο Φέλντουμ έξέτασε με μια ματιά τό δωμάτιο όπου ή πολυαγοπημένη του έμελλε να παρυσιασθή σε κάθε στιγμή. "Επλησίασε. "Ήταν μέσα στα άντικείμενα που άγαπούσε εκείνη. Πήρε μια από τις ρόμπες που προτιμούσε και την έφερε στα χείλη του! Λίγο άρωμα βρισκόταν ακόμα σ' αυτήν! Διευθύνη προς τό παράθυρο! Στο μέσον του δωματίου έσταμάτησε και έκτύταξε τό τηλέφωνο! Τό είχε τοποθετήσει έπίτηδες γι' αυτόν, ήταν ο μόνος που ήξερε τό νούμερό του!
"Αυτό—του είπε—τό έτοποθέτησα με τον σκοπόν να άκούω την φωνή σας όταν θα μου έρθε και να σας πω τίς μάλλον άπρόβλεπτες στιγμές άν με σκέπτεσθε!..
"Εκάθησε βαρειά σε μια πολυθρόνα. "Ήταν νεκρή από άθος του! Γιατί την άφησε, την στιγμή που και μόνη ή παρουσία του θα έπετύγχανε χωρίς καμιά άμφιβολία να τον σώσει;
Την έβλεπε να γευματίζει αυτή την ίδια ήμέρα! Την κοίτησε να βάλη τό μαντώ της την στιγμήν που θα έβγαιε έξω, την συνώδευσε έως την όρτα, την έκτύταζε πούφευγε! Στο γύρισμα της Λεωφόρου έείνη έστράφη!.. Δεν είδε τό μείζον της! Τό έμάντευσε μόνον! Τό είπεν άντίο με τό χέρι! Και όμως γιατί να μη τον άγαπήσει στο πολύ ώστε ν' άποφασίσει α γίνη γυναίκα του; Τίποτε από αυτά δεν θα συνέβαινε!
"Έμενε σκεπτόμενος άρκεές στιγμές!.. Και μόνον όταν Κλεμάνς Μπίλ τον έσκούντησε πό τον ώμον συνήλθε.
—Την είδατε; ρώτησε εκεί με μια άργη φωνή!
—Μάλιστα, απήντησε αυτός! Καί μου έμίλησε! και μου έπεν!..
—Τί... τί σας είπε;
—Μου είπεν... ότι είμαι ένας κληματίας και ένας ήλίθιος! Λάτε!.. "Ας φύγωμεν άπ' έδω! Τόν ακολουθήσε καταπτομένη! Δεν τολμούσε να τον κυτήσει, τά άπλανή μάτια του την άγγωναν από φόβη! Φοβώταν να τον άτεινση. Στις σκάλες αισθάνθη να λυγίζουν τά γόνατά της! "Εστηρίχθη και σομοκρατημένη έρώτησε.
—...Γιατί... γιατί είσατε ένας έγκληματίας;
"Εκείνος έγύρισε.
—Την έπροστάτευσα; την υπερασπίσθηκα; όχι! την άποδσα και όμως τίποτα δεν έμάντευσα, τίποτα δεν αισθανθήκα, τίποτα δεν έκατάλαβα... "Εφυγα αφήνοντάς την πόρτα άνοιχτή πίσω μου... Αυτό είναι ένα έγκλημα.
—"Αλλά... έψιθύρισε, στην περίπτωση αυτή είμεθα και έγκληματίαι.
"Εσφιγγε εκείνη τά χέρια της και τά νύχια της μπήκαν στη σάρκα της.
—Καί γώ... εγώ περισσότερο από σας.
"Ενας θόρυβος βημάτων άκούσθη στο χόλλ, μια φωνή κτήχησε.
—"Αλλά Κλεμάνς!
Και οι δυο τους άντήλλαξαν ένα βλέμμα πριν γυρίσουν τό κεφάλι τους! Είδαν τον Μάξ Χαρτόγκ που προχώρσε προς αυτούς μ' ένα άβέβαιο βήμα.
—Κλεμάνς!.. άγαπημένη μου Κλεμάνς! Ποιος είναι αυτός; "Ο Φέλντουμ; "Αλλά Φέλντουμ! πώς είσατε; κατεβήτε και οι δύο—Τί κάνετε εκεί πάνω; Κατέβητε!
Τό χέρι της νεαρής γυναίκας πούτρεμε έστηρίχθη στο πλάτος του Φέλντουμ.
—Φύγετε... σας ίκετεύω... είναι...
"Η φωνή της έσταμάτησε και έτελείωσε με τά χείλη.

—...Μεθυσμένος!..
"Ο Φέλντουμ δέν απήντησε! με τά μάτια άπλανή κατέβη τις τελευταίες σκάλες, έσπρωξε τον Μάξ Χαρτόγκ! και διευθύνη προς την πόρτα.
—Φέλντουμ... Φέλντουμ... δεν θα μάς φύγετε;
—Μάξ! έστέναξε ή Κλεμάνς.
—Μείνατε Φέλντουμ! Θα πάρωμε ένα κονιάκ...
"Η πόρτα έκλεισε από τον Φέλντουμ. "Η Κλεμάνς έτρεξε στον άρραβωνιαστικό της—Τόν άρπασε από τους ώμους
—Είσατε τρελλός; έφώναξε εκείνη βίαια—είσατε...
—Τρελλός;
—Άρχισε να γελάει.
—Γιατί νομίζετε ότι είμαι τρελλός;
—"Ήπιατε;
"Ανοιξε τό στόμα να της άπαντήσει, αλλά εκείνη χωρίς να του δώσει τον καιρό να τό κάνει τον έπιασε από τό χέρι και τον παρέσυρε! Πέρασαν τό σιλόνι! έφθασαν στη βεράντα, τον βοήθησε να καθήση σή μια πολυθρόνα, έτοποθέτησε ένα προσκέφαλο πίσω από τις πλάτες του.
—Μην κινηθήτε—ό άέρας θα σας κάμη καλό.
—Άρχισε να γελάει Πήρε από τό ποτό που ο ίδιος είχε βάλει εκεί και ήπια.
—Τό πιστεύετε; ρώτησε.
—Είμαι βεβαία γι' αυτό.
Και καθώς προσπαθούσε αυτός να σηκωθή.
—Μείνατε εκεί! Θα σας φτιάξω καφέ.
—Δέν θέλω καφέ. Προτιμώ λικέρ. Καί ξανάπια.
"Εκείνη τον έκτύταξε μια στιγμή χωρίς να πη λέξι, με μια ματιά γεμάτη περιφρόνηση! "Επειτα έσκυψε σ' αυτόν.
—Τί άνθρωπος είσατε λοιπόν;
"Υπάρχουν στιγμές που θα ήθελα... που θα ήθελα να σας μισησω!.. "Αφ' ότου, άφ' ότου εκείνη είναι νεκρή δεν κάνετε τίποτε άλλο από τοῦ να πίνετε. "Επειτα από κάθε περίπατόν σας γυρίζετε μεθυσμένος.
Δέν την άκούσε,δέν την έπρόσεχε. Σηκώθη και τον έπιασε πάλι από τους ώμους.
—"Ενοείτε με λοιπόν. Θα μπορούσε να σας σκοτώσει... θα είχε δικαίον να σας σκοτώσει...
—Ποιος; Ποιος; αυτός; ο Φέλντουμ;
—"Ο Φέλντουμ! μάλιστα ήλθεν έδω με την καρδιά γεμάτη από την έλίνη. Θα έλεγε κανείς ότι έπρόκειτο περί προσκυνήματος. Μου έμίλησε για τό παρελθόν ώρα πολλή. "Ανέβη στην κρεβατοκάμαρά της. Πιστεύω, πιστεύω. —"Ενοείτε με—ότι κάποιον όποπτεύεται.
Και τότε... τότε ήλθατε εσείς. "Ηλθατε γελαστός, κυνικός όπως πάντοτε και είγατε... έτολμήσατε να προτείnete στο ζωντανό αυτό πτώμα να πάρη ένα κονιάκ. Σας σιχαίνομαι—Σας σιχαίνομαι.
"Επεσε στη θέση της κι έκλεισε τά μάτια! "Ετρεμε σαν φύλλο! "Εκείνος κατέβασε τό κεφάλι. Με ένα κτύπημα τοῦ ποδιού του έσπρωξε βίαια τό τραπέζακι που ήταν έμπρός του!
Σηκώθηκε τρέμοντας και καθώς μηχανικά ή νεαρή γυναίκα τον έπλησίασε για να τον ύποστηρίξει, της πήρε τά χέρια.
—Κλεμάνς φοβάμαι.
—Σείς; σείς φοβείσθε; τί φοβείσθε;
—Κάποιον άνθρωπο! άν πίνω αυτό σημαίνει ότι από κάποιον φοβάμαι!
Τό έρριξε μια ματιά γεμάτη έκπληξη.
—Τί ζητείτε να πτήε μ' όλα αυτά;
—Φοβάμαι! έπανάλαβε εκείνος φρικτών! Είμαι πέντε ήμέρες που τρέμω από τον φόβο... Τότε πίνω.
—Αλλά... είναι άκατανόητο!.. Δεν τοῦ είπατε τίποτε. Τί φοβάσθε;
Την έπόνεσε. Τόσον πολύ της έσφιγγε τά χέρια.
—Φοβάμαι ότι θα με σκοτώσει.
—"Ότι θα σέ... Γιατί;

Τὴν ἄφησε ! ἐκτύπησε τὴν γροθιά του στὸ τσάπξι.
—Μὰ λοιπὸν δὲν καταλαβαίνετε τίποτε; Τὸν φοβοῦ-
μαι γιατί εἶναι ἕνας φονῆς, τὸν ὁποῖον εἶδα ἐκεῖ στὸν
κῆπο, τὴν ἡμέρα τοῦ ἐγκλήματος καὶ με εἶδε κι' αὐτός.
Ἐκείνη ἔνωσε τὰ χεῖριά της, τὰ χεῖλη της τρεμούλια-
σαν ἀλλὰ κανεὶς ἤχος δὲν βγήκε. Ὁ Χαρτόγκ ἐπανάλαβε
λαχανιάζοντας.

—Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη δὲν σκέπτομαι παρὰ αὐτόν !
Τὴν νύκτι δὲν κοιμοῦμαι ! Ὡρες ὀλόκληρες κυττάζω τὴν
πόρτα τοῦ δωματίου μου σὰν νὰ ἐπρόκειτο ν' ἀνοίξη, σὰν
νὰ ἐπρόκειτο νὰ μῆ μῆσα. Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴ
λάμψη τῆς ματιᾶς του ὅταν γύρισε τὸ κεφάλι καὶ με ἀν' ἐ-
λῆφθῃ! Διάβασα ἐκεῖ τὴν κατ'οὐκὴ μου σὲ θάνατο ! Φαινό-
ταν σὰ νὰ μοῦλεγε: "Ἀν μιλήσης θὰ παῖθες τὸ ἴδιο καὶ
σύ". Δὲν ἐμίλησα. Ἐδῶ καὶ πέντε ἡμέρες, ἐδῶ καὶ πέντε
νύκτες ἔχω σφαιλισμένο τὸ στόμα μου. Καὶ σήμερα μοῦ
ῆλθε ἡ ἐπιθυμία νὰ μ' ἀφήσει. Σήμερα, σήμερα μοῦ ῆλθε ἡ ἐ-
πιθυμία νὰ πῶ, νὰ φωνάξω διὲς εἶναι αὐτός, αὐτός ὁ Οὐμ..
Δὲν ἐτελείωσε, ἡ Κλεμάνς Μπίλ ρίχτηκε ἐπάνω του
καὶ τοῦκλεισε τὸ στόμα.

—Εἶναι μιά αὐτοκτονία ! εἶπε —Σώπα—Σώπα.
Ξανάπεσε στὴν πολυθρόνα του. Κοί ἡ νεαρή γυναῖκα
σκύβοντας σ' αὐτόν.
—Σώπα—Ξανάειπε με μιά ὑπόκωφη φωνή, ἐνῶ καθό-
ταν δίπλα του.
Τοῦ ῆρε τὸ χέρι. Τὸν ἐκύτταξε ἀρκετὰ καὶ τοῦεῖπε.
—Τρελλέ ! Κακόμοιρε, ἀγαπητέ τρελλέ !
Σιώπησαν καὶ οἱ δύο. Μερικὲς στιγμὲς δὲν ἔλεγαν τί-
ποτε. Μὲ μιά πῆση τοῦ χεριοῦ του ἡ Κλεμάνς τὸν ἔκανε
νὰ τὴν προσέξῃ.

—Ἄς μιλήσουμε σοβαρά, εἶπε. Ποιά στιγμή ἀκριβῶς
τὸν εἶδατε ;
Ἐσήκωσε τοὺς ὤμους.
—Τὸ ξεύρετε καλά.
—Πῶς τότε δταν..
—Μάλιστα! ἀπῆντησε με μιά φωνή ὑπόκωφη—Μόλις ἔ-
φευγα ἀπὸ σὰς περνοῦσα τὸν κῆπο γιὰ νὰ πάρω τὴν
λεωφόρο.

—Ἐφυγε μόλις σὰς εἶδε ;
—Ὁχι ! ἀπομακρύνθηκε
με ἀργὰ βήματα. Θέλησε νὰ
μοῦ δείξῃ διὲς δὲν με φοβώ-
ταν. Καὶ γύρισε μιά ἡ δυὸ
φορές.

—Παράξενο, ἔκαμε ἐκεῖ-
νη σκεπτική. Διέτρεχε τὸν
κίνδυνο νὰ σὰς δῇ νὰ σκου-
τάψετε στὸ πτώμα σὲ κάθε
στιγμὴ. Μποροῦσατε στὴν πε-
ρίπτωση αὐτὴν νὰ φωνάξετε γιὰ
τὸν κίνδυνο ἀμέσως. Δὲν θὰ
ὑποπτεύοντο κανένα. Θὰ ἔ-
πιαναν αὐτόν.

Ἐκείνος ἐγέλασε ἕνα πι-
κρὸ γέλιο.

—Μάλιστα. Καὶ τώρα εἶ-
ναι πολὺ ἀργά ! Δὲν μπορῶ
πιά νὰ μιλήσω.

—Ἄν μπορεῖτε, εἴσαστε
ὁπορευόμενος.

—Δὲν τὸ μπορῶ, οὔτε τὸ
θέλω.

Καὶ καθὼς ἡ νεαρή γυναῖ
κα δὲν κατάρθωσε νὰ συγ-
κρατήσῃ ἕνα σκίρισμα, ἐπρό-
σθεσε.

—Ἐνοήσατέ με, Κλεμάνς!
Ἐάν μπορῶ νὰ τὸν κατηγο-
ρήσω! μπορεῖ νὰ κάνῃ κι' αὐ-
τός τὸ ἴδιο. Ἄν ἰσχυρίζομαι
ὅτι εἶδα τὸν φονῆ, τίποτα
δὲν θὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ ἰσχυ-
ρισθῇ κι' ἐκεῖνος τὸ ἴδιο. Θὰ
τὸν ρωτήσουν τί ἔκανε τέτοια
ῶρα στὸν κῆπο, ἀλλὰ τὸ ἴ-
διο θὰ ρωτήσουν καὶ μένα,
καὶ ξέρετε ὅτι ἀρνήθηκα τὸ
γεγονός διὲς βγήκα ἀπὸ τὸν
κῆπο. Ἄν τὸ ὁμολογοῦσα ἡ-

μου καμμένος ! Τὸ παιδί πέθανε κατὰ τίς πέντε καὶ στίς
παντέμισυ ἔγινε ἡμουν μερικὰ βήματα ἀπὸ τὸ πτώμα του !
Κανένα δὲν θὰ πείσω ! Θὰ πουν ὅτι κυττάζω νὰ ἐνοχοποιή-
σω κάποιον ἄλλον, γιὰ νὰ σωθῶ ἐγώ.

—Εἶναι ἐκτός ἀμφιβολίας, ἀπῆντησε ἐκείνη διὲς ὑπολο-
γίζει δλα αὐτὰ. Λέγει μέσα του διὲς δὲν θὰ μιλήσετε, γιατί
ἡ κατηγορία θὰ μποροῦσε νὰ στρίψῃ ἐναντίον σας ! Καὶ
ὁμως ἂν μιλοῦσατε Μάξ ;

Μὲ μιά βίαιη κίνηση ἐλευθέρωσε τὰ χεῖριά του.
—Ὁχι ! Ὁχι ! εἶπε ἐκεῖνος. Ὁχι αὐτό. Ἦμουν μεθυ-
σμένος, τώρα πρὸ ὀλίγου τὸ εἶπατε.

Ἐσηκώθη, πελινός !
—Νὰ μιλήσω ; Κινδυνεύω ν' ἀρπάξω μιά σφαῖρα στὸ
κεφάλι.

—Ναί, ἀλλ' ἂν σιωπήσετε, ἀπῆντησε ἐκείνη, ὁ κίνδυνος εἶ-
ναι ὁ ἴδιος. Ὁχι εἶναι μεγαλειότερος ! Ὑπερασπισθῆτε
Μάξ. Ἀμὰ τὸν καταγγέλλετε θὰ τὸν κάνετε τελειωτικὰ
ἀνίκανο νὰ σὰς βλάψῃ ! Σεῖς.. Διεκόπη καὶ γύρισε τὸ
κεφάλι.

Ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ ἀνοίξε κι' ἐφάνη ὁ Βένς.
Ὁ ντετέκτιβ διέσχισε ἀργὰ τὸ ὠμάτιο κι' ἐσταμάτησε
στὸ παράθυρο.

Ἡ ματιά του περιεφέρθη ἀπὸ τὴν ἀκόλουθον στὸν ἀνε-
ψιὸν τῆς κ. Ρουβέτ καὶ ἐσταμάτησε λίγους ἀπὸ τὸν :

Τὰ φρούδια του συνευπασθῆκαν. Εἶπε.
—Στὰ κρασιά μας Χαρτόγκ ;

XI

ΕΝΑ ΟΥΓΙΣΚΥ

Ὁ νεκρὸς κύριος δὲν ἀπῆντησε, ἐπὶ μιά στιγμή Ἡ Κλε-
μάνς Μπίλ συνεμερίσθη τὴν κατάπληξή του !

Τῇ ῆλθεν ἡ ἰδέα διὲς ντετέκτιβ ῆταν κυμμένος στὸν
κῆπο καὶ τὸν ἄκουσε ! Ἡ παρουσία του ῆταν τόσο ἀπρο-
σδόκητη !.. μάλιστα ἴσως τὸσον ἐπικαιρὴ !

—Μιλήστε του Μιξ.
Ὁ Βένς δὲν ἄφησε ἀπὸ τὰ μάτια του τὸν ἀψιὸν τῆς

κ. Ρουβέτ. Εἶδε νὰ μεγαλῶνῃ
ἡ ὠχρότης, τὸ χεῖριά του νὰ
συσπῶνται νευρικὰ στὰ κουμ-
πιά τοῦ σακακκιοῦ του !

—Μιλήστε του Μάξ! ἐπέ-
μεινε ἡ Κλεμάνς Μπίλ.

Ὁ νεκρὸς κύριος ἐκάθησε
στὸ ἄκρον τοῦ τραπέζιου καὶ
ἕνα τρεμούλιασμα ἐκύνησε
τοὺς ὤμους του.

—Δώστε μου ἕνα λικέρ,
Κλεμάνς κι' ἔπειτα θὰ μι-
λήσω.

Ἐκείνη δὲν ἐκινήθη κι' αὐ-
τὸς ἐγύρισε τὸ πρόσωπό του
διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀφωνή
ἐπίπληξή της.

—Ἐγώ, διὲς σὰς χοιρά-
ζεται.

Καὶ ὁ Βένς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν
πίσω τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ
του ἕνα πεπλατυμένο μπου-
καλάκι.

—Ἐνα οὔτσκι ; ὑποθέτω
ὅτι αὐτὸ θὰ σὰς βοηθήσῃ.

Ὁ Μάξ Χαρτόγκ τὸ ἀρ-
πάξε καὶ τὸ ξεβούλωσε γιὰ
νὰ τὸ φέρῃ στὰ χεῖλη του, ὅ-
ταν ὁ ντετέκτιβ ἐσήκωσε τὸ
χέρι.

—Μιά στιγμή ! Θὰ προτι-
μοῦσα, τὸ ὁμολογῶ, νὰ σὰς
δῶ νὰ πίνετε καλλίτερα μ' ἕνα
ποτήρι.

Χωρὶς λέξῃ ἡ ἀκόλουθος
μπήκε στὸ σαλὸν κι' ἕνα λε-
πτὸ ἀργότερα ὁ Μάιτρ ντ'
ἀτέλ ἀπαντοῦσε στὸ κουδού-
νισμά της.

—Ἐνα δίσκον ἕνα σιφόν,
ποτήρια.

(Ἀκολουθεῖ)

PANOEON

ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΚΛΟΤΙΛΔΗΣ ΜΕΡΖΑΝ

ΚΑΡΔΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

—Δὲν πειράζει, μαννοῦλα εἶπε :
Εὐτυχῶς πῆρα τὸ διπλώμα μου κι' εἶ-
μαι ὀρίστα κατηρτισμένος γιὰ δου-
λειά.

Ἡ γηραιὴ λαῖδη σήκωσε τὰ
βουρκωμένα της μάτια καὶ τὸν
κύτταξε τρυφερά.

—Δουλειά, ψιθύρισε με κόπο,
ποῦ νὰ τὴ βρῇς τὴ δουλειά, μ' αὐτὴν κοίση παιδί μου.

Καὶ τὸ κεφάλι της ἔγειρε βρῦ πάνω στοὺς ὤ-
μους της.

Ὁ πόνος της, ἄγγιξε τὴν καρδιά τοῦ νέου σὴν πιὸ εὐ-
αίσθητη χορδή καὶ δυὸ ἄκραυ ἀχνόλαμπαν στῶν ματιῶν
του τίς ἄκρες.

—Ἐγώ ἕνα φίλο σὴν Ἀμερικῇ, παλὸ συμμαθητὴ μου,
ποῦ με θαύμαζε καὶ ποῦ φεύγοντας μετὰ τίς ἐξετάσεις
μοῦπε : «Ἄν ποτὲ λάβῃς ὁποιαδήποτε ἀνάγκη νὰ ἐργα-
σθῇς, τὰ μεταλλεῖα μας θὰ σὲ δεχθοῦν εὐχαρίστως...» Νὰ
λοιπὸν ποῦ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ στενοχωροῦμεθα. Ὁ
τιν κανεὶς ἔρη ν' ἀρκεῖται σὲ κεῖνο ποῦ ἔχει, δὲν μπορεῖ
παρὰ νὰ εὐτυχῇ.

Ἐνα πικρὸ χαμόγελο ῆ-
ταν ἡ ἀπάντησὶς τῆς λαί-
δης Μπρήκμαν. Καὶ ὅσιερ'
ἀπὸ μ' αὐτὴ σιωπὴ ψέλλισε :
—Ὦ ἡ Ντόροθυ !

Συγκρατώντας με κόπο
τὴν ταραχὴ ποῦ τοῦφερε
σὺτὸ τὸ ἐρώτημα, πρὸς εἰχνέ
ὅτι ἡ μητέρα του μάντευε
τὴν τραγωδία τῆς ἐρωτευ-
μένης καρδίας του, ἔκανε
ἕνα κίνημα ἀδιαφορίας.

—Ἐνα νεανικὸ ὄνειρο,
ποῦ δὲν θέλησεν εὐλογιστὴ
ἡ μοῖρα. Ὁ μεγαλοκτημα-
τίας Ἀλεμπυ, δὲν θὰ θελή-
σῃ νὰ δώσῃ τὴν κόρη του
σ' ἕναν ἀπένταρο καὶ χω-
ρὶς ἀσφαλὲς μέλλον νέο..
Γιὰ τί λοιπὸν νὰ κάνουμε
μιὰν ἀπόπειρα ποῦ θὰ μὰς
ταπεινῇ, χωρὶς λόγο ;

—Κι' ἡ νέα ποῦ σ' ἀγα-
πᾷ ; ψιθύρισε ἡ λαῖδη.

—Ὅλα ξεχνιῶνται στὸ π' ἄρα μα τοῦ καιροῦ καὶ στὸ
θέλημα τῆς μοῖρας, εἶπεν ὁ νέος, πνιγνόντας με κόπο ἕνα
λυγμὸ. Ἀῦριο, μέσα σὴν χεῖρά τοῦ πλοῦτου θὰ με ξε-
χάσῃ δημιουργώντας νέες ἐλπίδες, νέα ὄνειρα, ὅπως καὶ
μεῖς, θὰ ξεχάσωμε τὸ χθές, δημιουργώντας τὸ αὔριο, γλυ-
κεῖα μὲ μαννοῦλα.

Ἡ λαῖδη, σηκώθηκε πάνω ὀρμητικὰ, τὸν ἀγκάλιασε καὶ
τὸν φίλησε ἐγκαρδιωμένη, σ' αὐτὴν τοῦ τῇ σταθερότητα. Ἐ-
νας νέος, ποῦ ξέρεῖ ν' ἀντιμετωπίζῃ τίς μπόρες τῆς ζωῆς,
ἀκόμα κι' ὅταν θιγνῶνται οἱ πρὸ ἐυγενικὲς τοῦ ἐλπίδες, δὲν
μπορεῖ παρὰ νὰ εὐτυχῇ μιά μέρα.. ἐσκέφθηκε, κι' ὁ πό-
νος τῆς συμφορᾶς σχεδὸν ἐξαλειφθῇ.

Ἐτοί, τοῦλῃσαν διὲς τοῦς ῆταν ἀδ' νατο νὰ πάρουν μαζί
του.. μερικὰ κοσμήματα ἀξίας ἀκόμη, κι' ἕνα πρῶτ', ἔφευ-
γαν γιὰ τίς Ἡνωμένες Πολιτεῖς.

Στὴν Ντόροθυ, ποῦ τοῦσφιξε τὸ χέρι με βουρκωμένα μά-
τια, ἔκρινε περιττὸ νὰ πῇ τίποτε ἀλλοῦ ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ
ξερά λόγια. «Καταστροφή Ντόροθυ.. Πηγαίνω νὰ δουλέ-
ψω γιὰ τὴ μητέρα, γιὰ τὸ αὔριο..»

Ἐκρινε κατ' ὅσον τοῦ ἐαυτοῦ του, τῆς ἀγάπης του γι'
αὐτὴ νὰ τῇ πῇ : «Περίμενε με.. Θ' ἀνατεῖλου καλότερες
μέρες !». Ὄταν, ἂν τῇ ἔπαρνε μιά τέτοια ὑπόσχεση,
σὰν νὰ τὴ δέσμευε ἐπ' ἀόριστο, νὰ τῆς ἀπέκλειε τὸ δικαί-
ωμα τῆς χαρᾶς τοῦ γάμου. Μήπως ῆξερε τί τοῦ ἐπεφύλασ-
σε ἡ μοῖρα γιὰ τὴν αὔριο, πόσο μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὸ
κυνῆγι τῆς τύχης ; Ἐπειτα, τί ἀξία θάχε μιά ὑπόσχεση, ποῦ
θὰ τῇς ζητοῦσε ; Ἄν τὸν ἀγαποῦσε ὅσο τὴν λίτρευε, θὰ
περίμενε μέχρι θανάτου, ὅπως αὐτὸς δὲν θὰ παντρευόταν
ἄλλῃ καμιά, κι' ἂν ἐπρόκειτο νὰ τοῦ χάριση ἕνα ὁρόνο..

Κι' ἔφυγε, με τὴν εἰκόνα τῆς σὴν καρδία, με τὴ θύμησὴ
τῆς ἀσβεστῆ, στὰ βῆθη τοῦ νοῦ του..

Καὶ τώρα, ὕστερα ἀπὸ τεσσάρων χρόνων ἀγῶνες σκλη-

ὅταν μεγαλῶσαν, κι' οἱ
καρδιές τους ἀρχισαν νὰ ρι-
νοῦν ἀπὸ τὸ θερμὸ κυμάτι-
σμα τοῦ αἵματος, ποῦ φέρ-
νει στίς φλέβες τὸ πρῶτο
ὄν πόθων εὐπνημα, κυττάχθηκαν μ' ἄλλο τρόπο, χαμογέ-
σαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο διαφορετικὰ ἀπὸ πρὶν, κι' ὕστερα,
ἕνα αὐθόρμητο κίνημα, χωρὶς λόγια, ἀπλῶς μ' ἕναν ἐ-
αφρό, ἡδονικὸ, στεναγμὸ, ἀπλώσαν τὰ χεῖριά σ' ἀγκάλια-
μα κι' ἔδωκαν σὲ φιλὶ τὰ χεῖλη..

Ἀπὸ τότε, ἀπὸ τ' ἀέχαστο κέῖνο πρῶτ', ἔνωσαν τίς ἐλ-
πίδες τους γιὰ τὸ μέλλον, ταῦτισαν τοὺς πόθους των, κι' ἔ-
τρεξαν τ' ὄνειρο μῆς ἀδιατάρακτης συζυγικῆς εὐτυχίας.

Παιδιά πλουσίων οἰκογενειῶν κι' οἱ δύο, ῆσαν ἀπόλυτα
ἐβασί, πῶς δὲν θ' ἀντίκρουζαν κανένα ἐμπόδιο γιὰ τὴν
ἐννοή των. Ἐτοί, δὲν περίμεναν παρὰ νὰ πάρῃ τὸ διπλώ-
μα τοῦ ὡς μηχανικοῦ ὁ Ἀντον καὶ νὰ στείλῃ τὴν μητέρα
σου νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς Ντόροθυ, τὸ χέρι τῆς
ἐγχαπημένης του κόρης.

Ἡ μοῖρα ὁμως, ποῦ ρυθμίζει τὴ σταθ.δρομία των ἀν-
θρώπων, συντρίβοντας φιλοδοξίες, ἐλπίδες καὶ ὄνειρα, ῆλ-
ε μιά μέρα νὰ διακόψῃ τὸ τρυφερὸ εἰδύλλιο, των δυὸ ὁ-
μορφῶν νέων, ποῦ ὅλοι ὅσοι τοὺς ἐγνώριζαν, συμφωνοῦ-
σαν πῶς εἶχαν πλασθῇ ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Κι' ἕνα ὠ-
ρὸ πρῶτ', ὁ συμβολαιογράφος τῆς κυρίας Μπρήκμαν, τὴν
ῆσπερ πῶς ἡ Τράπεζα, σὴν ὅποιαν εἶχε ἐμπιστευθῇ
τὴν περιουσία της, ποῦ ἀπετελεῖτο ἀπὸ μετρητὰ καὶ
πρῶτ' ἔγραφε εἶχε χρεωκοπήσει. Στὴν πολυσέ.ιδη ἐκθεση
τοῦ ἔστειλε, ἀνέγραφε ὅλες τίς περιουσιακὲς τους λε-
τομέρειες, ποῦ ἀπ' αὐτὴν φαινόταν καθαρὰ ἡ ἔκτασις
τῆς τεραστίας καταστροφῆς. Ἡ μητέρα του συνετρίβη. Ἡ
καλὴ γυναῖκα, νέα ἀκόμη τότε, λύγισε σὰν τὴν ψηλὴ δρῦ,
ποῦ τὴν βρίσκει ξαφνικὰ τὸ κτύπημα κεραυνοῦ. Ὁ Ἀντον
ποῦ σὴν ἀναγγέλλει αὐτὴ, εἶδε τίς ἐλπίδες του ν' ἀποφυλ-
ίζονται σὰν τὰ χλωμά φύλλα των δένδρων σὴν μα.ία
τοῦ κρύου βορρῆ, ἔσφ.ξε τὴν καρδιά του κι' ἔτρ.ξε κον-
τὰ της.

ΝΕΟ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΠΟΙΗΣΗ

ΠΑΛΗΟΣ ΣΚΟΠΟΣ

Κάποιο σκοπὸ πολὺ παλὸ, ἀπόψε ἔχω στὸ νοῦ μου...
καὶ κάποιο δεῖλι γαλανό.. κι' ἕνα γιαλὸ—γλαυκὸ γιαλὸ—
κι' ὅλο γαλήνη..

Πῶς νὰ τὸν ψάλλω τὸ σκοπὸ, τοῦ ὄνειρου αὐτοῦ τοῦ ἀχνοῦ μου! ;
ὄνειρο μόνο εἶναι ξανθὸ κι' ὡς τὸν κλεισμένο ροδανθό,
μέσα του κλείνει

τοὺς πόνους πῶχω σὴν καρδιά, γιὰ κάποια μάτια καστανά,
ποῦ τᾶχι χάσει ἀπὸ καιρὸ—νὰ τὰ ξεχάσω δὲ μπορῶ—
μισοκλεισμένα..

γιὰ κάποια χεῖλια κοραλλιά, ποῦ τραγουδοῦσαν σιγανὰ
τραγουδία: χεῖλια γιὰ φιλία: χεῖλια φιλία σὴν σιγαλιά
μακροσυρμένα..

Κάποιο σκοπὸ πολὺ παλὸ, ἀπόψε ἔχω στὸ νοῦ μου...
καὶ λέω νὰ πῶ νὰ πῶ γλυκὸ μπουσκό κρασί, μεθυστικὸ
καὶ σὰν μεθύσω

ἴσως μπορέσω τὸ σκοπὸ, τοῦ μακρυνοῦ μου
τοῦ δειλιοῦ, τοῦ γαλανοῦ κείνου γιαλοῦ τοῦ ἀλαργινοῦ
νὰ τραγουδήσω

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΕΠΕΤΖΗΣ

ρούς, τραχείς, γεμάτους αγώνιες κι' ἐλπίδες γύριζε θριαμβευτής, σὶ τὸν ἀγῶνα τῆς βιοπάλης, μὰ πάντα σκλάβος τοῦ πρώτου νεανικοῦ του ἔρωτα. Ἡ ἀνακάλυψη μιᾶς μεγάλης πηγῆς πετρελαίων, τοῦ εἶχε δώσει τὸν πλοῦτον, συμμετοχὴ στὶς ἐπιχειρήσεις τοῦ πολυκατομμυριούχου Ρίσελμαν. Αὐτὰ ἔλα ὁμως, δὲν ἔφθασαν νὰ τοῦ δώσουν τὴ χαρὰ, τὸ πλατὺ γέλιο τοῦ ἱκανοποιήσεως ποὺ δίνει μόνο ἡ ἀνταπόδοση τῆς ἀγάπης, τὸ φίλημα δὺς ὀνειρεμένων χειλιδῶν, τὸ γλυκὸ βλέμμα δὺς ματιῶν, ποὺ ἡ εἰκόνα μας, εἶναι ὁ κόσμος τους ὅλος.

Καὶ τὴ χαρὰ αὐτὴ ἀναζητώντας, γύριζε στὴν πατρίδα, ἐκεῖ ποὺ εἶχε ἀφήνει ὅτι ὠραιότερο εἶχε γνωρίσει. στὴ ζωῇ, ὅτι πῶς πολὺ εἶχε ἀγαπήσει; Ὅχι τὸ βίαιον; Τὸ ἡλιπίζε, ἄσχετα ἂν δὲν εἶχε δώσει σ' αὐτὴν τὴν ὑπόταξη τοῦ γυρισμοῦ του!..

Μιὰ βαθεῖα ὀμίχλη τύλιγε τὸ Λονδίνο, τὸ ἀνοιξιῖτικο ἐκείνο πρωὶ ποὺ ὁ Ἄντον Μπρήκιαν, φεύγοντας μ' ἕνα αὐτοκίνητο ἀπ' τ' ἀεροδρόμιο ποὺ εἶχεν ἀποβιβασθῇ, ἔτρεχε γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Ἀλεμπυ. Μιὰ ἀνεξήγητη ἀνησυχία ἔσφιγγε τὴν ψυχὴ του καὶ διαρκῶς σκύβοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ σωφρέρ, διέταξε:

Πὸ γρήγορα σὲ παρκαλῶ, γρηγορώτερα. Ἡ ἡρεμία, ἡ γαλήνη τῆς ψυχῆς του, ποὺ δὲν τὸν ἐγκατέλειπε στὰ τέσσαρα χρόνια τῆς πάλης γιὰ τὴν ἐπικράτηση στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς εἶχε ἐξανεμισθῇ τώρα, ποὺ ἔφθανε στὸ τέρμα τοῦ σκοποῦ του. Ἡ πίστις ὅτι θὰ τὸν περίμενε γινόταν τώρα ἀβεβαιότης καὶ ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητο διέσχισε ὁλοταχῶς, τοὺς γεμάτους κίνηση κεντρικοὺς δρόμους τῆς Ἀγγλικῆς πρωτεύουσας διερωτώμενος:

—Τί με περιμένει τάχα στὸ σπίτι τοῦ Ἀλεμπυ; Ἡ χαρὰ

πῇ κραυγὴ τῆς ἀγαπητῆς Ντόροθυ στὸ ἀπροσδόκητο ἀντίκρουσμά μου, ἢ ἡ φρικτὴ πληροφορία πὼς εἶναι λαϊκὴ ἀπὸ καιρὸ ἡ ἀναγγελία...

Δὲν πρόφθασε νὰ προχωρήσῃ. Ὁ σωφὲρ εἶχε φρενάρει καὶ πηδώντας ἀπ' τ' ἀμάξι τ' ἀνοίγε τὴν πόρτα ψυθιρίζοντας:

—Φθάσαμε κύριε.

Μὲ βῆμα ποὺ κλονιζότανε, πήδησε κάτω, πλήρωσε τὸ σωφὲρ κι' ὕστερ' ἀργὰ, μ' ἀγῶνα, πλησίασε τὴν πόρτα τοῦ γυνάμιου μεγάρου καὶ πῆσε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ κουδουνιοῦ.

Ἕνας ὑπρέτης, μὲ λιβρέ, ἐντελῶς ἀγνωστος τ' ἀνοίξε:

—Ὁ λόρδος Ἀλεμπυ; εἶπε χαιρολογώντας παράδοξα εἶναι δὺς χρόνια τώρα, ποὺ ἀναπαύεται στὴ μάνα γῆ.

Κι' ἡ κόρη του; ψέλλισε ὁ Μπρήκιαν.

Ἡ μορφή τοῦ ὑπρέτη σοβαρεύθηκε.

Ὁ κύριος φαίνεται νὰ εἶναι ξένος γιὰ νὰ μὴ ξέρῃ πὼς ἡ ὠραία κόρη τ' Ὑ Ἀλεμπυ, πρὶν τριάμισι χρόνια ἔγινε ἀπ' ἔρωτα κυρία Σέλντον, πρεσβυτοῦ τώρα στὸ Βερολίνο.

Ὁ Ἄντον χρειάσθηκε νὰ κρατηθῇ ἀπ' τὸ κλεισμένο θυρόφυλλο γιὰ νὰ μὴ πέσῃ. Τέσσερα χρόνια ἀγῶνων, πόθων, ἐλπίδων, γιὰ μιὰν ἀγάπην ποὺ τὴν φαντάσθηκε σταθερώτερη ἀπ' κάθε τι τὸ ἀνθρώπινο, οἱ παλμοὶ τῶσων χρόνων, τὰ ὄνειρα κι' οἱ λαχτάρεις μιᾶς καρδιᾶς γεμάτης ἀπεριόριστης, εἶχαν συντριβῇ σ' ἕνα δευτερόλεπτο τῆς ὥρας. Χαιρέτησε τὸν ὑπρέτη, ποὺ τὸν κύτταγε κατὰ πλῆκτος, κι' ἀπομακρύνθηκε μὲ βῆμα τρελλοῦ, χωρὶς σκοπὸ, χωρὶς κατεύθυνση.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη κανένας δὲν ἄκουσε νὰ νίνεταί λόγος γι' αὐτόν.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

στηθὶ μεταξύ τῶν δὲν ἡμποροῦν νὰ ανταλλάξουν οὔτε μιὰν λέξιν.

Μετὰ τὸ γεῦμα εἰς τῶν προσκεκλημένων παρεκάλεσε τὸν Βίκτωρα Οὐγκώ νὰ ἀφήσῃ ἕνα κάθισμα κενὸν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά. Ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ μολονότι δὲν ἠγνόησε τὸν λόγον τῆς ἀλλοκότητος αὐτῆς παρακλήσεως, ἐδέχθη προθύμως νὰ μένῃ ἕνα κάθισμα μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ Δουμά κενόν. Εἶπε τότε ἕνα παρ' ὅσον θέαμα: Ὁ λόρδος Πάλμερστον ὠδήγησε τὴν σύζυγόν του εἰς τὸ κενὸν κάθισμα. τῆς ἐνευσε νὰ καθήσῃ καὶ τῆς εἶπε:

—Κυρία τί ὥρα εἶνε;

—Δώδεκα καὶ μισή.

—Ὡραία! ἀπήντησεν ὁ σύζυγος Νὰ θυμᾶσαι λοιπὸν εἰς ὅλον σου τὸν βίον, ὅτι σήμερον εἰς τὰς δώδεκα καὶ μισὴ τῆς νυκτὸς εἶχες τὴν τιμὴν νὰ καθήσῃς μεταξύ τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά καὶ τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ. Τιμὴν, τὴν ὅποιαν ποτὲ ἄλλοτε ἴσως εἰς τὸν βίον σου δὲν θὰ ἔχῃς.

Κατόπιν ἔτεινε καὶ πάλιν τὸν βρα-

χιόνα του πρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ ἀπεμακρύνθη μετ' αὐτῆς χωρὶς νὰ ἀπευθύνῃ πρὸς τοὺς δύο Γάλλους οὔτε μιὰν λέξιν, διότι δὲν τοῦ εἶχον συστηθῇ.

Ὁ Ἀλφόνσος 10ος τῆς Ἰσπανίας (1280) ἐπωνομάζετο σοφὸς, διότι ἐπέδιδετο εἰς τὴν ἀστρονομίαν.

Ἦτο τόσο ὑπερήφανος διὰ τὰς ἀστρονομικὰς του γνώσεις, ὥστε ἔλεγε:

—Ἐάν ἀπετέλουν μέλος τοῦ Συμβουλίου τοῦ Θεοῦ, θὰ ἦμουν εἰς θέσιν νὰ τοῦ ὑποδείξω μερικὰς ἐσφαλμένας κινήσεις τῶν ἀστέρων!

—Ὁ ράπτης.—Λυποῦμαι πολὺ, ἀλλὰ, εἶναι ἀδύνατον νὰ σας κάμω νερὸ κουστοῦμι, ἂν δὲν μοῦ ἐξοφλήσετε τὸν παλὸ λογαριασμό.

Ὁ πελάτης.—ᾠ! Μὰ μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ περιμένω, τόσο πολὺ.

Η ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΔΕΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΚΙ' Η ΖΩΗ

Αὐτὴ ἡ κομψὴ μπλουζίτσα πλέκεται μὲ βελόνες καὶ ἀπὸ κορδονέτιο D. M. C. ἢ «Ἀγκύρας» Νο 20

Ἡ κολλερέττα εἶναι σχηματισμένη ἀπὸ ἕνα κλειστὸ βολὰν ραμμένο πίσω καὶ γαρνιρισμένο στὶς ἄκρες μὲ γκάνσα γιὰ νὰ στεκεταί.

Κάθε φορὰ ποὺ θὰ πλένετε αὐτὴ τὴ μπλουζὰ καλὸν εἶναι νὰ τὴν κολλορίζετε ἐλαφρὰ μὲ κόλλα ἢ μὲ ρυζό-νερο.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴς μπορντοῦρες ὁλόκληρη ἡ μπλουζὰ εἶναι πλεγμένη σερπὶντ de flamme. Πλένεται ὁπως καὶ τὸ ροιὶντ jarretiere ὅμοια κι' ἀπὸ τὴς δύο μεριές πάντοτε καλῇ.

Δηλ. πλέκετε ἕξη πόντους καλῇ ἔπειτα κάμετε ἕνα πόντο πρόσθετο τυλίγοντας ἀπλῶς τὴν κλωστή γύρω ἀπὸ τὴ βελόνα, κι' ἔπειτα πάλι ἕξη καλῇ καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Κάθε δέκα σειρὲς κάμετε τὴν ἴδια πλέξη ἀντιθέτως. Δηλ. πλέκετε τοὺς ἕξη πόντους ὅπου ἦταν τὸ ἄζουρ καὶ τὸ ἄζουρ εἰς τὸ μέσον τῶν προηγούμενων ἕξη πόντων.

Πλάτῃ. Ἀρχίζει ἀπὸ κάτω.

Κάμετε γαϊτανάκι ἀπὸ 115 πόντους. Πλέξατε 4 σειρὲς σὲ ροιὶντ jarretiere σκέτο καὶ κατόπιν ἀρχίζετε τὰ ἄζουρ. Πλέ-

ξατε 120 σειρὲς κάνοντας ἀπὸ κάθε μεριά μιὰ αὔξησιν κάθε 10 σειρὲς. Σχηματίσατε ἔπειτα τὴς ἀμασχάλες κλείνοντας ἀπὸ κάθε πλάϊ 1 φορὰ 6 πόντους καὶ ἔπειτα σὲ κάθε σειρὰ 5 φορὲς 1 πόντο.

Πλέξατε 100 σειρὲς καὶ κλείσατε ἀπὸ κάθε μεριά καὶ ἀνὰ 4, 40 πόντους γιὰ τὸν ὦμο, καὶ ὅλους μαζί τοὺς ὑπολοιπούς πόντους τοῦ λαιμοῦ.

Ἐμπρός: Ἀρχίζει ἀπὸ κάτω. Κάμετε γαϊτανάκι ἀπὸ 125 πόντους καὶ ἀκολουθήσατε τὴν ἐξήγησιν τῆς πλάτης ὡς τὴς ἀμασχάλες.

Κλείσατε—γιὰ νὰ σχηματισθοῦν 1 φορὰ—10 πόντους καὶ σὲ ἀπόσπαστον μιᾶς σειρᾶς, 1 φορὰ 2 πόντους καὶ τέσσερες φορὲς 1 πόντο.

Ἀπὸ τὴν 30ῃ σειρὰ κι' ἔπειτα τῆς ἀμασχάλης, χωρὶς α-

τε τὴ δουλειὰ σας στὰ δύο. Τελειώσατε κάθε μέρος χωριστὰ κλείνοντας γιὰ τὸ ντεκολιὲ ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν πέμπτην σειρὰ κι' ἔπειτα ἕνα πόντο κάθε 3 σειρὲς, ἐπὶ 78 σειρὲς. Πλέξατε ἀκόμη 7 σειρὲς σὲ ἴση γραμμή καὶ κλείσατε σὲ δύο δόσεις τοὺς πόντους τοῦ ὦμου.

Μα νίκι: Ἀρχίζει ἀπὸ κάτω.

Κάμετε γαϊτανάκι ἀπὸ 96 πόντους. Πλέξατε 2 σειρὲς σὲ ροιὶντ jarretiere καὶ ἔπειτα ἀρχίζετε τὸ ἄζουρ.

Κάμετε ἀπὸ κάθε πλευρὰ 5 φορὲς 1 αὔξησιν κάθε 34 σειρὲς.

Σχηματίσατε ἔπειτα τὴν καμπύλη τοῦ μανικιοῦ κλείνοντας ἀπὸ κάθε μεριά πάντοτε ἕνα πόντο σὲ κάθε ἀρχὴ σειρᾶς ἐπὶ 20 σειρὲς. Κατόπιν κλείνετε ἕνα πόντο σὲ κάθε σειρὰ ἀπὸ κάθε μεριά ἕως ὅτου μένουν 7 πόντοι στὴ βελόνα ποὺ κλείνονται ὅλοι μαζί.

Κολλερέττα: Κάμετε γαϊτανάκι ἀπὸ 605 πόντους. Πλέξατε 4 σειρὲς σὲ ροιὶντ jarretiere καὶ εἴκοσι σειρὲς μὲ ἄζουρ. Κλείσατε ὅλους τοὺς πόντους καὶ ράψετε μαζί τὴς δύο ἄκρες. Πάρετε μιὰ γκάνσα καὶ πλέξατε μὲ τὸ βελονάκι τρεῖς σκέττες σειρὲς στὴν τελειωμένη ἄκρη τῆς κολλερέττας κλείνοντας μέσα τὴν γκάνσα σὲ κάθε βελονιά.

Γιὰ τὴν ἄκρη κάθε μανικιοῦ κάμετε τὴν ἴδια δουλειὰ πλέκοντας τρεῖς σειρὲς μὲ βελονάκι καὶ κλείνοντας τὴν γκάνσα ἀνάμεσα στὶς βελονιές.

Γιὰ τὸ κάτω μέρος τοῦ μπροστινοῦ καὶ τῆς πλάτης πλέκετε ἐπίσης μιὰ λουρίδα μὲ γκάνσα ἀποτελουμένη ἀπὸ 5 σειρὲς.

Οἱ λουρίδες τῶν μανικιῶν καὶ τοῦ κάτω μέρους τῆς μπλουζᾶς πλέκονται χωριστὰ καὶ ἐνώνονται στὴ μπλουζὰ μὲ ἕνα ζῖγκ—ζόγκ, (δηλαδὴ γαϊτανάκι βελονακιοῦ ποὺ κάθε τρεῖς πόντους πλέκεται πότε στὴ μπλουζὰ καὶ πότε στὴ μπορντοῦρα).

Μὲ τὸν ἴδιον τρόπο θὰ ἐνώσετε καὶ τὰ μανίκια στὶς ἀμασχάλες.

MONTAIN

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Γ. Γ. Γ. Ἐν τῇ αὐθιᾳ.—Τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ διαβάσετε αὐτὲς τὴς γραμμὲς φαντάζομαι πὼς θὰ ἔχετε ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν πραγματικὰ ὀχληροτάτη περιπέτειά σας Ἐν πάσῃ ὁμως περιπτώσει, ἂν δὲν ἔχετε ἀκόμη θεραπευθῇ, θὰ προσβῇτε εἰς γενικὴν ἀποτρέχωσιν, μετὰ τὴν ὁποίαν θὰ κάμετε εἰς ὅλον τὸ σῶμα ἐπαλείψεις μὲ ἐξατὸν δρόμια ξύδι ἐντὸς τοῦ ὁποίου θὰ ἔχετε διαλύσῃ δὺς παστίλλες σουμπλιμέ.

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ. Α.Β.(.). Θὰ πλένεσθε τὸ μὲν πρῶτ' μὲ χλιαρὸ ἀνθόνερο, τὸ δὲ βράδυ μὲ χλιαρὸ χαμομηλό-νερο ζάραυ. Τὸ βράδυ δὲ ἀφοῦ πλυθῇτε μὲ τὸ χαμομήλι καὶ σκουπισθῇτε ἔπειτα μ' ἕνα βαμβακάκι τρίβετε τὴν μύτη καὶ τὸ πρόσωπο μὲ τὴν κάτωθι λοσιόν:

Sublimé 0.10 cent.

Resorcine 1 gr.

Chloral 2 gr.

Alcool 100 gr.

Μετὰ εἴκοσι λεπτά τῆς ὥρας, μ' ἕνα σπιτόξυλο τυλιγμένο μὲ βαμβάκι βάψετε ἐπάνω σὲ κάθε σπυράκι ἢ μπιμπικὴ τὴν ἑξῆς αλοιφή:

Camphre 0.10 cent.

Acide salicylique 0.10 cent.

Oxyde de zinc 1 gr.

Vaseline 4 gr.

Lanoline 4 gr.

Αὐτὴν τὴν ζούρα θὰ τὴν κάμετε ἕως ὅτου καθαρῶς καλὰ τὸ πρόσωπό σας. Κατόπιν μοῦ ξαναγράψετε γιὰ νὰ σας καθορίσω τὰ καλλυντικὰ ποὺ θὰ μεταχειρίζεσθε.

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗΝ. Καλάμας.—Τὸ γράμμα σας ἔφτασε νὰ τὸ ἀπευθύνετε στὸ γιὰτὸ τοῦ Πανθέου καθόσον ἡ πάθησίς σας ἐκφεύγει τελείως τῆς ἀγορευτικότητός μου. Ἐν τοῖς ἐκπληρώ τὴν ἐπιθυμίαν σας καὶ σας ἀπαντῶ κατὰ συμ-

βουλὴν τοῦ. Θὰ κάμετε μιὰν γενικὴν χλιαρὰν πλύσιν καθ' ἑκάστην, μετ' αὐτὴν δὲ μιὰν γενικὴν ἐντριβὴ μὲ κολωνία. Θὰ χρῆσιν μοιούρησατε τὸ κάτωθι φάρμακον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ πέρνετε τέσσαρες κουταλιές τῆς σούπας εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἐπὶ 15 ἡμέρας κάθε μῆνα:

Bromure de potassium)

» de sodium) a a 10gr.

Sirop de fl. d'oranger 30 gr.

Hydrolat de valériane 100 gr.

Eau dist. de laitre p.s.pour 300 c. c.

Τὰ ἀνωτέρω καθὼς καὶ τὰ ἄλλα ποὺ σας συμβούλευσεν ὁ ἱατρός σας θὰ τὰ ἐφαρμόσατε πιστῶς καὶ συστηματικῶς, διότι εἰς τὰ ζητήματα αὐτὰ καὶ ἡ μικρὸ, διὰ ἀπειροεργία πρὸς νὰ καταλήξῃ εἰς σοβαρώτατα ἀποτελέσματα. Γράψετε εἰς τὸν ἱατρὸν τοῦ Πανθέου μετὰ 15 ἡμέρας τὸ ἀποτέλεσμα. Ο ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ

ΤΟ ΝΕΟ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

“Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΚΑΠΕΛΛΟ,,

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΠΟΚΕΡ ΕΙΝΑΙ ΑΝΗΘΙΚΟΝ
ΠΑΙΓΝΙΔΙ—ΛΕΓΟΥΝ ΟΙ ΔΑΝΟΙ

Είς την Δανίαν υφίσταται πρό πολλοῦ ἕνας σύλλογος τοῦ ὁποῦ ἀποκλειστικός σκοπὸς εἶναι ὁ ἀγὼν κατὰ τῆς ἀνηθικότητος.

Καὶ ὁ σύλλογος αὐτὸς ἀνέπτυξεν μεγάλην δρᾶσιν καὶ ἐπέφερε πλείστα ἀγαθὰ ἀποτελέσματα.

Ἀλλὰ τὸ δικαστήριον τῆς πρωτεύουσας τοῦ Δανικοῦ Κράτους εὗρεθ' ὅτι ἐνὸς δυσκόλου προβλήματος ἐξ αἰτίας μίας μηνύσεως τὴν ὁποῖαν ἐπέβαλεν πρὸς τὸν ἄνω-τέρω σύλλογον, κατηγορῶν τὸ πόκερ ὡς ἀνήθικον παι-χνίδι!

Τὸ διατὶ τὸ παιχνίδι αὐτὸ θεωρεῖται ὡς ἀνήθικον εἶναι ἀγνωστον. Πάντως ὁ πε-ρίφημος ἐκεῖνος σύλλογος ζη-τεῖ τὴν κατάργησιν τοῦ καθ' ὃ λην τὴν ἐπικρίτειαν, καθόσον ἐκ τούτου κινδυνεύουν τὰ χρη-στά ἦθη τῶν νέων!

Τὸ δικαστήριον εὗρίσκει πρὸ δυσκόλου προβλήματος, καθόσον δὲν γνωρίζει, ἂν πρέ-πη νὰ θεωρήσῃ ὡς ἀνήθικον τὸ πόκερ καὶ νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ.

ΚΑΙ ΑΛΛΗ ΜΙΑ
ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΕΞΙΣ

Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία ἡσχο-λήθη ἐσχάτως μὲ ἕνα πολὺ πε-ρίεργον ζήτημα. Πρόκειται πε-ρὶ τῆς λέξεως «Μέντιουμ» ἡ ὁ-ποία δὲν εὗρίσκειτο εἰς τὸ λεξι-κὸν τῆς καὶ τῆς ὁποίας προσε-πάθησαν νὰ δώσουν κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον τὸν ὁρισμόν.

Οἱ ἀκαδημαῖκοι, οἱ ὁποῖοι ἡσχολήθησαν μὲ τὸ ζήτημα αὐ-τὸ ἦσαν 21 τὸν ἀριθμόν, ἐν τέ-λει δὲ κατάρθωσαν νὰ δώ-σουν τὸν ἐξῆς ὁρισμόν τῆς λέ-ξεως, τὴν ὁποίαν ἔγραψαν ἐπι-προσθέτως καὶ εἰς τὸ λεξικὸν τῆς Ἀκαδημίας.

«Ἡ λέξις μέντιουμ σημαίνει τὸ πρόσωπον ἐ-εἶναι τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ συνδέῃ τοὺς ζῶντας μὲ τὰ πνεύματα».

Ἡ Ἀκαδημία δ' αὖ τοῦ ὁρισμοῦ τούτου ἀναγνωρίζει ἐμμέσως τοὐλάχιστον τὸν πνευματι-σμόν καὶ τὴν ὑπαρξίν πνευμάτων.

ΜΙΑ ΤΕΧΝΗ Η ΟΠΟΙΑ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΛΕΟΝ

Τὸ Ἐθνικὸν Μουσεῖον τῆς Νέας Ὑόρκης κατόπιν ἀπο-πεύρας κλοπῆς τῆς, ἡσφάλισεν ἐσχάτως ἀντὶ τεραστίου ποσοῦ μίαν συλλογὴν μοναδικὴν εἰς τὸν κόσμον. Πρόκειται περὶ συλλογῆς ἀναγλυφῶν ἐπὶ ξύλου, τὰ ὁποῖα αἱ Ἰνδαὶ τοῦ Τσιπγουαί κατεσκευάζον με τοὺς δῶντας των. Τὰ ἀ-νάγλυφα, πολλὰ τῶν ὁποίων ποριστοὺν σκηνὰς τοῦ ἀγρο-τικού βίου, εἶναι ἐπὶ φλοιῷ δένδρου, ὅχι πολὺ σκληροῦ. Ἡ τέχνη αὕτη ἀπωλέσθη. Αἱ Ἰνδαί, τοῦ Τσιπγουαί δὲν γνωρίζουν σήμερον τὴν γλυπτικὴν ἐπὶ ξύλου διὰ τῶν ὀ-δόντων, εἰς τὴν ὁποίαν, ἐν τούτοις, εἶχον μεγάλην ἐπιτη-δεϊότητα αἱ προεμαὶ των.

ΑΝΗΡΠΑΓΗ ΕΚ ΤΟΥ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΥ

Πρώτοφνές αεροπορικὸν δυστύχημα συνέβη πρὸ ἡμε-ρῶν εἰς τὴν Σομαλίαν. Ἐνα ἰταλικὸν αεροπλάνον φέρον

δύο ἀεροπόρους ὑψώθη πρὸς ἐκτέλεσιν βομβαρδισμοῦ, ὅ-ταν εἰς ὕψος 1800 μέτρων κτελήθη ὑπὸ θυέλλης. Ὁ ἀ-νεμος, πνέων σφοδρότερος, ἤνοιξεν ἀποτόμως τὸ ἀλεξι-πτωτὸν τοῦ ὁποῖον εἰς τῶν ἀεροπόρων, ὁ ὑπολοχαγὸς Φι-νέτσι, ἔφερε δεμένον εἰς τὸν ὄμον του. Ὁ ὑπολοχαγὸς ἀ-νηράγη ἐκ τοῦ καθίσματός του καὶ προσέ-ρουσε μετὰ τό-σης σφοδρότητος ἐπὶ τῆς καμπίνας τοῦ αεροπλάνου, ὥστε ἡ σπονδυλικὴ στήλη ἐθραύσθη εἰς τέσσαρα μέρη. Τὸ ἀλε-ξιπτωτὸν ὑψώθη κατόπιν φέρον τὸ πτώμα τοῦ ἀεροπόρου, τὸ ὁποῖον μετὰ τινα ὥραν ἀπέθεσε ἡρέμα εἰς τὸ ἔδαφος! Ὁ ὁδηγὸς, δυνάμεις νὰ προτρυγεῖται μετ' ὀλίγον, ἀφῆν' ἡ τὸ τρογικὸν τέλος τοῦ συνα-δέλφου του.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΑΠΟ... ΓΥΑΛΙ

Καθ' ὅλας τὰς ἐνδείξεις σὲ λίγα χρόνια, ἡ καροσερὶ δ-λων τῶν ἐν κυκλοφορίᾳ αὐ-τοκινήτων λεωφορείων θὰ εἶναι ἀπὸ ἀθραύστον ὕλον. Αἱ δοκιμαίαι ποὺ ἐγένοντο εἰς τὸ Μόναχον τῆς Γερμανίας, ὅπου σήμερον κυκλοφοροῦν δύο μεγάλα λεωφορεῖα μὲ καροσερὶ γυάλινη, ἐστέφη-σαν ἀπὸ ἀπόλυτῃ ἐπιτυχίᾳ.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι τὰ αὐτοκίνητα τοῦ τύπου αὐ-τοῦ, ἔχ' ἓν ἕνα μοναδικὸ προ-σόν. Ἐνὼ οἱ ἐπιβάται των μποροῦν ἀνεταίνα παρακο-λουθοῦν τὴν κίνησιν τοῦ δρό-μου, οἱ εἰς τὸν δρόμον εὐρι-σκόμενοι δὲν τοὺς βλέπουν, ἐκτός ἂν τὰ παράθυρα εἶναι ἀνοικτά.

ΤΟ ΕΚΤΟΝ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ
ΖΗ ΑΠΟ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

Κατὰ τὴν στατιστικὴν τοῦ δήμου τῆς Νέας Ὑόρκης, τὸ ἐν ἔκτον τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πόλεως ζῇ ἐκ τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας. Καθ' ἑκάστην ἡ Κοινωνικὴ Πρόνοια δαπανᾷ 75 χιλ. δολλάρια διὰ τὴν δια-τροφήν τῶν ἀνέργων καὶ τῶν ἀπόρων. Κατὰ τὴν αὐτὴν στα-τιστικὴν 200 000 οἰκογένειαι

τοὐλάχιστον τετραμελεῖς ζοῦν διὰ τῆς εὐσπλαχνίας ἐπὶ ἐξ-μήνας, τὰ δὲ νοσοκομεῖα εἶναι πλήρη ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐξηντλημένοι ἐκ τῶν στερήσεων, προσεβλήθησαν ὑπὸ δια-φόρων νόων. Ὁ κ. Τάυλορ, πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς τῶν βοηθημάτων πρὸς τοὺς ἀνέργους καὶ ἀπόρους τῆς Ν. Ὑ. ὀρκη, ἐδήλωσε ὅτι εἴκοσι ἑκατομμύρια δολλάρια θὰ χρει-ασθοῦν μέχρι τοῦ Νοεμβρίου πρὸς συντήρησιν τῶν ἀνέρ-γων, ἂν ἐν τῷ μεταξύ δὲν βελτιωθῇ ἡ κατάστασις. Εἰς τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον τελευταίως ἐξεφώνησεν ὁ Πρόεδρος Ροῦσβελτ ἀνέφερεν ὅτι ὑπάρχουν εἰς τὰς Ἡν. Πολιτείας ἑπτὰ ἑκατομμύρια ἀνέργων.

ΤΟ ΑΝΕΥ ΠΤΕΡΩΝ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Ἐάν ἀληθεύουν αἱ ἐκ Τόκιο πληροφορίαι τῶν Γαλλικῶν ἐφημερίδων, τὸ αεροπλάνον χωρὶς πτέρυγας, ποὺ ἐσχεδιά-σε θεωρητικῶς ὁ Ἑλληὴ Φιλιππίδης, χωρὶς νὰ ἐπιτύχῃ τὴν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν τῆς ιδέας του, τὸ ἐπέτυχεν ἕνας ἰα-πων ἀεροπόρος, ὅστις μάλιστα καὶ ἐπέταξεν ἐσχάτως με-τοιοῦτον αεροπλάνον μέχρι Σαγκάης.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Ο ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Ὁ κ. "Οσμπορν", πρόεδρος τοῦ Ἀμερικανικοῦ Μουσείου τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας, ἐπιστρέψας εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην ἐκ μακροῦ ταξιδίου του ἀνὰ τὴν ὑφήλιον, ἀνεκοίνωσε τὰ συμπεράσματά του ἐκ τῶν παρατηρήσεων, τὰς ὁποίας ἔ-καμεν. Ἡ παγκόσμιος κρίσις, λέγει, ὀφείλεται εἰς τὴν κα-ταπληκτικὴν αὐξησιν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Γῆς. Ἡ αὐξήσις τοῦ πληθυσμοῦ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ὑπερπαραγωγὴν, λόγω τοῦ περισσοτέρου ἀριθμοῦ τῶν ἐργατικῶν χειρῶν καὶ, τέλος, τὴν ἀνεργίαν, ἀφοῦ λόγω τῆς ὑπερπαραγωγῆς πολλοὶ ἐργασταὶ διεκόπησαν. Εἰς τοὺς λιμένας τῆς Εὐρώ-πης, τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀμερικῆς ἢ τῆς Αὐστραλίας, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον προκαλεῖ κατὰ πληξιν, εἶναι ἡ ὑπερπληθὴς τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ ὑπερφόρτωσις τῶν ἀποθηκῶν. Διὰ νὰ πα-ρέλθῃ ἡ κρίσις πρέπει νὰ περιορισθοῦν αἱ γεννήσεις καὶ ἰδίως νὰ ἀπαγορευθῇ εἰς τοὺς ἀσθενεῖς σωματικῶς ἢ ψυ-χικῶς νὰ ἀποκτοῦν τέκνα.

5 ΕΤΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΗ ΕΙΣ ΕΝΑ ΜΙΚΡΟΝ ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΝ

Ἐνας μικρὸς ἑνδεκά ἐτῶν κατεδ' κάσθη εἰς πέντε ἐτῶν φυλάκισιν ὑπὸ ἐνὸς δικαστηρίου τοῦ Λονδίνου, διότι διέρ-ρηξε τὸ κουτὶ τῶν εισφορῶν ἐνὸς νοσοκομείου. Τὸ κουτὶ περιείχε πέντε σελλίνια, τὰ ὁποῖα ἔλαβον δυὸ συνένοχοι του, ἡλικίας 13 καὶ 14 ἐτῶν, οἱ ὁποῖοι ὁμῶς κατάρθωσαν νὰ διαφύγουν. Ὁ συλληφθεὶς μικρὸς λέγει ὅτι ἀγνοεῖ τὰ ὀνόματα τῶν συνενόχων του. Ὁ πατὴρ τοῦ καταδικασθέν-τος μικροῦ ἔκαμεν ἔφ' εἰς κατὰ τῆς ἀποφάσεως, ἰσχυριζό-μενος ὅτι οἱ δυὸ συνένοχοι τοῦ υἱοῦ τοῦ ἔλαβον τὸ περιε-χόμενον τοῦ κουτιοῦ καὶ ὅτι ὁ υἱὸς του ἐξηναγκάσθη ὑπ' ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἦσαν μεγαλύτεροι νὰ θραύσῃ τὸ κουτὶ. Τὸ δικαστήριον ἀπέρριψε τὴν αἰτησίαν του. Ὁ μικρὸς ἀπε-στάλη εἰς τὰς παιδικὰς μορφωτικὰς φυλάκας, ὅπου θὰ ἐκτίσῃ τὴν ποινὴν του.

Η ΝΤΟΜΑΤΑ ΤΟ ΠΛΕΟΝ ΕΥΑΙΣΘΗΤΟΝ ΦΥΤΟΝ

Ὁ καθηγητὴς Κρόκερ, τοῦ Ἰνστιτούτου τοῦ Μπόες Τόμ-πων τῆς Νέας Ὑόρκης, ἀνεκάλυψεν ὅτι ἡ ντομάτα εἶναι τὸ πλέον εὐαῖσθητον φυτόν. Ἡ δύναμις οὗτῃ τῆς αἰσθησεως τῆς εἶναι διακόσιες φορές μεγαλύτερα τῆς ὁσφρήσεως τῆς

ΝΕΩΤΑΤΟΝ ΑΕΡΟΔΥΝΑΜΙΚΟΝ ΤΡΑΙΝΟ

Τελευταίως στὴν Ἀμερικὴ ἐτέθη εἰς κίνησιν ἕνα νεωτάτου τύπου αεροδυναμικὸν ἡλεκτρικὸν τραῖνον, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς τεχνικῆς. Τὸ τραῖνον αὐτὸ προορίζεται γιὰ τὴν συγκοινωνίαν Νέας Ὑόρκης Σικάγου καὶ θ' ἀναπτύσσῃ ταχύτητα 175 χιλιομέτρων τὴν ὥραν. Εἶναι ἐντελὸς ἀθρόον καὶ αἱ στάσεις του εἶναι ἐλάχιστες, δυὸ ἢ τρεῖς καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν.

ρινὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ 100 φορές μεγαλύτερα τῆς ὁσ-φρήσεως τοῦ καναρινιοῦ καὶ τῶν λευκῶν ποντικῶν. Διὰ τοῦτο προτείνει νὰ τοποθετοῦντα φυτὰ ντομάτας εἰς τὰ δορυεῖα καὶ τὰ υποβρύχια διὰ νὰ εἰδοποιούνται οἱ ὀρκοὶ καὶ τὰ πληρώματα τοῦ υποβρυχίου διὰν διαφεύγουν ἀέρια, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ ἐπιφέρουν τὸν θάνατον. Ὅταν διαφεύ-γουν ἀέρια τὰ φύλλα τοῦ φυτοῦ πίπτουν.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΕΤΑΞΥ ΔΥΟ ΚΑΚΩΝ

«Ὁ νόμος εἶναι σκληρὸς,

ἀλλὰ ὅπως δὴποτε εἶναι νόμος», ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι Ρω-μαῖοι. Οἱ ἀνὺπανδροὶ κάτοικοι τοῦ Ραμερέζ, τῆς Ἀργεντι-νῆς Δημοκρατίας θὰ προσθέτουν, ἀναμφιβόλως, εἰς τὸ ἀπόφθεγμα αὐτὸ καὶ τὸ ὅτι, μεταξύ τῶν δύο κακῶν, τὸ μὴ χεῖρον βέλτιστον.

Καὶ ἐξηγοῦμεθα: Ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ τοῦ Ραμερέζ, μετ' ἀνησυχίας παρετήρησε, ὅτι ἀπὸ μίας δωδεκαετίας, μετ' ἄλλοι, οἱ ἀνὺπανδροὶ κάτοικοι τοῦ Ραμερέζ, τῆς Ἀργεντι-νῆς Δημοκρατίας θὰ προσθέτουν, ἀναμφιβόλως, εἰς τὸ ἀπόφθεγμα αὐτὸ καὶ τὸ ὅτι, μεταξύ τῶν δύο κακῶν, τὸ μὴ χεῖρον βέλτιστον.

Καὶ ἐξηγοῦμεθα: Ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ τοῦ Ραμερέζ, μετ' ἀνησυχίας παρετήρησε, ὅτι ἀπὸ μίας δωδεκαετίας, μετ' ἄλλοι, οἱ ἀνὺπανδροὶ κάτοικοι τοῦ Ραμερέζ, τῆς Ἀργεντι-νῆς Δημοκρατίας θὰ προσθέτουν, ἀναμφιβόλως, εἰς τὸ ἀπόφθεγμα αὐτὸ καὶ τὸ ὅτι, μεταξύ τῶν δύο κακῶν, τὸ μὴ χεῖρον βέλτιστον.

Οἱ ἀνὺπανδροὶ τῆς περιφέρειας αὐτῆς πόλεως, ἐπρωτ' ἡμῶν, νὰ πληρώσουν τὸ βαρὺ πρόστιμον, παρὰ νὰ φορτω-θοῦν σύζυγον!..

Ἀς προστεθῇ καὶ ἡ λεπτομέρεια, ὅτι ὁ δήμαρχος τοῦ Ραμερέζ εἶναι χήρος καὶ ἡλικίας σαράντα ἑπτὰ ἐτῶν—δη-λαδὴ ἐπρονόησε νὰ μὴ πιᾷσῃ ἡ τσιμπίδα καὶ τὸν ἑαυ-τόν του....

ΚΟΥΝΟΥΠΙΔΙΑ ΧΩΡΙΣ ΟΣΜΗ...

Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὰ κουνουπίδια, τὸ νόστιμο αὐτὸ λα-χανικόν, ἔχει μὴ χαρακτηριστικὴ ὁσμὴ, ποὺ δὲν ὀρέσει σὲ πολὺ κόσμον. Νὰ ὁμῶς ὅτι, ὅπως ἕνας γάλλος γεωπόνος, ἐπέτυχεν νὰ παρασκευάσῃ ἄοσμα κρεμμύδια τὸ ἴδιο καὶ ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητὴς Μέγιερ, κατάρθωσε μετὰ πολλὰ πειράματα νὰ παραγάγῃ κουνουπίδια ἐντελῶς ἄοσμα.

Εἰς δηλώσεις του εἰς τὸν τύπον μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν πειραμάτων του ὁ Μέγιερ εἶπε:

«Μονότονος ἡ κηπουρικὴ δὲν εἶναι ἡ εἰδικότης μου, ἡσχο-λήθην μὲ τὴν παραγωγὴν ἄοσμων κουνουπιδίων διὰ νὰ κα-τὰστήσω τὸ

θρεπτικώτατον καὶ νοστιμώτα-τον τοῦτο λα-χανικόν, προ-σιτόν εἰς ὅλους ἐκείνους, ποὺ ἀπέφευγαν νὰ τὸ γευθοῦν, διότι δὲν μπο-ροῦσαν νὰ ὑπο-φέρουν τὴ βα-ρεῖα ὁσμὴν του.

Παρ' ὅλον ὁ-μῶς ὅτι ὁ κ. Μέγιερ ὀρμήθη ἀπὸ μὴ τόσο εὐγενικὴ πρό-θεσις στὴν καλ-λιέργειαν τῶν ἄοσμων κου-νουπιδίων, δὲν

ἠρνήθη νὰ καταστήσῃ τὴν ἐφεύρεσίν του μονοπώλιον τοῦ τρῶσι κηπουρῶν τῆς Καλλιφορνίας.

ΕΧΕΙ ΝΑ ΚΟΙΜΗΘΗ 5 ΧΡΟΝΙΑ

Τοὺς ἰατροὺς τοῦ Βερολίνου ἀπασχολεῖ σήμερον ἡ περί-πτωσις ἐνὸς χωρικοῦ, ὅστις τραυματίσθη σὲ μίᾳ συμπλοκῇ ἀπὸ σφαῖρα περικοτῶν πρὸς τριετίας, παραμένει ἔκτοτε διαρκῶς ἀπνους, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται οὐδεμίαν κόπωσιν.

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΟΜΟΡΦΕΣ

Η Frances Dee λέγει

Ο ήλιος και τα ζεστά λουτρά αποξηραίνουν τα μαλλιά γι' αυτό μία φορά την εβδομάδα καλόν είναι να τα τρίβετε με μία λιπαρή λοσιόν.

Μη παραλείπετε επίσης να βουρτσίζετε κάθε μέρα επιμελώς τα μαλλιά σας. Το βούρτσισμα τα δυναμώνει και τα διορθώνει.

Κάτι που συνειθίζω και μπορεί να χρησιμεύσει και σε σας, είναι να λούζω τα μαλλιά μου τη μία μέρα και να κάνω τη μίζ-άν-πλί, την επομένη. Τα μαλλιά στέκονται έτσι, πολύ εύκολότερα και καλλίτερα, γιατί τη δεύτερη μέρα από το λούσιμο αρχίζουν να έρχονται μόνα τους στη φυσική τους γραμμή.

Το καλοκαίρι ή όντουλασιόν φανταζι και τα μπουκλάκια, δία: δεν είναι φυσικά, δεν είναι καθόλου πρακτικά.

Αποφεύγετε τα και φροντίζετε να κάνετε ένα κτένισμα απλό, και όντουλασιόν που να μπορούν να διατηρηθούν αρκετές ημέρες.

Ένα λεπτό φιλέ στο κεφάλι όταν κοιμάμαστε, μπορεί έν ώρα ανάγκης να βοηθήσει τη διατήρηση του κτενίσματος. Μπορείτε να το γαρνίρετε με ένα φιογκάκι από βελούδο ή από σατέν, για να σας κολακεύει το πρόσωπο.

Για να διατηρείτε τις όντουλασιόν μπορείτε να ραντίζετε τα μαλλιά σας με μία ειδική λοσιόν, που θα τα κάνουν και να έχουν φωτεινές ανταύγειες κάτω από τα ηλεκτρικά.

Προτιμάτε γι' αυτό το σκοπό τις λοσιόν που έχουν ένα ελαφρό άρωμα.

Τα ματοτσινορα χρειάζονται κατ' έμέ εξ ίσου μεγάλες φροντίδες όπως και τα μαλλιά.

Μη τα βάφετε μόνο με ρίμμελ έδω κι' εκεί όπως τύχη.

Ίδου τι κάνουν για την περιποίησή τους.

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΕΘΕ ΒΔΟΜΕΔΑ

Μεσημέρι

Βράδυ

ΠΕΜΠΤΗ

Κρέας φασόλια
Τυρί-Φρούτα

Ομελέττα
Πατάτες βρασ. Φρούτα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γαρίδες λαδολ.
Ταραμοσαλάτα-Φρούτα

Φασόλια σουτα
Ρέγκα-Φρούτα

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ψάρι φούρνου
Χόρτα-Φρούτα

Εντόθια ρηγ.
Τυρί-φρούτα

ΚΥΡΙΑΚΗ

Πέρδικα σαλμι
Πατάτες τηγαν.
Τυρί-Φρούτα

Παστίτσιο
Τυρί
Γλυκό

ΔΕΥΤΕΡΑ

Μαρίδες τηγαν.
Χόρτα-Φρούτα

Παϊδάκια σχάρας
Χόρτα-φρούτα

ΤΡΙΤΗ

Σουτζουκάκια
Πουρέ πατ. Τυρί-Φρούτα

Πιλάφι κιμά
Γιαούρι-Φρούτα

ΤΕΤΑΡΤΗ

Σπανάκι γιαχνί
Έληδες-ρέγκα-φρούτα

Μπριάμι φούρνου
Έληδες-Κομπόστα

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΑΡΑΜΟΣΑΛΑΤΑ.—Βάζουμε 50 δράμια ταρμασί σε χλιαρό νερό να ξεαμυρίσει. Κατόπιν χύνουμε το νερό αυτό και τον πλένουμε με άλλο. Τον βάζουμε σ' ένα ξύλινο γουδί και τον κοπάνιζουμε καλά και έπειτα προσθέτουμε 25 δράμια ψίχα ψωμιού, την όποιαν έχουμε μουσκέψει και στραγγίσει. Έξακολουθούμε το κοπάνισμα μέχρις ότου γίνουν πολλός και τότε αογίζουμε να βάζουμε σιγά-σιγά τό λάδι, τό λεμόνι (ή ξύδι) και λίγο νερό, δουλεύοντας με τό κουτάλι πλέον. Αμα έτοιμασθή η ταραμοσαλάτα, προσθέτουμε λίγο φιλοκομμένο κρεμμύδι.

ΠΕΡΔΙΚΑ ΣΑΛΜΙ.—Τις μαδάμε και κόβουμε πρώτα τους μηρούς. Έπειτα χωρίζουμε τη ράχη σε δύο και τό στήθος κατ' μήκος σε τρία μέρη. Τα βάζουμε όλα μαζί στην κατσαρόλα με βούτυρο και ανάλογο άσπρο κρασί (100 δράμια σε 2-3 πέρδικες). Σκεπάζουμε την κατσαρόλα και την βάζουμε στη φωτιά. Έπειτα ετοιμάζουμε τη σάλτσα ως εξής: Στραγγίζουμε τό βούτυρο, με τό όποιοι τις ψήσαμε σ' ένα τηγάνι και προσθέτουμε 3-4 κουταλιές της σούπας αλεύρι και άν τό βούτυρο είναι λίγο, προσθέτουμε και άλλο. Βάζουμε τό τηγάνι στη φωτιά και τ' ανακατεύουμε μ' ένα κουτάλι έως ότου τό αλεύρι πάρη χρώμα καστανί. Όταν χρωματισθή, τό σβήνουμε με τόσο νερό ή ζουμί κρέατος, ώστε τό όλον παρασκευάσμα να γίνη μετ' σάλτσα αραιά και ανακατεύομε μ' ένα κουτάλι διαρκώς για να μη σβολιάσει. Τότε τό ρίχνουμε στην κατσαρόλα που είναι οι πέρδικες, προσθέτοντες, δεμένα μάτσο για να μη σκορπίσουν, ένα φύλλο δάφνης, λίγα σπυριά πιπέρι, λίγο σέλινο ή μαϊντανό ρίζες. Ρίχνουμε λίγο αλάτι και δυό κουταλιές πελτέ (στις 2-3 πέρδικες). Σκεπάζουμε την κατσαρόλα και αφήνουμε να ψηθούν οι πέρδικες. Όταν ψηθούν, αφαιρούμε τό δέμα με τό σέλινο κτλ. και τό σερβίρουμε ως εξής: Βάζουμε τό κρέας στη μέση της πιατέλλας και γύρω κρουτόν. Τα κρουτόνια γενικώς πρέπει να τ' αποφεύγουν οι νεφρικοί, διαβητικοί, αρθρικοί, ρευματικοί, λιθιωντες και οι παχύσαρκοι. Μόνον οι απόλυτως υγιείς πρέπει να τα τρώνε.

ΑΡΝΙ ΣΤΟ ΧΑΡΤΙ.—Πέρνομε τό κρέας (πολλοί προτιμούν μοστί), τό αλείβουμε καλά με χυμό λεμονιού, τ' ανοίγουμε λίγες τρύπες με τό μαχαίρι σε διάφορα μέρη και βάζουμε μέσα αλάτι, πιπέρι και σκόρδο, άν θέλουμε. Επίσης τό έξωτερικό μέρος τό αλείβουμε με λίγο βούτυρο. Τό τυλίγουμε πρώτα μ' ένα λαδόχαρτο, ύστερα με άλλο χαρτί και τρίτον με χασαπόχαρτο. Τό δένουμε με σπάγκο καλά και τό στέλνουμε στο φούρνο.

ΜΗΡΟΣ ΨΗΤΟΣ.—Τόν τρυπάμε εις διάφορα μέρη και εισάγουμε μικρά κομάτια λαρόδι, σκόρδο, άλας, πιπέρι κλπ. Κατόπιν τόν σουβλίζετε και ψήνετε εις σιγανήν φωτιάν. Από καιρού εις καιρόν αλείφετε με σάλτσα, την όποιαν παρασκευάζετε, άν λυώσητε μιά σκελίδα σκόρδο με λίγο λάδι, άλας, πιπέρι, λεμόνι και δάφνη.

ΤΙΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Ελ. Μανδρ Θά δημοσιευθή. 1. Σαρρήν. Δεν λησμονούμε την υποχρέωση. Δεν ήρθε όμως ο κατάλληλος χρόνος. Μετά την είσοδο στον τρίτο χρόνο από της έκδόσεως του «Παιθέου», θα μη άσφαλώς. Κ Μαντέλον. Το ξανάνειωμα της 'Αγάπης» θα μη μετά 2 φύλλα. Ναν Χαρβαλιά. Τα τραγουδάκια σας καλά. Θα δημοσιευθούν. 'Απ' τη Χαλ-ίδα μας στάλθηκε ένα πεζογράφο με τον τίτλο «Ψέμμα». Θα δημοσιευθή, αμαήδποστο. λους μας γνώριση τ' όνοματεπώνυμό της, Κ. Ε. Σάρραν. Περιμένουμε κάτι καλύτερο από το «Κάποια Νύχτα» Νίκην 'Αντωνίου. Κάθε αναγνώστης μας έχει τό δικαίωμα να στέλνη συνεργασίαν, άρκει να συμμορφώνεται με τούς όρους που επανειλημμένως έχουμε αναγράψει Ν. Γεωμπερν. Αφήστε τους να λένε κα'συνεχίστε τις προσπάθειές σας. Η τέχνη του γράφειν, είναι τό δυσκολώτερο πράγμα. Άρκει ότι έχετε ταλέντο και θέληση. Μελετάτε και προσέχετε να ψυχολογήτε βαθύτερα. Σοφίαν Μ. Όχι έπιτυχημένο. Προσέχετε τις εκφράσεις σας και μη βιάζεσθε να γράφετε. Όταν λέμε «στερέωμα» είναι περιττό να προσθέσουμε τ' ουρανού. Είναι γνωστόν πως οι άστέρες δεν λάμπουν άλλοι που να... έκτός αν πρόκειται περί τοιούτων.. της όθνης. Σιδων Παρ. Τό ποίημά σας ούτε ως θέμα, ούτε ως έκτέλεσις μας ίκανοποιεί. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΜΙΑ ΝΕΑ & ΤΑΧΕΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΚΑΘΙΣΤΑ ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΚΑΤΑΛΕΥΚΟΥΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ

ΤΡΙΤΗ

ΤΕΤΑΡΤΗ

ΚΡΑΓΙΟΝ Ρέα

Ο Γάλλος Χημικός Α. Thomas, Σύμβουλος των μεγαλύτερων εργοστασίων, έδωκε την τελευταίαν έφευρεσίαν του σχετικώς με την κατασκευή των κραγιόν χειλέων εις την Αρωματοποιαν «Cana».

Σήμερον τό Κραγιόν ΡΕΑ κατασκευάζεται με ό,τι τελευταίον ή έπιστήμη έχει να μάς επιδείξη

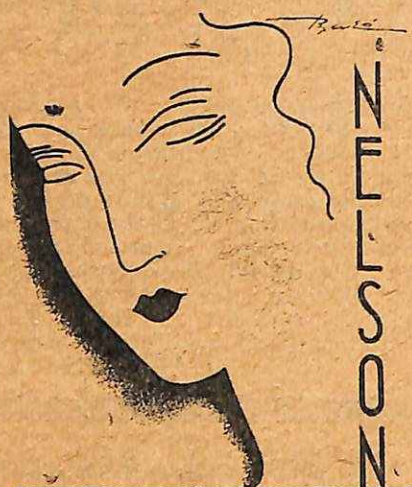
Εύρίσκεται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς: όταν τό φορήτε τα χείλη σας δεν φαίνονται ότι είναι βαμμένα. Τόσον εύκολος είναι ό συντονισμός του με τό χρώμα του προσώπου σας.

Επί πλέον κρατά εις τα χείλη σας 48 ολόκληρες ώρες, πράγμα που σας κάνει να αποφεύγετε τό συχνό βάψιμο.

Δοκιμάσατε και δά ιδήτε γιατί κάθε γυναίκα με γούστο είναι πάντα έφωδιασμένη με τό Κραγιόν ΡΕΑ.

Η νέα έπιστήμη άπέδειξεν ότι έκαστομύρια μικρών μορίων επικαλύπτουν την έπιφάνειαν των οδόντων και πρόκαλουν τό κίτρινοσμα αυτών, τό όποιοι καμία συνήθης οδοντοκρεμα δεν μπορεί να εξαλείψη. Δι' αυτό «συνιστώμεν την ΚΟΛΥΝΟΣ επί ξηράς ψήκτρας». Με τό πρώτο βούρτσισμα τά δόντια σας γίνονται άπιστευτως λευκά και σιλπνά τά δέ ούλα σας έξυγναιώνονται τελείως.

Τ' αποτελέσματα της ΚΟΛΥΝΟΣ όφείλονται εις δύο παράγοντας: Πρώτον: ή ΚΟΛΥΝΟΣ περιλαμβάνει τά καλλίτερα αναγνωρισμένα ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 8, ΑΘΗΝΑΙ

**CRAYON
ROUGE**

ΠΡΟΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑΣ

Ἄφοῦ ἔχετε δοκιμάσει ὅλα τὰ κραγιὸν καὶ δὲν ἔχετε μείνει εὐ-
χαριστημένοι, σᾶς συνιστῶμεν νὰ δοκιμάσετε μιὰ φορὰ καὶ τὸ
ἐξαιρετοῦ ποιότητος καὶ διαρκείας κραγιὸν «NELSON».

Τὸ κραγιὸν «NELSON» κάνει τὰ ὠραιότερα καὶ ἐλκυστικώ-
τερα χεῖλη.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα καὶ φαρμακεία.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Α. ΛΥΜΠΕΡΕΑΣ ΚΑΙ Ε. ΒΑΡΤΣΟΥ

Αἰόλου 72— ΑΘΗΝΑΙ

Τηλέφ. 21-806

Ζητοῦνται σοβαροὶ οἱκοὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας διὰ τὴν ἀνάθε-
σιν τῆς ἀντιπροσωπείας.

ΜΟΝΤΕΛΛΟ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ 1935 - 1936

ΟΙΚΟΥ

ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

.....

Τὰ ἐργαστήριά μας θὰ σᾶς παρουσιά-
σουν τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῆς ΠΕΡΜΑ-
ΝΑΝΤ, τόσοι δι' ἡλεκτρισμοῦ, ὅσων καὶ τῆς
ἀνευ ἡλεκτρισμοῦ. Ἔχομεν τὰ, τελειότερας
μηχανικὰς ἐγκαταστάσεις, καθὼς καὶ φάρ-
μακα εὐρωπαϊκά. Ἐγγυώμεθα τὴν ἐπιτυχίαν
διὰ 8 μῆνας.

Γιὰ σᾶς Κυρίες μου, πού ἔχετε β-μμένα
μαλλιά ἢ δευζεναρισμένα ἀπ' οἷον δὴποτε
φάρμακον, σᾶς κάμνομεν ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ἄ-
νευ ἡλεκτρισμοῦ, χωρὶς μηχανήμα, ἐγγυη-
μένην διὰ 6 μῆνας.

Δοκιμὴ δωρεάν.

Τιμαὶ ἀρχ. 100—150.

Ἰδιαίτερον Τμήμα Μασσάζ (Ράδιο Λούξ)
διὰ τὰς κυρίας. Κρέμα διὰ πανάδες εἰς χυ-
μα. Ὁδηγίαι δωρεάν.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

13, ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, 13.

ΤΗΛΕΦ 24961.

